

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

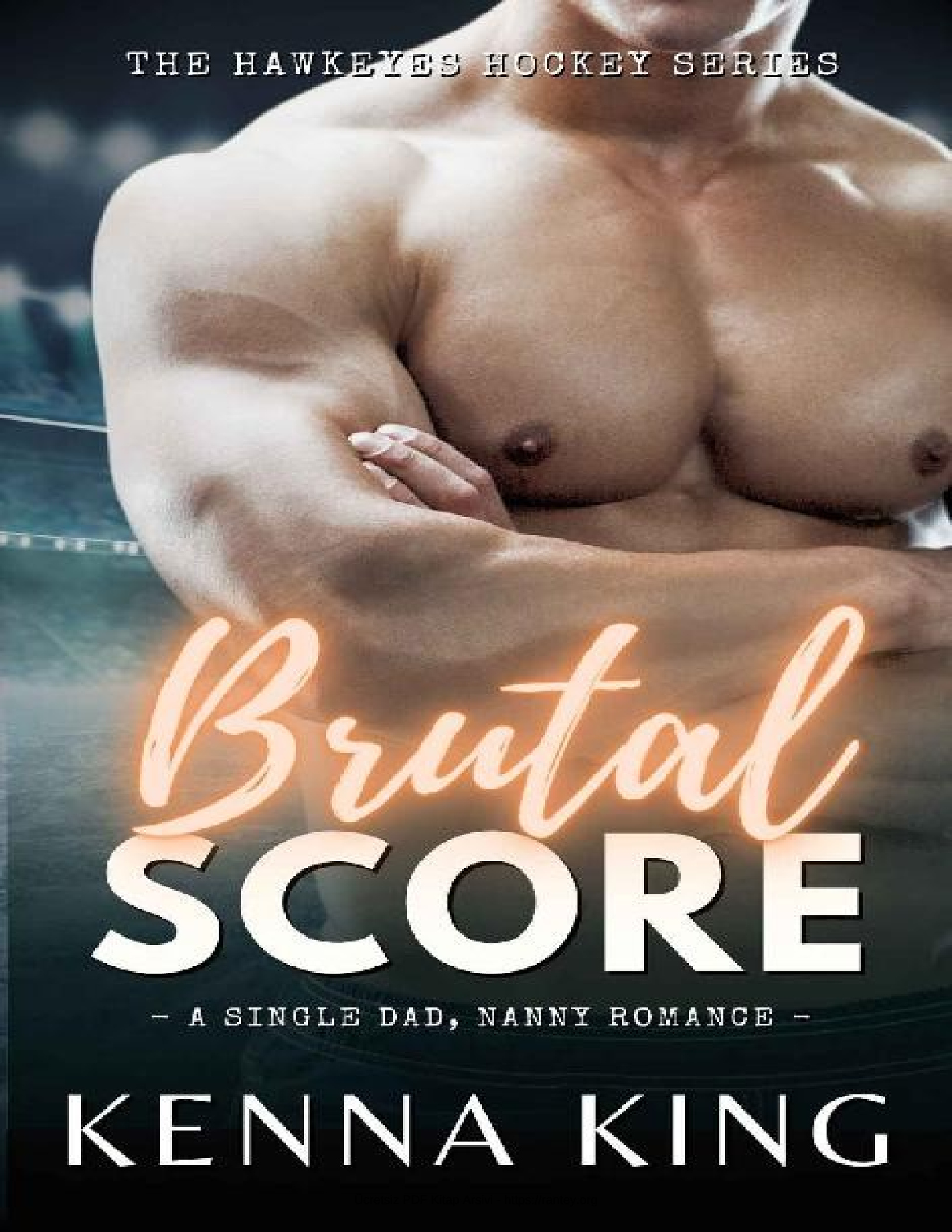
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a very muscular man, likely a hockey player, wearing a white jersey. He is shirtless, showing his chest and arms. His right arm is crossed over his chest, and his left hand is resting on his right arm. The background is dark and out of focus.

THE HAWKEYES HOCKEY SERIES

Brutal
SCORE

— A SINGLE DAD, NANNY ROMANCE —

KENNA KING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Acımasız Skor

İçindekiler

Telif Hakları

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

Onbirinci

Bölüm Onikinci

Bölüm

On Üçüncü Bölüm On

Dört Bölüm On Beş

Bölüm On Altı Bölüm

On Yedi Bölüm On

Sekiz Bölüm On

Dokuz Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

Bölüm Yirmi Yedi

Bölüm Yirmi Sekiz

Bölüm Yirmi Dokuz

Bölüm Otuz

Telif Hakkı © [Yazar veya Kalem Adı] tarafından [İlk Yayın Yılı]

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [yayıncı/yazar iletişim bilgilerini ekleyin] ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı [Sanatçı]

İllüstrasyonlar [İllüstratör]

[Baskı Numarası] baskı [Yayın Yılı]

Birinci Bölüm

Kaenan

"Bay Altman... Hala orada mısınız? Ne dediğimi duydunuz mu?" diyor cep telefonumun diğer ucundaki avukat, Seattle'da işlek bir kaldırımda olduğum yerde dururken.

Şehir merkezindeki kalabalık kaldırımda yürürken nihayet sıcak ve kuru bir gün olması önemli değil.

Yayalar bana küfrederken, hiç beklemediğim sözleri duyan 1.85 boyundaki adamın etrafından dolaşmaya çalışırken, bu kadının az önce üzerime bıraktığı şey ayaklarımı olduğum yerde dondurdu.

"Bir kızın var," diye tekrarlıyor.

İfadesi, bağırsağa inen bir yumruk gibi fiziksel olarak acı veriyor. İkinci seferde bile.

Olamaz.

Yanlış adamı

yakalamış. Çocuk mu?

Ne zaman ve kiminle?

Eğer bu takımdaki çocuklardan birinin yaptığı aptalca şakalardan biriye, bir dahaki antrenmanımızda pleksiglasın tadına bakmalarını sağlayacağım.

"Ne..." Boğazımdaki bir tıkanıklık konuşmamı zorlaştırıyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum: "Ne demek bir kızım var? Bu imkansız."

Bunu doğru duymamın imkanı yok.

"Berkeley... kızınız. Bayan Wallace'ın vasiyetinde, eğer ona bir şey olursa Berkeley'in size verileceği yazıyor."

Mia Wallace gibi mi?

Neredeyse üç yıl önce kısa bir süre çıktığım ve benimle Seattle'a taşınmasını istediğimde beni reddeden kadın gibi mi?

Az önce söylediği şeyle tüylerim diken diken oldu. *"Eğer ona bir şey olursa."*

Bu ses hiç hoşuma gitmedi. Mia'ya ne oldu?

Ve bir kızı var.

"Bekle! Dur! Mia nerede?"

"Bilmiyor musun?" diye soruyor, sesi şaşırmış gibi tiz çıkıyor.

Bu ileri geri oynamaktan bıktım. Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum.

"Ne olduğunu bilmiyorum!? Ne oluyor lan?" diye soruyorum, soğukkanlılığımı kaybetmek üzereyken.

Keskin ses tonumu duyan yayalar etrafımdan dolanırken bana daha geniş bir alan bırakmaya başlıyorlar.

Apartmanımın önünde volta atmaya başladım. Şu anda hokey arenasının şirket ofislerinin kapısından giriyor olmalıydım, Seattle'ın kaldırımlarını arşınıyor, geçmişte bıraktığım eski sevgilimden haber bekliyor değil.

Bir an sessizlik oldu.

"Bay Altman. Bunu size söyleyen kişi olduğum için üzgünüm ama Bayan Wallas birkaç hafta önce kalp krizi geçirdi ve yaşam destek ünitesine bağlıydı. Ailesi birkaç gün önce onu huzur içinde bıraktı."

Midem boğazıma düğümleniyor ve gözlerimin arkasında basınç oluşuyor.

Bu nasıl olmuş olabilir?

O çok gençti.

Çok canlı.

Hayat dolu.

Onu son gördüğümde yirmi beş yaşındaydı ve tanıdığım herkesten daha hayat doluydu.

Enerjisi bulaşıcıydı.

Gülümsemesi bağımlılık

yapardı.

Birlikte bir gelecek gördüğüm tek kadın o. Ama Seattle'a, benim yanıma taşınmasını istediğimde teklifimi reddetti.

Bu bir hata olmalı. Yanlış

kızı yakalamışlar.

"Kalp durması!? Nasıl?" Ellerimi bir şey fırlatmaktan alıkoymak için alnımı ovuşturarak soruyorum.

Atmam gereken tek şey telefonum ve ona da şu anda ihtiyacım var.

"Kalp rahatsızlığı vardı. Anladığım kadarıyla bu şekilde doğmuş."

"Bu olamaz," diye mırıldanıyorum, elimi gür saçlarımda gezdirirken.

Kalp rahatsızlığından nasıl haberim olmadı?

Neden hiçbir şey söylemedi?

Evet, birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyorduk ve ben ayrıldıktan sonra başladığı gibi hızla söndü ama yine de bu süre zarfında birbirimiz için bir şeyler ifade ettiğimizi düşündüm. Ne de olsa, benimle bir hayat kurmak için Washington'a taşınmasını isteyecek kadar önemsiyordum.

"Bunu size söyleyen ben olduğum için üzgünüm. Ailenin size çoktan ulaştığını sanıyordum."

Ailesi mi?

Ailesini tanımıyorum, annesinin iyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısı ve ikiz kız kardeşinin de Mia'nın onu sevmesine rağmen bir hovarda olması dışında.

Bize gerçek bir şans vermek için neden taşınmadığına dair bana verdiği sebep buydu. Annesine ve kız kardeşine yakın olmak istiyordu. Parçalanmış ailelerini bir arada tutan tutkal oydu ve ayrılmak her şeyin dağılması anlamına gelecekti.

Bu çocuğun benim olamamasının sebebi bu.

"Hayır, tabii ki görmediler. Mia'yı neredeyse üç yıldır görmedim," diyorum ona, ayağımın üstündeki kaldırımdaki beton çatlağa bakarak.

"Babası ben olamam."

"Berkeley." Küçük kızın adını tekrar söylüyor. "O iki yaşında ve sen onun yasal vasisisin."

"Ben onun neyiyim?"

Bugünün böyle geçeceğini düşünmemiştim. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Mia neden bana söylemedi?

Gerçekten de çocuğumu tanımak istemeyeceğimi düşünecek ya da baba olma yeteneğime güvenmeyecek kadar az mı düşünüyordu beni?

Berkeley benim değil... tek açıklaması bu.

"Doğum belgesini görmem gerek."

"Mr. - "

"Görmem gerek! Mia'nın doğum belgesine benim adımı yazdığını ve bunu bana söylemediğini görmem gerek," diyorum.

Bir an sessizlik oldu ama e-posta adresimi verdikten sonra e-postama göndermeyi kabul etti.

Telefonuma bir ping sesi geliyor ve kulağımı ahizeden çektiğim de avukattan bir e-posta aldığımı görüyorum.

Eki hızlıca açıyorum ve yüklendiği anda doğum belgesini görüyorum.

Annesi: Mia Olivia Wallace

Baba: Kaenan Altman Kızı:

Berkeley May Altman

Ona benim soyadımı vermiş.

Hepsi orada... siyah ve beyaz olarak.

Beni doğum belgesine ve vasiyetine yazdırdı. Ona bir şey olursa küçük kızı benim almamı sağladı. Peki neden bana bu konuda tek kelime etmedi? Özellikle de bir sağlık sorunu varken. Bu senaryonun mümkün olduğunu biliyor olmalıydı, değil mi? Ve benim gafil avlanacağımı.

"Bu da ne böyle?" Doğum belgesine ikinci kez bakarken mırıldanıyorum, belki Mia'dan başka kimsenin bana söyleyemeyeceği bir şey ortaya çıkar diye.

"Bunun zor bir karar olduğunu biliyorum ve düşünmek için biraz zaman ayırmalısınız. Ancak, Berkeley üzerindeki haklarınızı devretmeyi seçerseniz, Mia'nın annesi Bayan Logan velayetini almak için mahkemeye başvuracaktır."

"Gözültünde tutmakla ne demek istiyorsun?"

"Mahkemeler Bayan Logan'a sadece Mia hastanedeyken geçici velayet verdi ve ardından gelecek haftaki cenaze törenine kadar uzattı. Daha sonra daimi velayet size geri dönecek."

"Mia'nın cenazesi mi?"

Bu çok gerçekçi olmaya başladı.

"Evet, gelecek hafta ve o zaman Berkeley'i eve götürmene izin verilecek."

Onu eve götür.

Kim bana bir çocuk verir ki? Ne kadar sorumsuz olabilirler ki?

"Ya benim değilse?"

"DNA testi yapmak ister misiniz? Mahkemeden bir tane isteyebilirim. Eminim bunu yaparlar."

Bir saniye düşündüm. "Bu ona zarar verir mi?" diye soruyorum.

"Hayır, sadece ağzının içinden bir örnek alacağız. Eğer hemen yaparsak, sonuçları cenazeden önce alabiliriz."

İki yaşındaki bir çocuğa DNA testi yaptırmak yanlış geliyor.

Bunu ona söylediğimde ajanımın tepkisinin ne olacağını şimdiden tahmin edebiliyorum. "*Lanet DNA testini yaptır!*"

"Bekleyelim. Yeterince şey yaşadı. Cenaze töreni için Montana'ya uçmak üzere ayarlamalar yapacağım," dedim.

"İmzalamanız için evraklarla birlikte cenazede olacağım. Başka sorularınız olursa ya da DNA testi konusunda fikrinizi değiştirirseniz ofisimi arayın."

"Tamam," diyorum.

"Gönderdiğim ikinci eki gördün mü?" diye soruyor.

"İkinci ek mi?"

"Ayrıca e-postaya ekli. Berkeley'in bir fotoğrafı."

İlk eklentiden geri çekilip ikincisine tıklarken sertçe yutkunuyorum. Hemen bir resim çıkıyor.

Önce karamel saçları ve yumuşak mavi gözleriyle güzel kadına odaklandığımda göğsüm rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor. Mia özel biriydi ve şimdi ona asla veda edemeyeceğim.

Gözüm resimdeki küçük kıza kayıyor.

Koyu çikolata bukleleri ve bal rengi gözleri bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Mia'ya hiç benzemiyor.

Berkeley tıpkı bana benziyor... O benim.

"DNA testine ihtiyacım olmayacak," diyorum.

İkinci Bölüm

Isla

"Sadece sırt üstü uzanın ve yabancı bir adamın sizi yatağa yatırmasına izin verin.

Bu kadar karmaşık hale getirmeyi bırak," diyor eski üvey kız kardeşim en iyi arkadaşım.

Vegas otelinin koridor aydınlatmasının loş ışığında kıkırdayarak başımı sallıyorum. Vivi lafı dolandıracak biri değil.

Babam biz ortaokuldayken Vivi'nin annesiyle evlendi ve ikimiz de liseden mezun olmadan boşandılar. Vivi ve ben boşanmanın bizi de kapsadığını hissetmedik, bu yüzden kardeş kaldık.

Ona Colorado'ya dönüp hayatımla yüzleşmeden önce bu gece tek gecelik bir ilişkiye ihtiyacım olduğunu söyleyen aptal benim, ama şimdi bunu söylediğime göre, Vegas gibi büyük bir şehirde rastgele bir yabancıyı seçmenin lojistiği kararımı ikinci kez sorgulamama neden oluyor.

Özellikle de Vivi kadar dışa dönük olmadığım için. Tüm eski sevgililerim babamın golf kulübünden ya da babamın beni gönderdiği özel okullardan tanıştığım insanlardı. Uzun süreli tek erkek arkadaşım Princeton'da tanıştığım ve birlikte koştuğum bir adamdı.

Benden önce mezun oldu, babasının bağlantıları sayesinde yüksek güçlü bir CEO işi buldu ve New Yorklu bir sosyetikle evlendi. Şimdi üç çocukları ve Martha's Vineyard'da bir tatil evleri var. Bizim yetiştirilme tarzımız için oldukça tipik.

Çok geçmeden babam beni bir başka Princeton mezunu olan Philip Westfall ile tanıştırdı. Benden on yaş büyüktü ve babamın yeni çırağıydı. Denver belediye başkanının oğlu olduğundan bahsetmiyorum bile. Aramızdaki yaş farkına rağmen Philip'ten hemen hoşlandığım için bu anlaşmayı sorun etmedim.

Altın sarısı saçları ve delici mavi gözleri vardı. Neredeyse kırk yaşında olmasına rağmen, Philip bir "çocuk" olarak kabul edilmese de, hala o genç ve parlak gözlü bakışa sahip. Babamla birlikte üzerinde çalıştıkları yeni bir iş girişiminden bahsederken gözlerinin ışıldamasına bayılırdım.

Komikti, benim gibi koşmayı seviyordu ve babamın evinden yürüttüğüm sosyal medya odaklı küçük spor giyim işine gerçek bir ilgi gösterdi.

dolabımdaki ev.

Şimdi, dört yıl sonra, babamı yatırım yapmaya ikna ettikten sonra Philip'le birlikte yürüttüğümüz iş aynı. Newport Athletics, Forbes'un en hızlı büyüyen spor giyim şirketleri listesine girdi.

Ondan önce hayal bile edemediğim bir hedefe ulaştık.

Philip gibi bir adamla evlendiğim için dünyanın en şanslı kızı olduğumu düşünüyordum. Bağış kampanyalarında ve galalarda onun kolunda güzel görünmekten daha değerli olduğuma inanan biriyle... Ta ki dört hafta öncesine kadar.

"Biliyorum, biliyorum... sadece tanımadığım birinin otel odasına geri dönmek..." Açıklamaya çalışıyorum ama sanırım bu cümleyi bitirmeme gerek yok.

Yeterince açık, değil mi?

"O zaman bizimkine git. Bu arada yapacak bir şeyler bulabilirim. Sen benim için endişelenme." Göz kırıyor.

Vegas Strip'in hemen dışındaki büyük bir otelin canlı tropik orman temalı koridorunda duruyoruz. Bir ay önce terk ettiğim hayatımın çöplüğüne dönmeden önce son bir çılgın maceraya ihtiyacım olduğunu söylediğim anda rezervasyonu yapmıştı. O sırada Philip'i ofisinde depo müdürümüz Tori ile yakaladım. İşinde sınırda beceriksizdi ama Philip'in onu kovmasını engellemek için bir yıldan fazla bir süre boyunca defalarca onu korudum.

Bilmediğim şey ise Tori ve Philip'in yirmi yıl önce lise aşkı olduğuydu. Philip'in babası onu Princeton'a gönderip Tori'nin bir Westfall erkeği için "eş adayı" olmadığını söyleyince ayrılmışlar.

Öğle yemeğinde ne istediğini sormak için ofisinin kapısını açıp Tori'yi masasının arkasında sallanırken gördüğüm anda onu hemen itti ama artık çok geçti. İstedikimden daha fazlasını gördüm.

Hemen ofisten çıktım ve spor çantamda beni Seattle'daki Vivi'ye götürecek kadar kıyafet olduğunu umarak Range Rover'ıma atladım. O depoda bir dakika daha kalamazdım ve beni takip edebileceği evimize geri dönmemin hiçbir yolu yoktu.

Babamın iki yıl önce nişan hediyesi olarak bize aldığı ev. Tori ve ben arkadaşız sanıyordum.

Philip'le birbirimize aşık olduğumuzu sanıyordum.

Sanırım her açıdan yanılmışım.

Bununla mükemmel uyum sağlayan bir söz yok mu? Doğru ya.

Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Ve çevremdeki kız arkadaşlarımdan herhangi birine koşabileceğim gibi değil. Onlar bu drama için yaşıyorlar. Hepsi benim "mükemmel" hayatımın alevler içinde kalmasını görmek istiyor. Sosyetenin ikinci basamağında bir basamak daha atlamak için hiç düşünmeden kömürleşmiş hayatımın üzerinden geçecekler, hem de hiç acımadan.

Şimdi duyabiliyorum. "Ah zavallı küçük zengin kız, bütün zengin erkeklerin ilişkisi olduğunu bilmiyor musun?"

Philip'in farklı olduğunu sanıyordum.

Özel bir şeyimiz olduğunu düşünmüştüm.

"O kadar yer varken Vegas'ta tek gecelik bir ilişki istediğim için pervasız olduğumu mu düşünüyorsun? Bunun durumuma yardımcı olacağını düşünmek aptalca," diyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki durumunuza yardımcı olacak. Philip, o memeleri olan ahmağı becerdiğinden beri seks yaptığın son erkekti," diyor düz bir yüzle.

Bunu o kadar güzel ifade etti ki yüzüm buruştu... değil.

Sonra tekrar... Tori bir nakliye kutusu bant dağıtıcısını nasıl düzgün çalıştıracağını çözemedi ve sık sık yanlış nakliye etiketlerini

yanlış siparişler, müşterilere yanlış ürünler göndermek. Ve itiraf etmeliyim ki, benimkinden daha büyük göğüsleri var, bu da yaraya biraz tuz basıyor ve uzun bir vücut imajı sorunları listesine ekleniyor.

Güzellik yarışması dünyasından berbat bir imajla çıkmak kolay değil.

Vivi'nin diss'i doğru olabilir, ancak keşke biraz daha nazik davransa da bunları söylediğinde *beni* o kadar incitme.

"Başıma gelen en kötü şeylerden birinin acımasız özeti için teşekkürler. Olayları tatlıya bağlama konusunda kesinlikle bir yeteneğin var," diyorum Vivi'nin bana getirdiği dar, ikinci ten pembe kokteyl elbisesinin içinde kıpırdanarak.

Hem güzellik yarışması günlerimden hem de yirmi sekiz yıllık hayatım boyunca katıldığım sayısız hayır kurumu, bahçe partisi ve şehir kulübü etkinliklerinden elbise ve topuklu ayakkabı giymeye alışkırım. Ancak, bu şimdiye kadar giydiğim en kısa elbise olabilir. Kukunuzun gizli kalmasını istiyorsanız giyeceğiniz türden bir elbise değil. Belki de Vivi'nin planı budur?

Burada geçirdiğim üç günün ardından, ona istediğimi söylediğim tek gecelik ilişkiyi yaşamak için kimsenin otel odasına gitmedim. Şimdi son gecemiz için büyük köpekleri ortaya çıkarıyor. Bana kristal kaplı topuklu ayakkabılarını bile getirdi. Erkekler için balık yemi gibiler.

Erkekler parlak şeylere bayılır ve diğer balıklarla dolu bir denizde bu kötü çocuklar işinizi görecektir. Ya ayakkabılar ya da kıcımın yanaklarını zar zor örten elbise.

"Şeker kaplı mı? Şeker kaplı olan tek şey Philip dediğiniz çikolataya batırılmış köpek boku. Onunla tanıştığım andan itibaren boktan biri olduğunu biliyordum. Ama bunu onunla tanışmadan önce bilmeliydim çünkü babam

onu seçti" diyor. Annesi ve babam ayrıldıktan sonra bile ona hala baba diyor.

"Unutmadım... Bana hatırlatıp duruyorsun," diyorum gözlerimi devirerek.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Philip'le tanıştığında ondan gerçekten hoşlanmamıştı ve bunu bana söylemekten de çekinmiyordu, ama ben hep bunun sebebinin babamın beni görücü usulü bir evliliğe zorladığını düşünmesi olduğunu düşünmüştüm, çünkü Philip'in babası babamın kontrol etmek isteyeceği siyasi gücü elinde tutuyordu.

Babam Colorado'da büyük bir iş adamı ve şirketleri Denver'daki ticari gayrimenkullerin çoğuna sahip.

Newport ve Westfall ailesi arasındaki uygun evlilik de burada devreye girer. "İradeli" kızı Vivi'yi böyle bir anlaşılmaya asla ikna edemeyeceğini biliyordu. Babasının her dediğini yapmaya şartlanmış, körü körüne saf bir kızı seçti.

Vivi'nin aksine, ben babama sadece iki kez isyan ettim. Bir kez ortaokulda atletizm takımına katıldığım da. İkincisinde ise arkasından iş çevirip üniversitede seçmeli olarak moda tasarımı dersi aldığım da. Kısa, ışıltılı pembe elbisemin eteklerini çekiştirip biraz daha aşağı inmesini umarken Vivi uzun, simsiyah saçlarını kabartıp gevşek bukleler. Kendi saçımı da benzer şekilde şekillendirmiştım.

Vivi ellerini kendisi için getirdiği, neredeyse birbirinin aynısı gümüş rengi mini elbisenin üzerinde gezdiriyor.

Asla gümüş takamazdım. Çok daha solgun olan ten rengimi soldururdu. Annemin bana öğrettiği tek faydalı şey, renk çemberime göre giyinmekti ve bu bana hem karşımdaki kim olursa olsun bana her zaman zafer getiren bir yarışma elbisesi seçmemde hem de spor kıyafetlerim için renk şemaları ve baskılar seçmemde iyi hizmet etti.

Lavanta ya da leylak gibi.

Hangisinin trend olma olasılığı daha yüksek ve hangisi en çok cilt tonunda daha iyi görünüyor? Görünüşte önemsiz olan bu kararlar bizi sektörümüzdeki devlerden ayırıyor.

Vivi anne tarafından koyu renk saçlara ve güzel Brezilya tenine sahipken, ben daha soluk bir İskandinav rengine sahibim.

Beklerken ikimiz de asansör kapılarının yansıtıcı yüzeyine bakıyoruz, üzerimizdeki ışıklı asansör numarası katımıza doğru zar zor ilerliyor.

Bu katta beklediğimiz asansörden başka üç asansör daha var ama onlar yukarı çıkıyor, biz ise aşağıya, birinci kattaki kulübe gidiyoruz.

Asansör tekrar yaklaşmaya başladı. Otelin en üst katından başladı, muhtemelen yirmi iki ila yirmi beşinci katlardaki sütünlerden ve çatı katlarından insanları alıyor ve otelin farklı katlarında insanları indirip bindirerek yavaşça bize doğru ilerliyor. Şimdi bize doğru yaklaşıyor, ancak rahatlamalı mıyım yoksa korkmalı mıyım emin değilim.

Bu Seattle'a dönmeden önceki son gecemizdi ve eve gitmek için Range Rover'ıma geri döndüm.

Denver'a geri döneceğim.

Philip ve benim hala birlikte yürüttüğümüz işimize ve Vivi'nin üniversitede başladığı başarılı dadılık hizmetinin sahibi ve yöneticisi olduğu Seattle'da kalacağı yere.

Gerçeğe dönmek zorunda kalmamak için neredeyse her şeyi yapardım. Sorun şu ki, Philip'le ortak olmayan tek hesabımdaki yağmurlu günler için biriktirdiğim tüm parayı tükettim. Philip'i Tori'nin önünde diz çökmüş halde gördükten on dakika sonra kasabadan kaçtığımdan beri erişebildiğim tek para bu.

Son birkaç haftadır Philip ve babamın telefonlarına çıkmadığım için para da isteyemiyorum. İkisi de göndermez zaten, çünkü eve dönmem için beni aç bırakmaya çalışıyorlar.

Philip Mali İşler Müdürü olarak tüm kişisel ve ticari hesaplarımızı kontrol ediyor ve babam son sesli mesajında eğer bir an önce eve dönüp Philip'le barışmazsam şirketi elimden almakla tehdit etti bile.

"Şımarık bir çocuk gibi davranmayı bırak. Colorado'daki en güçlü aile ile geleceğini güvence altına aldım ve sen bana karşılığını böyle mi ödüyorsun? Yeniden seçim ve Newport ailesinin adı etrafında dedikodu yaratarak mı?"

Vivi babamın satın almasına izin vermemem konusunda beni uyarmıştı ve dinlemeliydim. Şimdi tüm kontrol babamda.

Benim evim.

Newport Athletics'e ait olan arabam. Banka hesaplarım.

Her şeyi.

"Çok fazla söylediysem özür dilerim. Sadece Philip için her zaman çok iyi olduğunu bilmeni istiyorum. Sana bu kadar uzun süre sahip olduğu için çok şanslı."

"Öyle olduğunu biliyorum. Beni Vegas'a götürdüğün için teşekkürler," diyorum saklayamadığım kaşlarımı çatarak.

Biraz daha hızlı hareket etmesini dileyerek asansöre bakıyorum.

"Dinle..." diyor yumuşak bir sesle, "Babamı unut, tamam mı? Eğer hazır değilsen geri dönme. Birkaç ay daha Huckleberry Finn'lik yapabilirsin ve ben de sana müşterilerimden biri için geçici bir dadılık işi bulabilirim," diye teklifte bulunur.

Vivi, Seattle'daki varlıklı ailelere hizmet veren çok kârlı ve başarılı bir dadı servisinin sahibi ve işletmecisi. Babamın yardımı olmadan kurdu ve ben

Bu yüzden ona hayranım. Babam onun da kontrolünü ele geçirmek için yatırımcı olarak girmeye çalıştığında, babamızın sahte övgüsünü ve gerçek parasını almaktan daha iyisini biliyordu.

"Seattle'da kira ödemek zorunda kalmaman için sana yatılı kalacak bir yer bulacağım ama yine de Philip'e hesabına para aktarmasını söylemen gerektiğini düşünüyorum. Kendi paranı istememek biraz saçma ve Seattle'ın emlak piyasası çılgınca."

Sadece bu da değil, çoğu yer en az bir yıllık kira sözleşmesi gerektiriyor ve Vivi'nin yanında fazla kalmaya başladığının farkındayım. Eski üvey kardeşi boş odayı işgal etmeden yaşaması gereken kendi hayatı var.

"Ben... dadı mı?" Diye soruyorum ama bu noktada neredeyse kabul etmeye hazırım çünkü Philip, Tori ve babamla tekrar yüzleşmeyi ertelemek için her şeyi yaparım.

Vivi'nin bu teklifi, yarın Colorado'ya giden bir uçağa binmek zorunda kalmayacağımı düşündükçe kulağa daha da hoş geliyor, ama babam ve Philip bunu nasıl karşılayacaklar?

"Harika olacaksın. Her zaman anne olmak istedin, Isla. İkinizin bir süreliğine çocuk sahibi olmamanız ve bunun yerine kariyerlerinize odaklanmanız konusunda sizi ikna eden kişi Philip'ti," diyor ve aynaya benzeyen asansör paneline doğru eğilip bir tür dudak parlaticısını yeniden sürdükten sonra aynı şeyi yapmam için tüpü bana uzatıyor. "Çocuklarla aran çok iyi. Her zaman da öyleydin."

Dudak parlaticısının kapağını açıyorum ve pembe parlaticıyı sürüyorum. Vivi'nin dolgun ve güzel dudaklarına sahip değilim ama asansördeki yansımasını görüyorum ve tüm eşyalarım hala Denver'da olduğu için dolabı ve makyaj malzemeleri çifte görev yapmıyor olsaydı muhtemelen seçeceği koyu kırmızılar ve morlar yerine en azından daha nude pembemsi bir renk seçtiği için rahatlıyorum.

"Bunu müşteriye Vegas'a bir yabancıyı becermeye geldiğimi söyledikten sonra anlat. Eminim çocuklarına bakmam için sıraya gireceklerdir," diyorum ve ona dudak parlatıcısını geri verip asansörün ışıklı tabelasının artık sadece bir kat üstümüzde olduğunu göstermesini izliyorum.

"İffetli olma. Onlara dadılık yapmaya başladığında aileler hakkında öğrendiğin şeyler seni çok şaşırtacak. İçlerinde en uysal olanın sen olacağını garanti ederim," diyor burnunu kıvrarak ve muhtemelen küçük bir servet değerindeki ışıltılı çantasını karıştırırken içindeki ruju bırakıyor ve sonra sakız ya da başka bir şey arıyor. "Kulüpteki ilk yakışıklı erkeği kap. İdeal olarak Philip'inkinin iki katı büyüklüğünde aleti olan birini... ki geçen Noel'de St. Barts'ta şortla çekilmiş fotoğraflarını gördüğüm için bu zor olmasa gerek."

"Vivi!" Kıkırdıyorum.

Philip şimdiye kadar sahip olduklarımın en büyüğü değildi ama her şey alev almadan önce cinsel kimyamızın iyi olduğunu düşünüyordum.

"Ne?!" Gözlerini bana dikti. "Onun yerinde olsaydım, bu şekilde insan içine çıkmadan önce en azından oraya bir çorap sokardım."

"Aman Tanrım." Başımı tekrar sallıyorum ve kahkahalarımı elimin tersiyle kapatıyorum.

"Büyük bir çorap olması gerekmiyor. Antarktika'ya gidip gemi enkazı hazinesi arayan bir maceraperest için kışlık yün çoraptan bahsetmiyorum. Daha çok, adama biraz hacim kazandırmak için sarılmış hatırı sayılır büyüklükte bir halhaldan bahsediyorum. Yani, gerçekten Isla, bunun sahip olduğun son penis olmasında bir sakınca görmüyor musun?" diye soruyor yan gözle.

Arkamızdaki başka bir asansörden gelen bir ding sesi duyuyorum ve bu konuşmanın dikkatimi dağıtmasını memnuniyetle karşılıyorum.

Son dört haftayı kendime ağlayarak geçirdiğim için bir anlığına Philip'e gülmek iyi hissettiriyor.

"Spor salonunda, burnunu eskiz defterine sokup renk kartelalarını karıştırarak geçirdiğinden daha fazla zaman geçiren kaslı bir adam tarafından iyi bir otuz bire ihtiyacın var. Bu gece bırak gitsin... Lütfen?" Vivi suratını asarak soruyor. "Vakıf fonu bebekleri yok, tamam mı? Karnını doyurdun zaten."

Kardeşlik çocuğu tipleri konusunda haklı. Biraz nefes almaya ihtiyacım var, ama sanırım Vivi'nin seks hayatımla benden daha fazla ilgilenmesi beni endişelendirmeli.

"Tabii, ilk gördüğüm adamın beynini dağıtmama izin ver. Bu seni mutlu eder mi?" Şaka yapıyorum.

"Bu *beni* mutlu eder." Önümüzdeki asansörün çift kapısının arkasından gelen derin bir ses duyuyorum.

Olamaz!

Aman Tanrım!

Bizim kata gelen asansörün arkamızdaki asansör olduğunu düşündüm.

Midem bulanıyor ve anında utanç terleri döküyorum. Ellerim nemleniyor ve koltuk altlarımın ısındığını hissediyorum. Deodorant için Tanrı'ya şükürler olsun, ama yanaklarımın ve göğsümün muhtemelen şu anda domates kırmızısına döndüğü gerçeğiyle yapabileceğim hiçbir şey yok.

Vivi'ye bakıyorum ve o sadece kıkırdıyor. Eğer bunun komik olduğunu düşünüyorsa, otel odamızdaki oyun öncesi çekimlerin o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Kapılar açıldığında, iri yarı bir adam sol tarafta duruyor, elleri ceplerinde köşeye yaslanmış. Altın sarısı gözleri ve uzatsa kıvrılacakmış gibi görünen siyah saçlarıyla bana bakıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Burnu biraz yamuk ve yaşamak için ağırlık kaldırıyormuş gibi görünüyor, ki bu genelde benim tipim değildir. Philip'inki gibi daha zayıf bir vücut yapısını severim. Bu adam gibi spor salonunda değil, daha çok yarı maraton ya da uzun mesafe koşuları için antrenman yapan biri gibi bir vücut.

"Kapa çeneni, Brent," diyor köşedeki adam, başını henüz göremediğim, sağda ve asansör kaplamasının arkasında duran birine çevirerek.

Kapılar açıldığında içeride sadece bir kişinin değil, söylediklerimi duyan iki yakışıklı adamın olduğunu görüyorum.

Koridorun sonundaki acil çıkış merdivenlerine doğru koşmayı düşünüyorum ama sonra Vivi öne çıkıp asansöre biniyor. Yapmak istediğim son şey, az önce özel konuşmamı duyan bu adamlarla birlikte bu asansöre binmek.

"Haydi," diyor Vivi omzunun üzerinden bana, içeriye son adımını atıp yüzüme dönerek, "aşağı inip sana mükemmel bir tek gecelik bulmalıyız."

Bu iki adamın da dikkatini çekiyor ve ikisi de bana bakıp bir süre aval aval bakıyorlar.

"Vivi!" Gözlerimi açarak söylüyorum.

İstemeye istemeye dediğini yapıyorum ama asansör kayışının ve emniyet kemerinin aynı anda uygunsuz bir şekilde kopması, asansör kabininin hepimizle birlikte dibe çakılması ve kurtulan olmaması için güçlere küçük bir dua gönderiyorum. Bu utançtan kurtulmanın tek yolu bu.

Evet, bu yolculukta bir yabancıyla yatmanın benim fikrim olduğunu biliyorum ama bunu asansörde birkaç erkeğe ilan etmeyi planlamamıştım.

"Siz hanımlar nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor asansörün ilerisindeki adam, Vivi'nin aşırı paylaşımı karşısında dudaklarında hâlâ bir gülümseme var.

Sanırım kapılar açıldığında ilk gördüğüm adam ona Brent diyordu.

Diğerine bir isim bulamadığım için ona Acımasız Koruma diyeceğim çünkü görünüşe göre hayatını böyle kazanıyor. Belki Vegas'ta ünlü birinin korumasıdır. Ya da belki kulüplerden birinin fedaisidir.

Brent, yüzünde hala parlak beyaz bir gülümsemeyle komutumuzu bekleyen asansörün düğmelerine doğru eğiliyor. Asansörün kapıları kapanmaya başlıyor ve içimde kapılar beni içeri kapatmadan önce dışarı atlamam için beni ikna eden bir savaş ya da kaç duygusu beliriyor ama ayaklarım hareket etmiyor.

Bir koşucu olmanın işe yarayabileceği onca zaman varken, bu o an olabilirdi.

Brutal Bodyguard'ın arka tarafımı yavaşça taramasını asansör panellerinin yansımasından izliyorum. Her santimimi incelerken vücudum karıncalanıyor. Ne yaptığını görebildiğim farkında değil ve bu da onun bana karşı verdiği savunmasız tepkiyi görmeyi çok daha heyecan verici kılıyor.

Philip'ten farklı bir şey istediğimi söylediğimde kastettiğim adam tam olarak buydu. Yapıları, göz ve saç renkleri birbirlerine çok zıt.

Philips'in açık sarı saçları, mavi gözleri ve ufak tefek yapısı arkamdaki adamın koyu çikolata rengi saçlarına, koyu kahverengi gözlerine ve iki metreyi aşan boyuna hiç benzemiyor.

"Kulüp. Birinci seviye," diyor Vivi aynı derecede çapkın bir gülümsemeyle.

"Siz ikiniz kulübe mi gidiyorsunuz?" Brent üzerinde "Lobi" yazan düğmeye basarak sorar.

Sonra başımızın üzerinden, artık bana arkadan bakmayan ve yüzünde okuyamadığım bir ifade olan Brutal Bodyguard'a bakıyor.

"Evet, öyle. Siz ikiniz bu gece ne yapıyorsunuz?" Vivi karşılık verir.

"Akşam yemeği için caddenin karşısında birkaç arkadaşla buluşacağız. Sonrasında da kulübe gidebiliriz" diyor.

Yedi kat daha aşağı inmek hızlıdır ve asansör lobide durur.

"Belki orada görüşürüz," diyor Vivi.

Asansör kapıları açılıyor ve Brent onlardan önce çıkmamız için kapıları açık tutmak üzere bir kolunu uzatıyor.

İlk adımları atarken, onlarla birlikte o küçük, kapalı alandan kaçmak için sabırsızlanıyorum.

Brent, benden sonra asansörden inen Vivi'ye, "Eminim ineceksin," diyor.

Arkamdaki adam popomu tam olarak taradığında vücudumun nasıl parladığını görmezden gelemem, ancak sonrasında ilgisizliği beni hala söylediklerimi duyduğundan ve Vivi'nin onayladığından utandırıyor.

Ona yetişmek için birkaç hızlı adım atıyor ve ben de adamların asansörden çıkışını dinliyorum. Ayak sesleri kayboluyor.

Tanrı'ya şükür bizi takip etmiyorlar.

Rahat bir nefes aldım.

"Bekle!" diye bağırıyor. "Yüksek topuklarla bu kadar hızlı hareket edebileceğini bilmiyordum."

Bu topuklularla yarı maraton falan kazanmayacağım ama şehir kulüplerinde babamı aile babası gibi göstermek için mükemmel bir kız çocuğu gibi giyinerek geçirdiğim bir hayat beni bu ana hazırladı.

"Çok tatlıydı," diyor, benimkinden daha uzun olan kendi topuklu ayakkabılarıyla koşmaktan biraz nefes nefese kalmış bir halde.

"Brent? Hayır, teşekkürler," diyorum ona dönüp bakmadan.

"Hayır, o değil. Köşede seni kesen gizemli kişi."

Arkamdan gözlerinin üzerimde süzölüşünü izlediğimi hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor.

"Beni kesmiyordu," diye iddia ediyorum. Ama bakmıyor muydu?

"Evet öyleydi," diyor kadın, "ve gördükleri hoşuna gitti."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum ama bunun bir anlamı yok. Arkadaşlarıyla yemeğe çıktı. Onu bir daha göreceğimden şüpheliyim.

Belki de en iyisi budur. Yakın olduğumuz birkaç dakika boyunca ona verdiğim fiziksel tepkide tehlikeli bir şeyler vardı.

İşlerin düzeni için tehlikeli.

Geri dönmekten başka seçeneğim olmayan tehlikeli bir hayat, yoksa babam benimle ilişkisini kesecek ve kurduğum işi elimden alacak. Ama şirketi ayakta tutan şey babamın parası ve nüfuzuysa, onu gerçekten ben mi kurdum?

Belki de babam haklıdır.

Belki de ben onun yardımı olmadan yapamayan şımarık bir çocuğum.

"O da benim tipim değil," diyorum, ondan çok kendimi ikna etmeye çalışarak.

"Sevilmeyecek ne var? Yatak odasında seni ters çevirip tepetaklak edebilecek kadar iri. Bu her kızın tipi olmalı." Kıs kıs gülüyor.

Hafızamda, ben asansöre doğru yürürken, ellerini ceplerine sokmuş, yan tarafındaki o güçlü kollar canlanıyor. Yatak odası akrobasisi konusunda çok yetenekli olduğuna şüphe yok.

Çekici bir düşünce olduğunu kabul ediyorum ama yarın sabah yola çıkacağımız için onunla tekrar karşılaşma şansımız pek yok.

Geniş otel koridorundan aşağıya, bizden hâlâ uzakta olan kulüpten gelen titreşimli bas sesine doğru yöneliyoruz. Yaklaştıkça çeşitli kıyafet ve sarhoşluk hallerindeki düzinelerce insanın yanından geçiyoruz.

Söylediği gibi, için için yanan, gizemli bir şekilde çekici. Genelde yöneleceğim türden bir erkek olmasa da, kontrolü ele alan bir erkekle yatakta bir gece geçirmenin eğlenceli olabileceğini inkar etmeyeceğim.

Ateşli yabancınnı benı yatak odasının içinde savurup farklı pozisyonlara soktuğu ve içime girdiği anın görüntüsü dişlerimin alt dudağımın parlaticısı üzerinde kaymasına neden oluyor.

Tamam... belki de en son bir erkekle birlikte olduğumdan beri çok uzun zaman geçti. Ama yine de, daha önce hiç tek gecelik bir ilişkim olmamıştı.

Sonu fiyaskoyla biten bir hafta sonu kaçamağı mı?

Elbette, üniversitede bunlardan çok yaşadım, ama genellikle atletizm takımındaki bir adamla bir yere gideceğini düşündüm ama gitmedi. Hiçbir zaman bir barda rastgele bir adamla tanışıp seks yapmak için onun evine ya da benim evime gitmedim ve sonra onlarla bir daha hiç konuşmadım.

Teoride kulağa hoş geliyor ama yarın eve döneceğim için bir geceden fazlası mümkün değil.

Kapıda sıraya giriyoruz ve fedaiye kimliklerimizi gösterdikten sonra hızla içeri alınıyoruz. Asansördeki adam neredeyse aynı boydaydı.

Bahse girerim yatak odasında talepkar olur, liderliği ele alır ve benimle ne isterse yapar. İçime girerken bana iyi kız der, her şeyini almamı isterdi. Sadece müstehcen kitaplarda okuduğum ama bir partnerle hiç deneyimlemediğim türden bir seks.

"Bir içkiyle başlayalım," diye bağırıyor Vivi müzik eşliğinde, beni geçip kulübün derinliklerine doğru yürüyor, elimi tutuyor ve ayrılmayalım diye beni de yanına çekiyor.

Korkusuz liderimi, duvardan duvara insanlarla dolu, tonozlu tavanı olan iki katlı devasa kulübe kadar takip ediyorum. Güçlü flaş ışıkları yanıp sönüyor ve bas o kadar yüksek sesle çalıyor ki muhtemelen ruhum bunu hissedebiliyor.

İçeri girerken omzunun üzerinden bakıyor ve hâlâ elimi tutmasına rağmen onun arkasında olduğumdan emin oluyor.

İçki konusunda başımla onaylıyorum.

O da bana gülümsüyor ve kaşlarını oynatıyor. İşlerin ilginçleşmek üzere olduğunu hissettiğinde bu onun her zamanki işaretidir.

Derin bir nefes

alıyorum... İşte

başlıyoruz.

Üçüncü Bölüm

Isla

Asansör olayından bu yana birkaç saat geçti. Birkaç içkiden sonra, Vivi'yle birlikte barda gevşemeye ve eğlenmeye başladım.

Dans pistinde gönlümüzce dans ederken, benden iki kat iri, ateşli bir adama gördüğüm ilk erkeğin beni becermesini istediğimi söylemenin mahcubiyeti biraz olsun yatıştı. Yanaklarımdaki kızarıklık

muhtemelen büyük ölçüde yatışmıştı, bu loş kulüpte bunu söyleyemezsiniz.

Üniversite günlerimizden kalma bir şarkı çalıyor ve kulüpteki herkes çıldırmaya başlıyor. Zaten tıka basa dolu olan dans pistine daha da fazla insan giriyor.

Daha önce bize içki ısmarlayan bir adam sevimli arkadaşıyla yanımıza geliyor ve hepimiz dans etmeye başlıyoruz.

Vivi'nin partneri tam onun tipi ve ondan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Dans ettiğim adam Philip'in tıpatıp aynısı olsa da, en azından asansördeki acımasız korumayı aklımdan çıkarmamı sağlıyor.

Vivi ve partneri çarpışma ve sürtünmelerinde kayboluyorlar ve ben farkına bile varmadan, Vivi omzunun üzerinden onunla öpüşüyor.

"Ben Alex," diye bağılıyor arkamdaki adam müziğin içinden, kulağıma yakın.

"İsla," diye bağıyorum ama sonra kimseye gerçek adımlı söylemeyi planlamadığımı hatırlıyorum.

Ya ailemi tanıyorlarsa? Ya da

Denver'dan geliyorlarsa?

Birkaç ay içinde Philip'in yeni nişan yüzüğü elimdeyken bir yardım etkinliğinde onlarla karşılaşsam ne kadar korkunç olur?

Yeni bir nişan yüzüğü.

Bu düşünce beni üzüyor ama buraya kendime acımak için gelmedim. Bana ait olan son bir gün için buradayım.

Sebepsiz yere gözlerim Vivi'nin omzunun üzerinden bardaki bir şeye takılıyor.

Daha doğrusu biri.

Asansördeki Brutal Bodyguard kalabalığa bakan bir bar taburesinde oturuyor, gözleri çoktan bana kilitlenmiş.

Geldi.

Midem patlamış mısır torbasının içi gibi, heyecandan taneler her yere saçılıyor.

Bira şişesini dudaklarına bastırıyor ve kehribar rengi sıvıdan bir yudum alıyor, dikkatini benden ayırmıyor. Elleri bira şişesinin tamamını yutuyor ve şişeyi başkasının elinde normalde görüldüğünden çok daha küçük gösteriyor.

Merak, o dolgun, birayla ıslanmış dudakların tenimde nasıl bir his uyandıracacağını merak etmeme neden oluyor. Dilime nasıl tat vereceklerini.

Bir kadının onunla konuşmak için yanında durmasını izliyorum. Uzun siyah saçlarını omuzlarına döküyor ve sonra bir elini adamın vücudunun aşağılarında bir yere, kalçasına koyuyor. Kalabalıktan elinin tam olarak nerede olduğundan emin olamıyorum ama her halükarda yanaklarımda kıskançlığın sıcaklığını hissediyorum.

Bu da nereden çıktı?

Dakikalar geçtikten ve adam ona muhtemelen alışık olduğu ilgiyi göstermedikten sonra sinirleniyor gibi görünüyor. Gözlerini bir saniye bile benden ayırmıyor.

Sonunda kadın, adamın kendisini kabul etmemesinden dolayı oradan uzaklaşıyor ve adam da bundan hiç etkilenmiş görünmüyor.

Ben dans etmeye devam ederken beni izliyor ve onu beni incelerken yakaladığımdan beri gözünü kırpıp kırpmadığından bile emin değilim. Yakalandığı için de en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyor.

Ne zamandır orada oturuyor?

Beni izlediği her saniye heyecandan tüylerim diken diken oluyor. O kara kaşları ve kirpikleri, bana sabitlenmiş yoğun bakışlarıyla birlikte, onu benim gibi bir kız için neredeyse biraz tehlikeli gösteriyor.

Hiç böyle bir adamla birlikte olmamıştım.

Geceyi böylesine güçlü bir adamla geçirme fikri içimi acayip bir heyecanla doldurdu. Karşısına çıkan her erkeğe korku salabilecek türden bir adam. Mesela babam gibi.

Gözlerimi ona diktim. Bana karşı dans eden adamı unutarak.

Aramızda vücudumu göremeyeceği kadar çok insan olmasına rağmen kalçalarımı sallamaya devam ediyorum. Bütün bir nefes boyunca göz temasını kesmiyorum.

Bu normalde olduğumdan çok daha cesurca ama belki de son narlı martini bana biraz sıvı cesareti verdi.

"Harika bir dansçısın," diyor arkamdan bir ses.

Bardaki adama yaptığım şakanın Alex'in dans etmekten daha fazlasıyla ilgilendiğimi düşünmesine neden olabileceğini hesaba katmamıştım.

"Ah... teşekkürler," diyorum, gözümü bardan kaçırarak.

Cevabımı daha da yakınlaşmak için bir davet olarak algılamış olmalı çünkü kalçalarımı kucağına doğru daha da sıkıyor ve omzumun üzerinden eğiliyor.

Hoş biri, hakkını vereyim, ama asansördeki adam değil. Yakınından bile geçmiyor.

Hâlâ bardan beni izleyip izlemediğini görmek için Vivi'nin ortağının omzunun üzerinden geriye bakıyorum. Gözlerim uzakta tekrar ona takıldığında, hâlâ orada olduğunu görmek beni rahatlatıyor ama birasını ağzında asılı görünce hayal kırıklığına uğruyorum, sanki tam içmek üzereymiş de tatsız bir şey dikkatini dağıtınca donup kalmış gibi.

Gözleri artık benim üzerimde değil.

Omzumun üzerinden eğilen Alex'e odaklandılar.

Kulağıma fısıldıyor.

Aklından ne geçiyor?

Alex gelmeseydi o da gelir miydi?

Brutal Bodyguard'ın ne gördüğünü anlamak için omzumun üzerinden bakıyorum ama Alex bunun bir davet olduğunu düşünmüş olmalı çünkü başım ona dönükken fırsattan istifade dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

İçgüdülerim Alex'i uzaklaştırmak içindi. Bardaki adama bunu istemediğimi kanıtlamak için. Alex'le birlikte olmadığımı.

Dudaklarımı Alex'inkilerden çektiğim anda gözlerim tekrar ona kayıyor. Ama artık çok geç.

Gitmiş.

Gitmiş olabileceğine dair panik düşüncelerimde yanıp sönüyor. Şimdi orada sarışın bir kadın oturuyor ve erkek arkadaşı arkasında durup içki sipariş ediyor.

Barı aradım ama onu göremedim. Artık orada değil.

Gitti.

Ve onunla birlikte ilgilendiğim tek seçeneği aldı.

"Benimle yukarı çıkmak ister misin?" Alex uzun saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru çekip boynumu ortaya çıkararak soruyor.

Belli ki o iffetli öpücükle ilgilenmediğimi anlamamış.

"Affedersiniz. Tuvaleti kullanmam gerekiyor," diyorum acilen.

O itiraz edemedi. Vivi'nin kolundan tutup onu dans partnerinden ayırıyorum.

"Ne?" diye soruyor hemen, endişeyle ve onu güzel zamanından alıkoyduğum için biraz da kızgınlıkla.

"Tuvalet molası. Şimdi," diyorum müzik eşliğinde.

Gözlerimin açıldığını ve dudaklarımın düzleştiğini gördüğünde tereddüt etmiyor. Başını sallıyor.

"Hemen d ö n e c e ğ i m . Bir yere gitme," diyerek dans partnerine olduğu yerde kalmasını işaret ediyor.

Dans pistinden olabildiğince çabuk çıkıyoruz ve banyoya gidiyoruz.

Tuvaletin kapısından içeri girdiğimiz anda ona "Ben çağırıyorum," diyorum. "Ne? Neden? Dans ettiğin adam çok tatlı," diyor.

Kaşlar birbirine dikiliyor.

Tipimin ne olduğunu en az benim kadar iyi biliyor.

Alex tıpkı Philip'e benziyor ve bu da sorunun bir parçası.

Philip'e olabildiğince zıt biriyle tek gecelik bir ilişki yaşamak istiyordum. Barda ilgimi çeken tek erkeğin, ideal tek gecelik ilişkiyi de yanına alarak gitmesinin bir faydası olmadı.

"Başaramadım. Bunu yapamayacağım. Odamıza geri dönüp sabahki uçuşumuz için hazırlanacağım," diyorum ona, omuzlarım pes ettiğim düşüncesiyle çöküyor.

Eğiliyor ve elini yavaşça kolumda gezdiriyor.

"Başarısız olmadın. Kendini ne bana ne de başkasına kanıtlamak zorunda değilsin. Tek gecelik bir ilişki dans pistinde seni bekliyor. Onunla yatmamak için bir seçim yapıyorsun. Bu başarısızlık değil... Bu kendin için ne istediğine karar vermek."

"Teşekkürler, Vivi," diyorum, birbirimize doğru tuttuğumuz ısıltılı ayakkabılarımıza bakarak.

"İşler yolunda gitmediği için üzgünüm. Seninle yukarı gelmemi ister misin?" diye sorar. "Bir film izleyebilir ya da oda servisi sipariş edebiliriz, benim ikramım?"

"Hayır, dans etmeye devam etmelisiniz. İkiniz eğleniyor gibi görünüyorsunuz." Yedinci kata kadar tek başıma çıkabilirim.

Sadece bir asansör yolculuğu.

"Emin misin?" diye soruyor cevabı bildiği halde.

Ben iyi değilim.

Başımı salladım ve gülümsedim. "Bu gece ikimizin de eğlenmemesinin bir anlamı yok."

Vivi Seattle'da köpek gibi çalışmaktadır. Dadı işi geliyor ve kendine hiç zaman ayıramıyor. Zaman bulsa bile, muazzam başarısı ya başarısından korkan erkekler için caydırıcı bir unsur ya da beleşçilik peşinde koşan erkekler için.

Bu geceyi hak ediyor, özellikle de benim için yaptığı onca şeyden sonra. "Fikrini değiştirirsen beni ara, ben de ateşli olanı ayarlayayım."

Göz kırıyor. "Seni seviyorum," diyorum ona.

"Ben de seni seviyorum."

Banyodan çıkıyoruz, Vivi dans partnerinin yanına dönüyor, ben de çıkışa yöneliyorum.

Endişelenmemem için nereye ve kiminle gittiği konusunda beni bilgilendirmeyi kabul etti.

Asansörle yedinci kata çıkıyorum ve otel odamızın kapısından içeri girer girmez topuklarımı tekmeliyorum.

Vivi'ye hızlı bir mesaj attım.

"Buraya sağ salım geldim. İyi eğlenceler," diyorum ki endişelenmesin.

Sonra odanın arka köşesine bıraktığım bavulumun önünde diz çöküp annemin geçen hafta bana gönderdiği pijamalarımı arıyorum.

Biraz canlanmaya ihtiyacım var.

Kendi kararlarımı verebileceğimi kanıtlama görevimde başarısız oldum. Babamın beklentilerinin dışına çıkabileceğimi.

İçten içe kaçınılmaz olanın gerçekleşeceğini bildiğim halde Denver'dan kaçarak gerçekten neyi kanıtlamaya çalışıyordum?

Babamın Philip'ten ayrılmama ve işimin kontrolünü elimde tutmama asla izin vermeyeceğini bilmeliydim. Ve belki de haklıdır. Belki de yapamam

kendi başıma yapmak.

Denver'dan kaçmak bir dedikodu dalgası yarattı ve muhtemelen babamın geniş çevresinde yayıldı. Yanan ve üzerine benzin dökülen bir evden daha hızlı yayıldı.

Halkla ilişkiler ekibi, hiç şüphesiz, bunu olabildiğince hızlı bir şekilde söndürmeye çalışıyor.

Sekiz haneli saygın bir hasılat yapan küçük işim babamın kurtarmak istediğı şey değil. Hayır, bu kadar nüfuzlu bir adamın hükümet yetkililerini parmağında oynatırken kendi kızını kontrol edememesinin ona kötü görünmesi.

Philip'in babasının da tüm bu olaylara tepkili olduğunu tahmin edebiliyorum. Nişanımız ve düğünümüz stratejik olarak onun yeniden seçilmesiyle aynı zamana denk getirildi ve "aile babası" görüşünü oylarla güçlendirmeye yardımcı olmak için tasarlandı.

İnsanların ne söylediğini ve bunun babamı ne kadar öfkелendirdiğini biliyorum. Bana "gerçeklikten uzak tatilimin" sona ermek üzere olduğunu hatırlatmaktan vazgeçmedi.

Köşede duran ve daha önce karıştırdığım için açılmış olan bavuluma doğru yürüyorum. Diz çöküp pembe ipek pijama düğmeli üst ve yumuşak beyaz şeritli şort takımını çıkarıyorum. Gloria ismi göğüs cebine özenle işlenmiş.

Annem İtalya'daki villasından bana üzerinde ismi yazan kişiselleştirilmiş pijamalar gönderdi.

Bunlar ya Tanrı korusun, ona yanlış tonda allık sipariş eden üvey babamın hediyesiydi ya da bunları yıllar önce sipariş ettiğini unuttu ve kocaman dolabında asla giymeyeceğı başka şeylere yer açmak için bana gönderdi.

Her halükarda, tasarım pijamaları geri çevirmeyeceğim. Parmak uçlarımda harika bir his bırakıyorlar ve özgürlüğümün son gecesinde rahat bir pijama giyebilirim.

Bu biraz melodramatik değil mi?

Muhtemelen, ama şu anda umutlarım tüm zamanların en düşük seviyesinde. Yarın sabah saat altıda kalkacak uçağım ve ardından Colorado'ya döneceğim uzun bir yolculuk için buna ihtiyacım var.

Telefonumun bir mesajla çaldığını duyuyorum. Vivi'nin elbiseyle birlikte kullanmam için bana ödünç verdiği çantayı almak için uzanıyorum. İçinde telefonum ve cüzdanım olan bir debriyaj.

Otelimizin kapısından girer girmez düşürdüğüm televizyon dolabının üzerinde duruyor.

Bagajımın önünde yere diz çökmüş vaziyette dururken cüzdanımı çıkarıp altına gömülü olan cep telefonuma bu küçük mikro çantadan ulaşıyorum. Yanıma almayı unutmadığımdan emin olmak için cüzdanımı valizimin üstüne koyuyorum ve ardından telefonumu çıkarıyorum.

Çantasına koymayı unutmadığından emin olmak için debriyajı Vivi'nin yatağının üzerine atıyorum. Aksi takdirde, benimle birlikte eve dönecek.

Mesajı açtım ve ismi okudum.

Vivi'den gelmiş.

Ondan bir mesaj gördüğüme sevindim.

Dürüst olmak gerekirse, bu gece erken saatlerde ayrılmak beni biraz gerdi. Onu kulüpte yalnız bırakma fikri hoşuma gitmemiştii ama onun için sorun yok gibiydi.

"Otel odasına gidiyorum. Aynı otelde. Yirmi beşinci kat, oda 2519. Seni seviyorum."

Yirmi beşinci kat, bu tesisteki en pahalı süitlere sahiptir.

Telefonumu komodinin üzerine bırakıp yatağıma girdim, televizyonu açtım ve başka hiçbir şey yapmaya niyetim olmadan yorganın altına girdim...

...ya da herhangi biri, bu gece.

Saat neredeyse sabahın ikisi ve ben hala uykuya dalamadım. İtalyan ipek pijamalarımınla uzanırken karnım gurulduyor. Son birkaç saattir izlediğim bir yemek yarışması programı karnımı doyurmak için yalvarıyor.

Koridorda, buz makinesinin yanında, içinde patlıcan karışımı, cips ve çikolata olan bir otomatın yanından geçtiğimi hatırlıyorum. Yarın kıyametiyle yüzleşmek üzere olan bir kızın son yemeği.

Abur cubur.

Sarhoşluğun "sıcak" aşamasını çoktan geçtim. Ne yazık ki, taş gibi ayığım... ve açlıktan ölüyorum.

Homurdanan seslere daha fazla dayanamıyorum ve büyük boy yatağımdan kayıyorum. Vücudumun isteklerine boyun eğerek televizyon dolabına doğru yürüyorum ve Vivi'nin yatağından debriyajı alıp kapıya yöneliyorum.

Kapıdan çıkıyorum, otel koridorunda başka birinin hareket edip etmediğini görmek için sağa sola bakıyorum.

Burası Vegas, gecenin her saati ayakta gibi görünüyor. Otomata gidip gelene kadar birini geçeceğime eminim ama

sürprizlerden hoşlanmam. Kendimi göstermeden önce etrafta kimin dolaştığını bilmek isterim.

Koridor boştu, ben de dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan çektim.

İşte o anda telefonumu komodinin üzerinde unuttuğumu fark ettim. Ama endişelenmeyin, birkaç dakika içinde döneceğim.

Uzun koridorda yürürken otomatların ıslıl ıslıl yandığını ve beni gördükleri için en az benim onları gördüğüm kadar mutlu olduklarını görüyorum.

Ağzım sulanırken seçkiyi gözden geçiriyorum. Çikolata kaplı fıstık ezmesi, tuzlu çedar cipsi ve tatlı-ekşi sakızlar.

Kararımı veriyorum ve Vivi'nin çantasını açıyorum. Cüzdanımı unutmamak için valizime attığımı hatırladığım anda midem bulanıyor.

Atıştırmalıklara verecek param yok.

Sonra oda anahtarımın cüzdanımda olduğunu, telefonumun komodinin üzerinde durduğunu ve annemin pijamalarını giydiğimi fark ettiğimde panik başlıyor.

Bugünün böyle başlamasını istemezdim.

Sadece iki seçeneğim kaldı:

Pijamalarımı giymiş olarak aşağıya resepsiyona indim ve yeni bir oda anahtarı istedim.

Bu ideal bir seçenek değil çünkü eminim tesis Strip'teki bir gösteriden ya da kulüpten dönen iyi giyimli kişilerle doludur. İmaj bilincine sahip bir anne tarafından yetiştirildiğim için, bunu düşündüğümü bilse ölürdü.

Kimliğimi kanıtlamak için yanımda ehliyetim olmadığı için tüm çabalarımın boşa gitme ihtimali de var.

Ya da ikinci seçenek, Vivi'nin söylediği odaya giderim ve oda anahtarını ödünç almak için gecelerine dalarım. Bu, Vivi ve kulüp arkadaşının bir süre önce bana mesaj attığından beri ne kadar ilerleme kaydettiğine bağlı olarak, pijamalarınızla dolaşmaktan çok daha utanç verici olabilir.

Hangi oda demişti? 2529

numaralı oda mı?

Hayır.

2509?

Evet, sanırım bu kadar.

Sonunda kesinlikle bir dokuz vardı.

Kararımı verdim. Yukarı çıkıp Vivi'yi bulacağım ve kartını ödünç alacağım.

Bu anı bir an önce atlatmak ve mümkün olduğunca çabuk yatağıma dönmek için asansöre doğru koşuyorum.

Asansörün kapısı hızla açılıyor ve içeride kimse olmayınca rahatlıyorum. Sütyen giymiyorum ve klimalı koridorlardaki ipek pijamalarım meme uçlarımı utanç verici bir şekilde sertleştiriyor. Elimi yirmi beşinci kata vuruyorum ve asansörün yirmi beşinci katta durması uzun sürmüyor.

Kapılar açıldığında önce sağıma bakıyorum, oda numarasını okuyorum.

2501

Tamam, tek sayılar sağda. Tamamdır.

Odaların önünden geçerken hızlı hızlı yürümeye başlıyorum. Odalar muhtemelen çok daha büyük olduğu için kapılar arasındaki mesafe bizim kattakinden daha uzak.

Geçerken her kapıyı

okuyorum. 2503.

2505.

2507.

İşte burada, 2509. Neredeyse eminim.

Kapıya doğru adım atıyorum. Eğer kapıyı açan Vivi ya da kulüpteki adam değilse, utançtan ölebilirim.

Tak

tak.

Tak

tak.

Parmak eklemlerim kapıya hafifçe vuruyor.

Kapıyı çok yüksek sesle çalmamaya çalışıyorum. Saat sabahın ikisi ve huysuz yaşlı bir çiftin bana bağırarak için kapıyı açması korkusuyla ayaklarımı asansöre doğru koşturarak alıkoymaya çalışıyorum.

"Vivi," diye fısıldıyorum kapıya.

Odaya girmemi engelleyen kalın ve ses geçirmez boyalı çivit rengi ahşap levhanın arasından bir şekilde beni duyabileceğini umuyorum. Odamızda koridorlardan gelen tek bir ses bile duymadım, o yüzden bu odada da duyamayacağından eminim.

Odanın içinden ağır ayak sesleri yankılanıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Nefes al.

İyisin.

Birkaç saniye sonra, diğer taraftaki kişinin sürgüyü açtığını ve kapı kolunu kavradığını duyuyorum.

Kapı açıldı ve hiçbir şey beni diğer tarafta duran, çıplak göğüslü, bir çift basketbol şortu giymiş ve yatakta yatarkenki seksi dağınık saçlı adam için hazırlayamazdı.

Bu o.

Asansördeki adam.

Dördüncü Bölüm

Isla

Asansördeki adamla yüz yüze geldiğimde boğazımdan ayırt edilemeyen bir ses çıkıyor.

"Oh...Ben..." Kekeliyorum.

Tek kaşını hafifçe kaldırarak bana bakıyor.

"Uh... merhaba," diyor, sanki onu uyandırmışım gibi boğazı biraz sersemlemiş. "Özür dilerim, yanlış odaya girmişim," diyorum çabucak.

Yüz ifadesini okuyamıyorum.

Onu uyandırdığım için üzgün görünmüyor ama gülümsemiyor da.

Yine de, bu adam gülümsüyor mu?

"Odamı nasıl buldun?" diye soruyor.

Aman Tanrım, onu takip ettiğimi sanıyor.

Yüzüm donuyor ve artık ayak parmaklarımı hissedemiyorum. Şoka giriyorum.

Her zaman yıldırım çarpması ya da boğulmanın ölmek için en kötü yol olduğunu düşünmüşümdür, ancak şimdi bunların her ikisini de mutlak aşağılanma yoluyla ölmeye tercih edeceğime eminim.

"Ben... umm, arkadaşımın gideceğini söylediği odayı arıyordum. Dışarıda kaldım ve telefonum yanımda değil" diyorum, yüzüm yeniden hareket kazanıyor.

"Gerçekten mi? Buna inanmam mı gerekiyor?" diyor ve sonra gömleğime bakmak için biraz eğiliyor. "...Gloria."

Sırıttıyor ve sonra gözlerinde küçük bir parıltıyla kapının pervazına yaslanıyor.

"Gloria mı?" Kaşlarım birbirine çarparak soruyorum. Annemin adını nereden biliyor?

Denver'lı değil, değil mi?

"Gömleğin," diyor, ipek pijamalarımı işaret ederek.

Aşağıya baktığımda, annemin adının cebe dikilmiş olduğunu görüyorum. Bunu unutmuştum ama sonra gözlerim sertleşmiş meme uçlarıma takıldı.

Onları ben de unutmuşum.

Kollarımı hızla göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum ama onları çoktan gördüğünü biliyorum.

"Atıştırma bir şeyler almak için dışarı çıkmıştım ve cüzdanımı unutmuşum," diyorum, dikkatimi torpido meme uçlarımdan uzaklaştırmaya ve tesadüfen nasıl tekrar karşılaştığımıza bir açıklama getirmeye çalışarak. "Arkadaşım bu kata çıktığını söyledi, ben de 2509 numaralı oda dedi sandım."

Kapı numarasına bir kez daha bakıyorum. Belki de burada durduğumdan beri değişmiştir. Bunun şu anda ne işe yarayacağından emin değilim ama en azından Vivi'yi nerede arayacağımı bilirim.

"Bu benim oda numaram. Ve sizi temin ederim, burada değil," diyor, Pepto-Bismol renkli kıyafetime bir göz atarak.

Odamda tek başıma kendimi çok şirin hissediyordum.

Şimdi kendimi kafedeki doğum günü pastası gibi hissediyorum.

"Evet, mesajında öyle dediğini sanıyordum ama numarayı tekrar kontrol etmek için telefonum yanımda değil. Ve şimdi odama geri dönmemin hiçbir yolu yok," diyorum ona.

Düşünürken hafifçe başını sallıyor.

Gerçekten yalan söylediğimi ve onu baştan çıkarmak için bu kıyafetle buraya geldiğimi mi düşünüyor?

"İçeri gelip onu benim telefonumdan aramak ister misin?" diye sorar.

Hâlâ hikâyemi yutmuş gibi görünmüyor ama yine de omzunu kapının pervazından itiyor ve teklif olarak kapıyı biraz daha açıyor.

Odasına girmek için kullandığım bir hat olabileceğini düşünmesine rağmen içeri girmeme izin mi veriyor?

"I..." Önce sağıma sonra soluma bakıyorum, hiçbir yerde Vivi'ye dair bir iz göremiyorum.

Sonra kafama dank etti... Belki de bu bir tesadüf değildir. Belki bu benim ikinci şansımdır. Belki de şansım dönüyordur.

Dört saatten kısa bir süre içinde uçağa binip, benim için inşa edilmiş bir hayata geri döneceğim. Ya da belki de benim için inşa edilen hayata.

Cesur ol, Isla.

Bunu
yapabilirsin.

"Tamam, evet, bu harika olur," diyorum ona, bardan ayrıldıktan sonra buraya başka birini getirmediğini umarak adımlarımı ileri atıyorum.

Eğer onun gecesini başka bir kadınla bölersem, bu hayatımın en utanç verici anı olur.

Muhtemelen Philip ve Tori'yi birlikte yakalamaktan daha kötü.

Kapıyı daha geniş açarken dudağının bir tarafı yukarı kalkıyor ve içeri girmem için yana doğru hareket ediyor.

Şimdiye kadar gördüğüm gülümsemeye en yakın
şey bu. "İçeri gel," diyor.

"Teşekkürler," diyorum kollarımı açarak ve sonra odasına giriyorum.

Kapının hemen içindeki küçük girişe adım attığımda, süitin Strip manzaralı iki katlı olduğunu görünce şaşırıyorum. İki büyük pencere seti üst üste dizilerek duvarın tamamen cam olduğu izlenimi yaratılmış.

Şerit, küçük bir oturma odasının kurulduğu pencerelerin ötesinde parılıyor. Birkaç adım daha attığımda solumda bir mutfak ve bar ile yatak odasına açılan bir kapı buluyorum.

Kapı açık ve kral yatak yorganının sadece bir tarafının ters çevrilmiş olduğunu görünce rahatlıyorum. Yatağın diğer tarafında uyuyan bir kadın yok. Anladığım kadarıyla yalnız.

Barı bırakıp buraya yalnız mı geldi?

Odada başka ışık yakmıyor. İçeriye sadece Strip'teki kumarhanelerin çadırlarından ve ışıklarından gelen ışıklar giriyor.

Loş oda, beni dansa kaldırmaması konusunda onunla yüzleşmem için gereken güveni veriyor.

Birkaç adım daha atıyorum ve sonra olduğum yerde duruyorum.

"Oha," diyor, sırtıma çarpmaktan kıl payı kurtuluyor.

Etrafımda dönüyorum, uzun sarı saçlarım, şimdi bir at kuyruğu halinde, aramızdaki boşluğa doğru savruluyor.

"Neden dans pistine gelmedin?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

Gerçekten barda değilmiş gibi mi davranacak?

"Daha önce ben dans ederken beni izledin... ama sonra gittin. Neden?"

Orada duruyor, bir dev gibi üzerimde yükseliyor. Yaklaşık bir ayak daha uzun olması gerekirken, 1.80'lik boyum bana hiçbir iyilik yapmıyor.

"Zaten bir partnerin vardı," diyor basitçe, gözleri düğmeli bluz pijamamın ipek kumaşı üzerindeki sert meme uçlarıma kayıyor, ama bu sefer onları örtmüyorum. Yalnız olduğunu bildiğim için şimdi daha cesurum.

Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "O zaman neden beni izliyordun?" diye soruyorum.

"Ben de kendime aynı soruyu sordum," diyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Sanırım şimdi soru sorma sırası bende."

"Tamam mı?"

"Dün gece peşinde olduğun şeyi yerine getirdi mi?" "Kim?" Hâlâ Alex'i görmediğini umarak soruyorum. "Seni öpen adam."

Lanet olsun.

"Neyin peşindeydim?" Söyleyip söylemeyeceğini merak ederek soruyorum.

Asansör kapıları açılmadan hemen önce ağızımdan kaçırdığım şeyi muhtemelen ikimiz de unutmamıştık, ama ben "Gözüme kestirdiğim ilk erkekle yaşadığım tek gecelik ilişkiyi mi kastediyorsun?" demeyecektim.

"Sana istediğin tek gecelik ilişkiyi yaşattı mı?" diye soruyor, elleri yanında kenetleniyor, sanki kendini kötü bir habere hazırlıyor.

Altın sarısı gözlerine bakarken başımı sallıyorum. "Hayır, onunla gitmedim."

Bir adım daha yaklaşıyor, elleri yanında kenetleniyor.

"Hâlâ birini arıyor musun?" diye soruyor o kısık, hırıltılı sesiyle. İşte o an geldi.

Eve dönmeden önce biriyle bir gece geçirmeye karar verdiğimde hayal ettiğim an. Ve bunu yapmak istediğim kişi de bu.

Ellerini vücudumda
istiyorum. Ağızını üzerimde
istiyorum.

"Bu bir teklif mi?" Evet demesini ve beni bu ıstıraptan kurtarmasını umarak soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Şöyle söyleyeyim. Eğer bir geceliğine seninle ilgilenecek bir adam arıyorsan, o kişi benim."

Alt dudağımı ısırıyorum ve gözleri ağızıma doğru kayarak beni izliyor.

Devam ederken hâlâ dudaklarıma bakıyor. "Ama ilk hamleyi ben yapmayacağım," diyor hafifçe geriye ve benden uzağa doğru eğilerek.

Uzaklaşıyor mu?

Neden?

"Anlamıyorum," diyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Benim odamdasın ve kendi odana ulaşmanın hiçbir yolu yok, sana yardım etmesi için kimseyi arayabileceğin bir cep telefonun yok ve bu gece ne kadar içtiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Savunmasızlığın tanımını sensin. Ayrıca, hiçbir iyi karar

gece yarısı." Sesi ciddi ve orantısız sırtışı gitmiş... ama gözlerinde benim için bir pırıltı var. "Eğer beni istiyorsan, bana göstermelisin. Aksi takdirde, bence kız kardeşini arayalım, ben de seni odana kadar geçireyim."

Sola doğru adım atıyor ve telefonuna yönelecekmiş gibi etrafımdan dolaşmaya başlıyor.

Cevabımı bile beklemedi.

"Bekle," diyorum, niyetlendiğimden biraz daha cesurca.

Bu anın geçip gitmesine izin veremem. Bu cesareti geri alamayabilirim.

Onu durdurmak için pazusunu kavrayarak uzandım. Daha bunu düşünmeden parmak uçlarımda yükseliyor ve dudaklarımı ağzına, ellerimi de çıplak göğsüne dayıyorum.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmek anında dopamin etkisi yaratıyor. Onu öperken göz kapaklarımda arkasında bir gökkuşağı renkleri yanıp sönüyor.

Daha önce hiç kimse renkleri görmemi sağlamamıştı. Kesinlikle bir öpücükle değil.

Dudaklarını dudaklarıma değdirmesi sarhoş edici. Ağzını benimkine bastırıldığı ilk temastan itibaren.

Kollarını sırtıma dolayarak beni sert, çıplak göğsüne doğru çekiyor. Kalın kablolu ön kolları beni vücuduna sımsıkı yapııştırıyor, ağzı benimkini çekip emiyor.

"Sarhoş değilim," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Güzel. Yoksa buna bir son verirdim."

Dili dışarı fırlıyor ve öpüşmemiz arasında alt dudağımı yalıyor ve sonra tekrar ağzımı talep ediyor.

İstmeden öpüşürken inliyorum. Bu sadece bir öpücük, ama bundan çok daha iyi hissettiriyor.

Bu gece onu gördüğümde barda içtiği IPA biranın ve daha önce fırçalamış olması gereken naneli diş macununun tadı hâlâ hafifçe geliyor.

Sırtım duvara çarpana kadar bizi birkaç adım geri götürdü.

Elleri kalçalarımın altından geçiyor ve beni vücuduna çekiyor, yaklaşmak için iterken bacaklarımı beline doluyor.

Altımda sertleştiğini hissedebiliyorum.

Basketbol şortu hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Philip'ten daha büyük. Bacaklarımın arasındaki üst yarığa sürtünen sert uzunluğundan ve ucunun göbeğime ne kadar uzandığından zaten anlayabiliyorum. Beni duvara sabitlemek için pelvisini bana doğru bastırıyor.

O bunu yaparken ben de gırtlaktan bir ses çıkarıyorum. Elimde değil. Kontrolü ele almasına bayılıyorum.

Beni öpüş şekli tüm vücudumun karıncalanmasına neden oluyor.

Elleri üzerimde, beni daha sıkı çekiyor, popomun üzerinde kayıyor ve her bir yanağımı yoğuruyor. Elleri hem talep ediyor hem de sınıyor. Beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum, sadece aramızda büyüyen horozda değil, aynı zamanda bana dokunma biçiminde de.

Sırtımı duvardan çekiyor ve kollarım vücudundaki yerimi korumak için boynuna dolanıyor. Dönüp yatak odasına yöneliyor, beni kollarının arasında taşıyor, kalçalarım sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi ona sarılıyor.

Beni asla bırakmayacakmış gibi güvende hissettiriyor. Beni taşıma biçiminde, beni etrafında sabit tutmak için popomun altındaki kolunda ve dudaklarımı onunkine doğru çekmek için eli boynumun arkasını kavrarken bir kolu arkamda uzanıyor.

Beni korumak onun tek önceliği ve beni elinde tutmak için her şeyi yapar. Ama beni elinde tutamayacak.

Ve kalmayacağım.

Bizi ayrı yatak odasının kapısından geçiriyor ve birkaç saniye sonra dizlerinin yatağa çarptığını hissediyorum.

"Emin misin?" diye soruyor, ağzını dudaklarımdan çekip öpücüklerini boynumda gezdirerek.

Tenime değen ağzından başka bir şeye odaklanamıyorum. Cevap vermem gerektiğini biliyorum, yoksa ağzını benden çekecek ve bu istediğim son şey.

"Olumlu," diye mırıldanıyorum, boğazımın hassas derisine daha fazla erişebilmesi için başım sağ tarafa doğru eğiliyor.

Bu gergin adamla tek gecelik bir ilişki yaşayacağım. Ama konu ben olduğumda çok dikkatli davranıyor.

"Adın ne?" diyor, ağzı boynumun ön tarafına kayıyor.

Aşağı inerken boğazıma öpücük üstüne öpücük konduruyor. Başım geriye düşüyor ve köprücük kemiğime ulaşana kadar onun hareketlerine odaklanırken gözlerim kapanıyor.

Ağzını açıyor ve kenarından emiyor. Tenim onun koyu renk saçlarının çeneme değdiğini hissediyor.

Saçlarının tenime yumuşak dokunuşlarını seviyorum.

Saçına bu kadar yaklaşıncaya, restorandan sonra ve kulübe gelmeden önce yakmış olması gereken puro dumanı gibi kokuyor.

Tadını aldıktan sonra bir an için geri çekiliyor ve cevap vermemi bekliyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kirpiklerim titreyerek açılıyor.

"İsimlerimizi değiştiremez miyiz?"

Ben soruyorum. "İsim yok mu?"

Gözlerinde yargılama yok, sadece merak var.

"Ve kişisel bilgi yok," diye ekliyorum.

Saul Newport'un kızı olduğumu anlama ihtimali varsa bunu riske atamam.

Evdekiler Vegas'ta tek gecelik bir ilişki yaşadığımı öğrenseydi, ortaya çıkacak dedikodular itibarımın geri gelmeyeceği bir şey olurdu.

Zaten yeterince zarar verdim.

Bir an için geri çekiliyor ama ben hâlâ kollarının arasındayım.

"Bunu sormak için biraz geç olduğunu biliyorum ama evli değilsin, değil mi?" diye sorar.

Artık teknik olarak nişanlı değilim.

Denver'dan ayrıldığımın ertesi günü Vivi'nin apartmanının garajına girer girmez Philip'e mesaj attım. Bir günde bitiremeyeceğim kadar uzun bir yolculuktu ve ona her şeyin bittiğini söyleyecek cesareti bulabilmem için on dokuz saatin tamamına ihtiyacım vardı.

Bana evlenme teklif ettiği yüzüğü söktüm ve Boise ile Oregon sınırı arasında bir yerde pencereden attım. Bu yüzden eve döndüğümde bana daha büyük bir şey almayı teklif etti. Sanki elime taktığı pırlanta umurumdaymış gibi.

Nereye gittiğini sadece Tanrı bilir.

Ama Brutal Bodyguard, Denver'a döner dönmez görevime dönmemi bekleyen modern bir görücü usulü evlilik durumum olup olmadığını sormadı. Sadece şu anda evli olup olmadığını sordu... ki hayır.

"Hayır, değilim," diyorum ona.

"Tamam." Başını sallıyor. "O zaman sana adınla hitap edemezsem, bir takma ad bulmam gerekecek." Sırıttıyor.

"Ne tür bir lakap?" Ben soruyorum.

"Öğrenmek üzeresin." Aman

Tanrım... şu gülümseme.

Gülümsediğinde çok seksi
oluyor.

Tekrar eğiliyor ve dudaklarımızı birbirine mühürlüyor.

Kaenan

Çocuklarla puro içip bir şeyler içtikten sonra neredeyse asansöre biniyordum ve odama doğru yola çıktım.

Bir gece önce bir hokey maçı oynamıştık ve kazandığımız için Koç Bex, Sin City'de bir gece geçirmemize izin verdi. Teknik olarak burada bile olmamalıydım, bu yüzden bu kendime asla vermediğim bir izin gibi geliyor.

Bu gece tek gecelik bir ilişki aramıyordum.

Berkeley'i eve getirdiğimden beri, o benim önceliğim oldu ve iş için ondan uzak kalmam gerekmeyen her gece... kalmıyorum. Bu kadar basit.

Hâlâ benimle bağ kurmaya çalışıyor, bu da beni çok
üzüyor. Annemle olduğu gibi değil.

Bu ikisi onu Montana'dan getirdiğimizden beri neredeyse birbirlerine yapışmış durumdalar ve Berkeley'in en azından birimizle bağ kurmuş olması beni rahatlattı.

Ama asansör kapıları açıldığında gördüğüm o kadında bir şey vardı... Kahretsin, nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum.

Ne olduğunu anlamadan barda oturmuş, arkadaşının sarışının tek gecelik bir ilişki bulmak için bara gittiğini ağzından kaçırdığı anda kıpkırmızı olan güzel kadını bulmaya çalışıyordum.

Kıskançlık beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu.

Söz konusu kadınlar olduğunda hakkında hiçbir şey bilmediğim bir duygu. Hiç kimseyi başka biriyle birlikte olabileceği için kıskanacak kadar çok istemedim.

En azından bu geceye kadar. Onu özlediğimi fark ettim.

Çoktan biriyle ayrıldığını ya da başka bir kulübe gittiğini düşündüm. Ta ki gözlerim dans pistinde kalçalarını sallayarak dans eden kıza kilitlenene kadar.

Gözlerimi ondan alamadım. Parmağımı koyamadığım bir şekilde büyüleyici. En son ne zaman birinin dikkatimi bu kadar uzun süre çektiğini düşünemiyorum bile.

Özellikle de asansörden çıkıp benden yeterince hızlı uzaklaşamayan bir kadın.

Daha onun melek yüzünü görmeden asansörde yankılandığını duyduğum sözler, duyduğumdan beri tekrar tekrar geliyor.

"Tabii, ilk gördüğüm adamın beynini dağıtayım."

Kapılar açıldığında çok sevimli görünüyordu ve Brent lanet olası ağzını açtığında yanakları kıpkırmızı olmuş ve göğsü utançla lekelenmiş bir şekilde orada duruyordu.

O anda öne çıkıp onu yukarı götürmeyi teklif etmeliydim. Kahretsin, istedim.

Ama akşam yemeği çoktan planlanmıştı ve eğer yemeğe gelmeseydim, önümüzdeki birkaç hafta boyunca amansız şakalara maruz kalacaktım.

Erkeklerle akşam yemeği boyunca dizlerim, onun kulüpte dans pistinde bir pisliğe sürtündüğü ve ona oda anahtarını verdiği dşncesiyle rahatsız edici bir şekilde zıpladı.

Orada ne tür bir pislik bulacaktı? Ona iyi davranacak mıydı?

Onu benim kadar sert boşaltabilir miydi?

Bana yapmasını dilediğim gibi onun da beynini dağıtır mıydı? Lanet olsun.

Zihnim durmadan yarışıyor.

Berkeley'i eve getirdiğimden beri bir kadına dokunmadım.

Dört aylık perhiz benim için bir tür rekor, ancak hiç sahip olmadığım baba olmak konusunda dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yapamam.

Onunla aramızdaki bu şey, ilişkilerin ve tek gecelik ilişkilerin kararımı gölgelemesine izin vermeyecek kadar kırılgan.

Yine de son dört aydır ellerimi kendime saklamak sorun olmadı. Oakley's'deki kadınların hiçbiri, Hawkeyes'in maçtan sonra sık sık gittiği yerel bar ya da maçın sonunda bekleyen disk tavşanları, orucumu bozmak için yeterince cazip olmadı.

Ama bu kız...

Lanet olsun...

Bu kız erkeklerle akşam yemeğinde beni fiziksel olarak rahatsız etti. Kıçımı koltukta zar zor tutabildim ve yemeği olabildiğince hızlı bitirmeyi umarak paraladığım bifteğin tadına baktığımı hatırlamıyorum.

Ben sağlam, sabit ve sarsılmazım.

Beni ligin en iyi sağ defans oyuncularından biri yapan şey de bu. Kıpırdanmam ya da kıvranmam ama çocuklarla puro içmek, ki bu benim için genellikle sakinleştiricidir, daha çok duble espresso içmişim gibi hissettim ve grubumuzdaki hiçbir konuşmaya odaklanamadım.

Heyecanlıydım ya

da gergindim.

Hangisi olduğunu

bilmiyorum.

Tek bildiđim, bu kadının bařka bir řey dűřünmeyi imkânsız hale getirdiđi.

Tehlikeli olan o.

Tanrı korusun, bu kadın Seattle'da yaşıyor ve bir maça geliyor.

Eğer rakip takım benim sezonumu mahvetmek isterse, ona her maç için ön sıradan bir bilet alır ve rakip takımın tarafına oturturlardı.

Yumruklarımı sıkmadan onun başka birinin formasını giydiğini dűřünemiyorum bile.

Hiçbir şey beni

etkilemez. Genelde

olmaz.

Kulübe gittim, oturacak bir yer buldum ve bir bira sipariş ettim. Dans pistinin ortasına doğru yürümekten ve bana kendimi mağara adamı gibi hissettirdiği için onu omzuma atmaktan kendimi alıkoymak için bir şeyler yapmalıydım.

Onu istiyorum.

Daha fazla istediđim bařka bir řey dűřünemiyorum.

Onu dilimde tatmak istiyorum.

Parmak uçlarımda onun her santimini hisset.

Bana binerken göğüslerinin zıplamasını izle.

Onu ters çevirin ve onu altımda tutarken sikime karşı boşalmasını izleyin.

Adımı söylemesini sağlayacak noktayı bulduğumda çıkardığı sesleri sahiplenmek istiyorum.

Ama sonra ona ilk ulaşan pisliği gördüm.

Gözümün önünde onu öptüğünü gördüm ve oradan ayrılmak zorunda kaldım, yoksa çocuğa zarar verebilirdim.

Daha çok onun tipine benziyordu ve istediğimi elde etmek için onu korkutacak bir hıyar olmayı kendime yediremedim.

Onu umursadığımdan değil, ama bir seçim yapmak zorundaydım.

Beni barda otururken gördü. Birbirimize o kadar uzun süre baktık ki neden orada olduğumu anlamış olmalı.

Ne için geldim.

Ama ona kaybolmasını söylemedi. Onunla dans etmeye devam etti. Adam onu öptüğü an, daha fazla izleyemedim.

Bu yüzden Berkeley ve ben daha iyi bir yere gelene kadar bekâr kalmak çok önemli. Bu dünyadaki her şeyden daha önemli olan tek şeye olan odağımı kaybedemem.

Benim küçük kızım.

Oda numaramı bilmediğini iddia eden bir melek hayatıma girmiş olsa bile.

Bellboy'a biraz para verdikten sonra gecenin her saatinde kapımı çalan puck tavşanlarına alışkınım.

Yine de başlangıçta davet edilmeyen kadınları içeri davet etmiyorum. Kapıyı ilk kez açıyorum. Ama o bir tavşana benzemiyor.

Aslında benim kim olduğumu ya da ne iş yaptığımı bildiğinden bile emin değilim.

Belki de beni bu kadar zorlayan şey budur.

Banka hesabımdaki sıfırlar ya da giydiğim formadan elde ettiğim şöhret yüzünden burada değil.

O sadece beni istiyor.

Ve ona bu gece ne isterse vereceğim. Sadece bir gece.

Beşinci Bölüm

Kaenan

Yatağın kenarına geldiğimizde, ayakları yere değene kadar bacaklarını yavaşça aşağı indiriyorum.

Hemen parmak uçlarını hâlâ basketbol şortumun ve boxer külotumun arkasında duran sikimin ucuna uzatmaya çalışıyor ama onu durduruyorum. Aletim bir kez işin içine girdiğinde, zaten olduğundan daha fazla, işleri yavaşlatmakta zorlanacağım.

Ereksiyonumun serbest kalmasını engelleyen sadece ince bir tabaka olabilir, ama bu şu anda geri kalanımın nasıl hissettiğini sembolik olarak hissettiriyor. Onunla öz kontrolümü kaybetmekten sadece ince bir çizgi uzaktayım.

Daracık amcığı vücutumda kalan son döl damlasına kadar beni sağarken, ben dibe vura na kadar tamamen içine giriyorum.

Tek gecelik bir ilişki için anlaştığımızı biliyorum ama ona bundan fazlasını vermek istiyorum. Sikim bana yalancı dese bile onunla acele etmek istemiyorum.

Pişman olmasını istemiyorum.

Ya da keşke başka birini seçseydi.

Onu kızdırmak, benim için yalvarmasını sağlamak, onu sırlıslıkla etmek ve onun için sakladığım şeye hazır olmasını sağlamak istiyorum.

"Henüz değil," diyorum, dudaklarına tek bir öpücük kondurmadan hemen önce eğilip ağızına fısıldıyorum.

Hayal kırıklığına uğramış gibi küçük bir inilti çıkarıyor ve ben bir kıkırdamayı ısııyorum.

"Merak etme... Seni onunla doldurmayı planlıyorum. Söz veriyorum." Ona sırtıyorum.

Ağızının içini kemiriyor, sanki heyecanlanmış ama sözümü yerine getireceğim için biraz gergin.

Onunla oynamak eğlenceli olmalı.

Sağ elimi köprücük kemiğine doğru uzatıyorum. Parmaklarım pijamasının ipeksi üstünden aşığı kayıyor, ta ki başparmağım ve işaret parmağım sert meme ucunun üzerinde kayana kadar.

Orasına dokunduğumda nefesi kesiliyor. "Bunu çıkarabilir miyim?" diye soruyorum.

Yavaşça başını sallıyor ve ben deniz kabuğuna benzeyen altı yanardöner pembe düğmeyi açarken parmaklarım çalışıyor.

Acele etmiyorum ama her birinin düğmesini açmam sadece saniyelerimi alıyor.

Sonuncusunu çözdüğüm anda, parmak uçlarıyla üstünü açıyor ve ipeksi kumaşın omzunun üzerinden kollarına doğru düşmesine izin veriyor.

Ayaklarının altındaki havuzlar, dün gece giydiği o seksi elbisenin örttüğu tereyağı yumuşaklığındaki teni ortaya çıkarıyordu.

"Siktir, bebeğim... çok güzelsin," diyorum ona.

Göğüsleri mükemmel. Hafif armut şeklinde sarkık ve muhteşem leylak rengi meme uçlarıyla olacağını bildiğim gibi şımarık. Her birini tatmak için bolca zaman harcamak üzere onu yatırma fikri ağızımı sulandırıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor usulca, mavi gözleri parlayarak bana bakıyor. Ona taktığım lakap hoşuna gitmiş.

Bunu söylediğim anda gözleri parladı.

Ona nasıl bir lakap takacağımdan emin değildim ama nedense bebek bana doğru geliyor.

Benim yaşıma yakın bir kadın için genç görünüyor. Sanki korunaklı büyümüş gibi.

Belki de gözlerindeki hafif masumiyetten ya da bana sanki tüm kontrolü elime alıp vücudunu istediğim gibi kullanabilecekmişim gibi bakmasından kaynaklanıyor.

Daha önce hiç kimseye "bebek" demedim. Öncelikle evcil hayvan isimlerinin aptalca olduğunu düşündüğüm için ve ayrıca kullanabileceğim gerçek bir ismim olduğu için. Ama bana adını vermediği için başka seçeneğim yok.

Ve benimkini bilmemesi, profesyonel bir sporcu olduğumu fark etme ihtimalinin azalması anlamına geliyor ki bu da benim işime geliyor. Yine de geldiğinde adımları haykırmamasını duymamı engelliyor.

Öne doğru bir adım atıyorum ve göğüs kafesimin alt kısmının onun dolgun göğüslerine baskı yapmasına neden oluyorum.

Ellerimde onun tümseklerini hissetmeyi bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum ama önce benim dokunuşumla rahat etmesini istiyorum. Sert meme uçlarını karnımda hissetmekle yetineceğim... şimdilik.

Ellerimi kalçalarına koyuyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. O da hemen kollarını enseme doğru kaldırıp parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek karşılık veriyor.

Tanrım, bunu yapmasına bayılıyorum.

Ellerim kalçalarının üzerinden sırtının alt kısmına kadar iniyor. Sonra ellerimi kaldırıyorum ve parmaklarımı sırtından aşağıya, omurgasının derin vadisinde yumuşacık bir şekilde izliyorum.

Dokunduğumda titriyor.

Gıdıklanıyor.

Tabii ki öyle olacaktı. Bunu nasıl tahmin edemem? Onun hakkında keşfettiğim her küçük şey onu daha çok istememe neden oluyor.

Parmaklarımın sırtından aşağı inişine devam ediyorum, serçe parmağım çatlağının tepesinde durana kadar, pijama pantolonu buna izin verecek kadar alçakta.

Öpüşürken inliyor, beni cesaretlendiriyor. Bana doğru yolda olduğumu söylüyor.

Elimi aşağıya, pijama pantolonunun kemerini geçerek uzatıyorum ve çıplak kıcını iki elimle kavrayıp ereksiyonuma doğru çekiştiriyorum. Beni hissedince nefesi kesiliyor.

Dudaklarımı onunkilerden çekiyorum ve ağzımı kulağının hemen altındaki yumuşak noktaya yerleştiriyorum.

"Bu akşam yemeğimin tadına bile bakmadım," diyorum ona.

"Neden olmasın?" diye fısıldıyor, elleri saçlarımdan çekiliyor ve beni yakın tutmak için boynuma sıkıca sarılıyor.

"Onun yerine seni yiyip bitirmeyi düşünmeden edemedim."

"Beni yutacak mısın?" diye soruyor, sesi ihtiyaçtan titriyor.

"Vücudundaki tüm orgazmları bitirene ve sen yarın ayakta zor durana

kadar her santimini tatmayı planlıyorum," diyorum ona.

gözleri.

Gözleri anında büyür.

Onunla böyle konuşmam hoşuna
gidiyor. Güzel... Ben de öyle.

Pijama şortunu aşağı doğru itiyorum ve onu bir çift tam kapsamlı ten
rengi iç çamaşırı dışında benim için tamamen çıplak buluyorum.

Sanırım kadınlar bunlara büyükanne külotu diyor, ama giysisinin altına ne
giydiği umurumda değil.

Kadınların anlamadığı şey, erkeklerin yatak odasında yere düştükleri
sürece bir kadının iç çamaşırını umursamadıklarıdır.

Hazırlanırken tek gecelik bir ilişki planlamasına ve yine de iç çamaşırı
seçiminde pratik olmaya karar vermesine bayıldım.

Bu kadını şimdiye kadar tanıdığım herkesten ayıran şeylerin büyüyen
listesine eklenecek başka bir şey daha.

Bir kadın geceyi benimle geçirmeyi beklediğinde kırmızı külotlar, siyah
dantelli tangalar ve hatta kalçasız şeyler görmeye alışkınım, ama
muhtemelen ilk kez külotları bu kadar hassas.

Aramızda sadece birkaç santim boşluk olan çıplak iç çamaşırına bakmak
için biraz geri çekiliyorum.

"Bunları sevdim," diyorum ona, uzanıp işaret parmağımın arkasını külotla
kaplı amının üstünde gezdiriyorum.

Dokunuşuma doğru sarsılıyor ve dudaklarından hızlı bir nefes çıkıyor.

Bana karşı bu kadar mı duyarlı olacaksın?

Aynen öyle.

"Ben... ben... yanıma daha güzel bir şey almadım," diye açıklamaya
çalışıyor, kendi iç çamaşırına bakarak.

Utaniyor mu?

Olmaması gerektiğinden emin ve eğer sikimin nabzını elinde hissedebilseydi, onu başka bir şeyde istediğimi düşünmekten daha iyi bilirdi.

Başparmaklarını külotunun yan tarafına geçirerek, "Dur da çıkarayım," diyor.

"Hayır." Onu durdurdum. "Bana bırak."

Talimatım üzerine duraklıyor ve sonra başparmaklarını bel kemerinden çıkarıyor.

Ellerimi omuzlarına bastırarak onu yatağa oturmaya yönlendiriyorum.

Gözleri beni dikkatle izliyor ama orada beklemediğim bir güven var.

Sırtını otel yatağının beyaz yorganına yaslayana kadar onu aşağıya doğru indiriyorum. Topuklarını yukarı çekiyor ve yatağın ahşap yan çerçevesine dayıyor. Ayakları yere basamayacak kadar kısa.

Uzun sarı saçları, at kuyruğundan yatağın üzerine yayılmış ipek gibi görünüyor. Uzanıp başparmağımı ve işaret parmağımı birkaç telin üzerinde gezdirmek istiyorum, görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için. Bir meleğe benziyor... kötü şeyler yapmayı planladığım bir meleğe.

Öne doğru bir adım atıyorum ve ellerimle kalçalarını ayırıyorum. Bulunduğu yerden izlerken bana açılmakta tereddüt etmiyor. Sonra bacaklarımı onunkilerin arasına sıkıştırırken onları birbirinden ayırıyorum.

İşaret parmaklarımı elastik bandının yan tarafına geçirirken beni dikkatle izliyor. Daha yakına eğildiğimde onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum, dilimi ona değdirmek için ağzım sulanıyor.

Islak.

Görünüşe bakılırsa külotu kalçalarının tepesi arasında sıırılsıklam. "Çok ıslaksın," diye mırıldanıyorum, dilim altımı yalamak için dışarı fırlıyor dudak.

K lotunu deneyimli bir ustalıkla kalçalarından çekip çıkarıyorum, onu Noel sabahındaki bir hediye gibi açıyorum.

Onu gördüğüm anda bir an durup ona hayranlık duyuyorum.
Kukusu m kemm l. V cuduyla ilgili her Şey  yle.

Karanlıkta bile, pencereden gelen Vegas         onun  slak amının benim için parlad ğ n  gösteriyor.

O beni izlerken, gözleri bana kilitlenmi  ken külotunu ayaklarının altına kadar çıkarıyorum. Onları sağ elimde buru turuyorum,  slaklığ n  avucumda ve parmak uçlarımda hissetmenin tad n  çıkarıyorum.

Bunu ona ben yaptım.

G ğ m başarı ile kabarıyor.

"Ben doğ m kontrol hap  kullanıyorum ama sen korunuyor musun?" diye soruyor usulca, elimdeki k lotuna bakarak.

Her zaman sorumluluk sahibi oldum, Mia'ya kar   bile... birlikte olduğ muz son gece hariç. Minimart'tan ucuz prezervatif alm  tım.

Çaylak hatası.

Cinsel ili  i sırasında benim haberim olmadan kır lm  , sonlara doğ r olmalı. Doğ m kontrol hap  kullandığı için ikimiz de bu konuda endi elenmedik ve daha sonra ondan hiç haber almad ğ m için her Şeyin yolunda gittiğ ni varsaydım.

Ne kadar aptalm  ım.

O prezervatif kır ld ğ ndan beri yüksek kaliteli prezervatifler almaya ve her ihtimale kar   yanımda bir tane bulundurmaya  zen gösteriyorum. Bir tane olmadan asla gitmiyorum ve artık benzin istasyonlarından asla prezervatif almıyorum.

Onaylamak için ba  m  salladım, "Ama Ő  anda buna ihtiyacımız olmayacak."

Gözleri benimkilere dikiliyor ve söylediklerim kar  s nda altındaki yorgan  kavray  ının belli belirsiz hareketini görüyorum.

Evet bebeğim... Bunun için bir Şeylere tutunman gerekecek.

Tam Şimdiye kadar elimde tuttuğım en sevdiğim k lotumu atmak üzereyken; son anda bir karar veriyorum. Dikkati ellerimle ne yaptığıma değil de yüzüme odaklandığında i   amaşırımı kot pantolonumun arka cebine sokuyorum.

Bunu daha önce hiç yapmadım... bir kadının külotunu çaldım, ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir ve eve döndüğümde bu kadını hatırlayacak bir Şeye ihtiyacım var.

Gözlerim onun çıplak teninin her santimetresinde geziniyor, benim için hazır, vücudu keşfedilmek için yalvaran bir hazine haritası gibi. Onunla yapmak istediğim çok Şey var ve bunları yapmak için çok az zamanım var. Bir gece yeterli değil, ama öyle olmak zorunda çünkü bir geceden fazlasını istemiyor ve benim de evde beni bekleyen sorumluluklarım var.

Isla

Halı kaplı otel odasında eğilmesini izliyorum, omuzları yatağın ucunun üzerinde duruyor. Dizlerimin arkasından kavırıyor, bacaklarımı omuzlarına atıyor ve popomu yatağın kenarına getiriyor.

"Bu gece sana ne istersem yapmama izin verecek misin?" diye soruyor, gözleri kapüşonlu ve Őehvet dolu bakışları o kadar yoğun ki daha önce beni böyle isteyen biri olup olmadığının merak ediyorum.

"Ne yapacaksın?" Ben soruyorum.

Cevabından korkmuyorum. Daha çok onun en ufak bir dokunuşuyla orgazm olacağımdan ve bu gecenin istediğimden daha erken biteceğinden endişeleniyorum.

Bana bu adam gibi bakan biri tarafından dokunulmak için yanıp tutuşuyorum. Sanki o da benim kadar uzun zamandır fiziksel dokunuşa açmış gibi görünüyor.

"Sana söz veriyorum, ne yaparsam yapayım durmamam için bana yalvaracaksın."

Sözünü duyunca nefesim kesildi.

Bunu istiyorum.

Bu gece kendimi zevk içinde kaybetmek istiyorum.

Başımı sallıyorum, kalçalarımın arasından yüzüne bakıyorum.

Gözleri vücudumdan aşağı kayıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor.

"Çok güzel bir amın var ve bahse girerim tadın da bir o kadar güzeldir. Tadına bakmama izin verecek misin?"

Karnımda daha fazla uyarılma ısınıp merkezimi kaplarken ve yatak çarşaflarına damlarken tekrar başımı sallıyorum.

"Aferin kızıma," diyor.

Sonra daha yakına eğiliyor, parmağı merkezime ulaşana kadar kıvrımlarımda nazikçe ilerliyor. Sonra ağzı amıma doğru açılıyor, tongue'u araya dalıyor ve uzun bir yalama yapıyor.

Sıcak ağzını üzerimde hissetmek ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor, ama diliyle klitorisime vurması yatakta yaylanmamı sağlıyor.

"Oh..." Soluk soluğa söyledim.

Ağzını bir saniyeliğine benden çekti.

"Bu yeterince yüksek değildi," diyor kalçamın iç kısmını öperek. "Ben senin bacaklarının arasındayken ses geçirmez duvarları test etmeliyiz. Eğer çılgılık atmazsan, seni daha sert emmek zorunda kalacağım."

"Şimdi iyi bir kız gibi başını salla ve bana anladığını söyle."

diyor. Gözlerim kapanıyor ve başımı sallıyorum.

Beni daha sert mi emecek?

Bu fikir şimdiden başımı döndürmeye başladı.

Ağzı merkezime geri dönüyor ama dili daha aşağıya, girişime uzanıyor.

Ona karşı alaycı vuruşlar uygulayarak başlıyor, ama çok daha fazlasına ihtiyacım var. Boğazımdan küçük bir inilti kaçıyor.

"Yeterince yüksek değil, bebeğim. Eğer istiyorsan, bana bundan daha fazlasını versen iyi edersin," diye talimat verir.

Başparmağı klitorisime bastırıyor ve dili alay etmeye, içime girmeye devam ederken dairesel bir hareket başlatıyor.

Parmaklarının ve dilinin altında kıvranıyorum.

Daha fazla baskıya ihtiyacım var. Bana verebileceği her şeye ihtiyacım var. "Lütfen," diye yalvarıyorum, öncekinden daha yüksek sesle.

Uzanıp parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve onu kendime daha sıkı çekiyorum.

"Bu daha iyi," diyor, ağzım daha yükseğe uzanıyor ve tekrar amımı örtüyor.

Dili kıvrımlarımda dolanıyor, ben daha fazla dayanamayana kadar sinir uçlarımı kıvılcımlandırıyor.

"Tanrım, lütfen," diyorum daha önce hiç söylemediğim kadar yüksek sesle.

Dişlerini merkezimde gezdirerek ve beni bir Noel ağacı gibi aydınlatarak karşılık veriyor.

"Becer beni!" Ona yalvarıyorum, parmaklarım saçlarını daha sert çekiyor. "İşte ben de böyle duymak istiyorum," diye övüyor.

Başparmağı tekrar klitorisime gelip daireler çiziyor ve dili aşağı inip merkezime baskı yapıyor.

Beni diliyle beceriyor ve ben kendimi sabit tutamıyorum. Sırtım dikleşiyor ve parmaklarım kafa derisinin derinliklerine giriyor.

Dili içime bastırdıkça daha da yaklaşıyorum. "Çok yaklaştım!

Durma!" Yalvarıyorum, tıpkı söz verdiği gibi. O anda, tam olarak bunu yapıyor.

Ağzını bedenimden çekiyor, bacaklarımı omuzlarına çekiyor ve kalçalarım belini saracak şekilde içime giriyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Beni yataktan çekiyor ve sonra üzerine diz çökerek beni yanında taşıyor.

Beni yastığın üzerine bırakıyor ve komodinin üzerindeki cüzdanına uzanıyor.

"Ben açgözlü bir pisliğim," diyor, cüzdanından iki prezervatif çıkarıyor ve sonra cüzdanın geri kalanını komodinin üzerine atıyor. "Ve boşalırken beni kavradığını hissetmek istiyorum."

Ben de istiyorum.

Prezervatifi karşı yastığın üzerine bırakıyor ve sonra aşağı inip bacaklarımın arasına yerleşiyor ve beni öpüyor.

Onda kendimin tadını alabiliyorum.

Ve bu konuda bir şey çok seksi.

"O tatlı küçük amcığın yapacağını bildiğim gibi sikimi sağacak mısın?"

"Tanrım... Sana ihtiyacım var," diye tekrar yalvarıyorum.

Yatakta benimle konuşma şeklini seviyorum.

Philip seks sırasında konuşmayı sevmezdi ve şimdi hayatımın geri kalanında sessiz sekse geri dönmek istemiyorum.

Bana ne yapacağımın söylenmesini istiyorum.

İstediği şeyi yaptığımda övölmek istiyorum.

Ve benim için olduğu gibi onun için de ne zaman iyi hissettirdiğini bilmek istiyorum.

Biraz doğruluyor, gözlerini bana dikmiş, uzanıp basketbol şortunu boxer külotuyla birlikte bacaklarından aşağı indiriyor.

Sonra ayaklarını yerden kesip yere vuruyor.

"Şimdi beni alacak kadar ıslanmışsın," diyor bana, prezervatiflerden birini alıp ambalajını dişleriyle yırtarak açıyor.

Aşağı uzanıyor ve ben de aramızdaki küçük aralıktan prezervatifi önce ucuna, sonra da shaftına doğru itmesini izliyorum. Güvenli olduğundan emin olmak için ellerini birkaç kez üzerinde gezdiriyor.

Aşağıya baktığımda, onun büyüklüğü karşısında dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyorum. Philip'ten çok daha büyük ve beni gerdiğini hissetmenin beklentisiyle bacaklarım ihtiyaçtan titriyor.

Sonra, düşündüğüm gibi kendini açıklığımla aynı hizaya getirmiyor. Bunun yerine, sağ eli aramıza uzanıyor ve işaret parmağı kıvrımlarımda tekrar kayıyor.

Öncekinden daha da ıslağım.

"Kahretsin, ıslanmışsın..." diyor, çenesi kendini kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi sıkılırken sesi kesiliyor.

Keşke gitmesine izin verseydi.

Hiçbir şeyi saklamasını istemiyorum.

Boynumdan sol meme ucuma doğru bir çizgi öpmeye başlıyor ve sonra parmağı içime giriyor.

Parmağının penetrasyon hissi ve meme ucuma değen dişlerinin keskinliği karşısında irkildim.

Ellerimi boynunun arkasına sararken ihtiyaçla inliyorum. "Daha fazla dayanamayacağım," diye uyarıyorum onu.

Dizlerim daha fazla titriyor ve klitorisim yaklaşan bir serbest bırakma ile titreşiyor.

Ağzını meme ucumdan çekip bana bakıyor, parmaklarını çıkarıp sikini kavırıyor.

Ağzı benimkine çarpıyor ve sonra açıklığıma doğru hizalanıp bir kez bana doğru sallanıyor.

"Oh..." Ağzının içinde yüksek sesle inliyorum ve o da çığlıklarımı yutuyor. Düşündüğümünden çok daha büyük hissettiriyor.

Tekrar içime giriyor, kendini iyice yaklaşıyor. Ama her santimde orgazmımın hızla arttığını hissedebiliyorum.

"Acele et, boşalacağım!" Tekrar yalvarıyorum.

Bana daha sert bastırıyor ve şimdi neden yavaş gitmeye çalıştığını biliyorum.

Büyük ama çok iyi hissettiriyor.

"Lanet olsun, bebeğim. Bir daha böyle yalvarırsan ben de aynı anda boşalacağım," diye itiraf ediyor.

İçime tamamen oturana kadar tekrar tekrar içime giriyor. Leğen kemiği ileri geri sürtünürken içimdeki dolgunluğu klitorisimi kıvılcımlandırıyor. Vücudum sonunda pes ediyor ve gevşiyor. Hayatımın en zor orgazmına giriyorum.

Vücudum patlıyor, bacaklarım kontrolsüzce tizleşirken horozunu tekrar tekrar sıkıyor.

Orgazmımı mümkün olduğunca uzun süre devam ettirmek için ritmini korurken, içimde ve dışımda sallanırken boşalırken beni kollarına sıkıca çekiyor.

Gırtlaktan bir ses çıkarıyor.

"Siktir, bebeğim, içine boşalmak üzereyim," diyor, sesi uçlarda.

Başımı sallıyorum, bunu hissetmeyi ne kadar çok istediğimi anlatırken kelimeler boğazıma tıkanıyor. İhtiyacı olan tek izin

bu.

Birkaç kez daha itiyor ve sonra kendini derinlere gömüyor.
Aleti titrerken inliyor ve içime boşalırken iterek olabildiğince derine bırakıyor.

Tamamen boşalana kadar tekrar tekrar.
Üstüme çöküyor ve omuzlarımla boynum arasındaki tepe noktasını öpüyor.

Oradan öpülmenin verdiği tatlı hissi seviyorum. Bir şekilde rahatlatıcı.
Bana bakmak için döndüğünde eli saçlarımin üzerinde geziniyor ve at kuyruğuma geri dönüyor.

Orgazmlarımız boyunca nefes alırken gözlerimiz birbirine kenetleniyor. Sessizlik doğru gelene kadar bir an bekliyorum.
"Bunu tekrar yapabilir miyiz?"
Kıkırdıyor, hala üstümde yatıyor.
"Evet bebeğim, bunu istediğin kadar yapabiliriz." Bana gülümsüyor ve sonra omzumu öpüyor. "Sadece *yeniden doldurmam* için bana bir dakika ver."

Şakasına gülüyorum ve yan tarafına kayarak beni de yanına çekiyor, böylece başım sol göğüs kafesine yaslanıyor.
Bu yataktan ayrılmak istemiyorum.
Bu sabah güneşin doğmasını istemiyorum.
Birkaç saat içinde ayrılmak zorunda kalacağım ve tüm bunlar bir gün uzak bir rüya gibi gelecek.
O da beni hayal edecek mi?

Altıncı Bölüm

Isla

Göğsüne yaslandığımda, gözlerim açık kalmak için zorlanırken parmaklarını nazıkçe sırtımda gezdiriyor. Az önce vücuduma yaptığı onca şeyden sonra beni neredeyse uyutuyor.

Bu yabancınn kollarında yatarken bu kadar rahat hissetmemeliydim ama hissediyorum.

Altımda hafifçe kayıyor ve ikinci seferimizden beri son birkaç dakikadır keyfini çıkardığımız sessizliği bozuyor.

Sadece iki prezervatifle bu bizi sınırladı ama birbirimizden zevk almak için başka yollar kullandık.

"Doldurulmuş zürafayı açıklayacak mısın?" Komodininin üzerinde, içerisi çok karanlık olduğu için ilk başladığımızda fark etmediğim peluş oyuncığa bakarak soruyorum.

"Sanırım bu benim iyi şans tılsımım. Son birkaç gündür bir sürü galibiyet aldım. Bana batıl inançlı diyebilirsiniz" diyor ve ona da bakıyor.

Kazanmak mı?

Ne tür kazançlar?

Ama kişisel bilgi yok demiştik, o yüzden merak etsem de soramıyorum.

"Doldurulmuş hayvanları sever misin?" Muazzam bir koleksiyonu varsa nasıl hissedeceğimi bilemediğimden soruyorum.

"Hayır. Birkaç gece önce aldım. Özel bir kıza vereceğimi düşündüm," diyor.

Bana mı?

Şans tılsımını bana mı vermeyi planlıyor?

Alabileceğim tüm şansını kesinlikle kullanabilirim.

Gerçi bu sabah kapısını çalmak oldukça şanslıydı. Belki ben de şanslı bir galibiyet serisine geri dönmüşümdür. Bunu kabul etmeyeceğimden ve bana da aynı şansını getirmesini ummayacağımdan değil.

"Hey, dinle," diye söze başladı, yüzünü bana daha fazla dönmek için daha uzağa kayarak, "Biliyorum anonim kalmayı kabul ettik ama-"

"Hayır," diyorum ve hemen doğruluyorum.

"Hey, whoa, tamam. Pencereden atlama, özür dilerim," diyerek beni kendine doğru çekmeye çalışıyor ama ben kolay kolay gitmiyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyor kendi kendine, sanki anlaşılmamızın dışına çıkmaya kalkıştığı için kendini azarlıyormuş gibi.

Bu dikkatimi çekti ve ona baktım.

Seks yaptıktan sonra onu terk edeceğimden gerçekten bu kadar endişeli mi? Tek gecelik bir ilişkiden beklediği bu değil miydi?

"İşler bu kadar iyi gittiğine göre numaralarımızı değiştirebiliriz ve işim beni yaşadığın yere yaklaştırırsa seni arayabilirim diye düşünmüştüm. Eğer bundan rahatsızlık duyuyorsan anlaşmayı değiştirmek istememiştim," diyor, gözleri bana bakarken dürüst. "Unut gitsin... ve henüz gitme."

Ona bakıyorum. Başka bir yerde sorumluluklarım olmasaydı içine girip günlerce kaybolabileceğim bir adam. Daha güçlü olsaydım ve babam her şeyi benim için yapmadan kendi ayaklarımın üzerinde durabilseydim.

Ama ben o kız değilim.

Ve onun için hayatın nasıl görüldüğü hakkında da hiçbir fikrim yok.

Kendimi, başkasını korumak için kendini tehlikeye atarak dolaşan bir korumayla birlikte görebilir miydim?

Evde onun dönmesini beklememi ister miydi?

Tek gecelik bir ilişki için anlaşmıştık ve belki de bu şekilde bırakmalıyız. Yarın Denver'a dönüyorum ve şartlandığım hayata başlıyorum. Artık kaçmak yok.

Artık sahip olamayacağım şeyleri dilemek yok.

"Kendimizle ilgili kişisel hiçbir şeyi paylaşmamamızın senin için sorun olmayacağını sanıyordum."

"Teoride, bu benim için harika çalışıyor. Ama itiraf edeyim, bu bir ilk. Daha önce hiç kimse anonim kalmak istememişti."

"Gerçekten o kadar sıra dışı mı?" Ben soruyorum.

Daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamadım, ama bu o kadar da garip bir istek olamaz.

"Benim için öyle," diyor.

"Neden, ünlü birinin koruması falan mısın?" Biraz meraklandım, kabul ediyorum.

Bir an için kıkırdıyor ve ben onun derin tınlı kahkahasının sesini seviyorum. "Hiç böyle düşünmemiştim... ama tabii, sanırım iş tanımım birkaç ünlü insanı korumayı gerektiriyor."

"O zaman anlaştık, kişisel bilgi yok."

Gözleri tekrar üzerime yerleşiyor ve başparmağının sırtımın alt kısmındaki küçük bir bölümü aşağı yukarı ovuşturduğunu hissediyorum. Sanki bilgi alışverişi sırasında gerildiğimi hissediyor ve beni yatıştırmaya çalışıyor.

En garip kısmı da... İşe yarıyor.

Sakinleştirici vuruşları bu konuşmadan duyduğum endişeyi azaltıyor.

Bunu nasıl yapıyor?

Gergin olduğum zamanlarda beni rahatlatan tek şey genellikle koşmaktır. Şimdi buna Vegas'tan gelen ve bir daha asla göremeyeceğim yabancıyı da ekleyebilirim.

"Beni bir daha görmek istemiyor musun?"

diye soruyor. Onu tekrar görmek istiyor muyum?

Evet!

Cevabı düşünmeme bile gerek yok.

Sorun şu ki, Denver'a döndüğümde babamın beklediğı hayata geri dönmek zorunda kalacağım ve Brutal Bodyguard'a yer yok.

Belediye başkanının gelini olarak bir korumaya ihtiyacım olduğunu babama söylemediğim sürece olmaz.

Ama istemiyorum ve onun bu kadar cazip bir şekilde yakınımnda olması benden beklenen sadık, adanmış eş rolü için iyi olmaz.

Henüz Philip'le evlenmeyi kabul ettiğimden değil. Eve döndüğümde neler olacağını görmem gerekiyor ama istediğini yapmazsam babamın işimi elimde tutmama nasıl izin vereceğini bilmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, acı verse de yapmam gereken bu. Onu bir daha görme ihtimalim yok.

"Bundan sonra eve gideceğim, bu yüzden tek gecelik bir ilişki istedim. Sonrasında dağınıklık yok," diyorum.

"Tamam... iyi, anlıyorum," diyor gözlerini tavana dikerek. "Benim hayatım da stressiz değil. Haklısın."

Bu durumda haklı olmaktan nefret ediyorum.

"Seks inanılmazdı. Keşke tekrar yapabilseydik" diyor.

O n u n bu itirafı karşısında yanaklarım kızarıyor, çünkü ne hissettiğini çok iyi biliyorum. Keşke bunu tekrar yapabilseydik, başka bir zaman.

"Öyleydi," diyorum, uzanıp elimi çenesinin üzerinde gezdiriyorum.

Gözleri benimkilerle kilitlendi ve bana doğru eğildi. Bir öpücük paylaştık. Asla unutamayacağım türden bir öpücük.

Bir veda öpücüğü.

Beni sıkıca kendine çekiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kollarında kendimden geçiyorum.

Yedinci Bölüm

Isla

Arkamdaki hareketle zar zor uyandım. Arkamdaki yatağın diğer tarafında uyuyan sarhoş edici derecede seksi adamdan tatmin edici bir inilti yükseliyor.

Sadece yarı uyanık olduğum için beynim hala sisli ama onun yanında uykuya dalmak çok kolay geldi.

Onun yanında kendimi güvende hissediyorum.

Belki de bunun nedeni, seks arasında bana sarılmak için, seks yaparken harcadığımızdan daha fazla zaman harcamasıydı.

Philip bana hiçbir zaman seks sonrası sarılmadı ve öncesinde ya da sonrasında konuşmak istemedi. Seks her zaman onun programına uyacak şekilde planlanırdı. On altı saatlik katı iş haftası ve sekiz saatlik uyku programından önce bir parça zamanı varsa.

Neler olduğunu anlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tek gecelik ilişkim benimle yatağa girmeye nişanlımın dört yıllık birlikteliğimiz boyunca gösterdiğinden daha fazla ilgi gösteriyor.

Tekrar yatağın diğer tarafına geçerken ondan tatmin olmuş bir inilti daha duyuyorum.

Her ne kadar o uyanana kadar burada kalmak ve Las Vegas'tan ayrılmadan önce onunla son bir deneyim yaşamak istesem de, bu mutluluk anı benim için sona erdi.

Yatağımın başucundaki saate bakıyorum. Saat neredeyse sabahın beşi. Midemde panik oluşmaya başlıyor.

Sabahın geç saatlerine kadar sarılıp konuşmak istemiyordum.

Hayatım farklı olsaydı daha fazlasını isteyeceğim bir adamla birlikte olmayı ben istemedim.

Başka bir şey istememe izin veremem. Aksi takdirde o Range Rover'a binip eve gidemem.

O uyanmadan gitmeliyim.

Karanlıkta otel odasının zemininde giysilerimi bulmak zor, ama perdelerin arasındaki bir çatlaktan sızan Şerit'in yumuşak ışığında ipek şortumu ve gömleğimi buluyorum... ama külotum yok.

Lanet olsun!

Böyle bir geceden sonra erkeklerin nasıl kadın iç çamaşırlarıyla kaldığını hep merak etmişimdir. Yani, gerçekten... kim kazara külotunu evinde bırakır ve komando olur? İşte... Artık cevabımı aldım... Ve onlar benim de en sevdiğim çift.

Ne yazık.

Şimdi keşke numarası bende olsaydı da yarın ona mesaj atıp otelden ayrılmadan önce bulursa bana göndermesini isteyebilseydim diyorum. Ama bunu yapmazdım çünkü o zaman neden bir gece hırsız gibi ayrıldığımı açıklamak zorunda kalırdım.

Kendime not.

Bir dahaki sefere kaçmayı planladığınız biriyle tek gecelik bir ilişki yaşamaya karar verdiğinizde... daha sonra daha hızlı bir kaçış için seks delisi vücudunuzdan çıkardığı her bir giysiyi güzel ve düzgün bir yığın halinde bırakmasını istediğinizden emin olun.

Sessizce şortumu üzerime geçiriyorum ve sonra üstümü giyiyorum, düğmelerimi doğru ilikleyip iliklemediğimi düşünmeden hızlıca ilikliyorum.

Sadece buradan çıkmam gerek.

Komodinin üzerinde bir şey gözüme çarptı.

Doldurulmuş zürafa.

Çok şirin ve bunun onun şans tılsımı olduğunu ve bana vereceğini söyledi... ya da onun gibi bir şey.

Bunu söylerken beni sıktı, ama veda etmeden otel odasından sıvışmak benim bu konudaki haklarımı kaybetmeme neden olabilirdi.

Eğer bu sabah veda etmeden ayrılmak yerine beni uğurluyor olsaydı, bunu bana vermeyecek miydi?

Yaklaşık yüzde 90 eminim ve bir parçam bu geceden bir hatıra istediğinden, sessizce yaklaşıp zürafayı alıyorum ve göğsüme bastırıyorum.

Yumuşak, tüylü kumaşı burnuma kadar çekip onun gibi kokmasını umuyorum. Çoğunlukla klor ve buranın kendine has otel kokusu gibi kokuyor ama biraz da onun özü var.

Ben ayrılmadan önce zürafayı bana vermeme ihtimalinin yüzde 10 olduğunu biliyorum ama bu pelüş hayvanı başka bir "özel kıza" verebileceği düşüncesi kalbimi biraz kırdı.

Beni tekrar görmeyi teklif etti.

Numaraları değiş tokuş etmek ve iletişimde kalmak için. Dağınıklık yapamayan benim.

Keşkeleri unutmam ve Denver'a dönmezsem sahip olabileceğim hayatı düşünmeyi bırakmam gerekiyor.

Bağları tamamen koparmak bir hata gibi gelse de, bunu üstlenecek durumda değilim.

Sanırım birbirimizin hayatında olmamız gerekiyorsa, kader bizi tekrar bir araya getirecektir. Tıpkı bu sabah beni onun odasına getirdiğinde olduğu gibi.

Bir asansör yolculuğu ve birkaç dakika sonra Vivi'nin ve benim odama varıyorum.

Peşimde uzun boylu, iri yarı bir adamın olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ederken kalbim çılgınca çarpıyor, tek kelime etmeden ayrıldığım için bir açıklama istiyor.

Kapıyı çalıyorum, çalmadan önce oda numarasını üç kez kontrol ediyorum.

...iyi bir ölçü için.

"Vivi... Vivi, orada mısın?"

Birkaç saniye sonra Vivi'nin ayak seslerinin kapıya doğru yöneldiğini duyuyorum. Kapıyı açıyor ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde içeri giriyorum.

"Sana ne oldu böyle?" diye soruyor, yatağın üzerinde bavullarını hazırlarken giyinmiş görünüyor.

"Uzun hikâye," diyorum ona ve doğruca kendi bavuluma yöneliyorum.

Güvenli bir şekilde uçağa binene ve artık ona numaramı bırakmamanın doğru karar olup olmadığını sorgulayamayana kadar bekleyebilecek bir hikaye.

Ya da hayatımın en büyük hatasını mı yaptım?

Sekizinci Bölüm

Kaenan

Her seferinde üç basamak çıkararak özel jetin merdivenlerini koşarak çıkıyorum. Boyum ve koşmaya başlamam sayesinde uçağın merdivenlerini tırmanmak benim için hiç de zor olmuyor. Uçağın tepesine ulaştığımda ne bulacağımı biliyorum; dört takım arkadaşım bana bakıyor, çoktan oturmuşlar ve kalkışa hazırlar. Hepsi de neden neredeyse uçağımızı kaçırdığımı merak ediyor olacak.

Genelde geç kalmam.

Sorumluluklarımı ciddiye alırım ve başkalarının zamanına saygı duyarım. Ama uyandığında dün geceki seksi sarışının veda etmeden gittiğini görünce sabahım alt üst oldu.

Ne oluyor lan?

Tek gecelik bir ilişki olduğunu biliyorum. Bu konuda çok açıktı.

Ve tek gecelik ilişki kuralı, tam olarak uyulması gereken bir edep listesiyle birlikte gelmiyor.

Hatta bilgi alışverişinde bulunmamamızı talep edecek kadar ileri gitti. Veda etmeden gideceğini düşünmemiştim.

Ve birkaç gün önce Nashville'deki ilk hafta sonu maçımızda Berkeley için aldığım pelüş zürafayı alacağını hiç düşünmemiştim.

Sanırım onun iç çamaşırını aldım. Bu sabah uyandığında zürafa ve kadının gitmiş olduğunu görünce neredeyse çıplak külotu atıyordum.

Sabah erken saatlerde içinde iki kullanılmış prezervatif bulunan banyo çöp kutusunun üzerinde gezindim, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım.

Külotu hatıra olarak saklayacağım.

Kadınlar şu anda göze alamayacağım bir dikkat dağıtıcı.

Gözlerinizi önemli olan şeylerden ayırmayın-Berkeley ve hiç sahip olmadığınız babanız olmak.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Takımın sol kanadı Lake Powers, özel uçağın ana bölümündeki altı kaptan koltuğundan birinden bana bağılıyor.

"Bir şey unuttuğumu sandım," diyorum başımı öne eğerek ama duygularımı belli etmeden.

Evet, bir şey unuttum... bu sabah beni süitin kral yatağında yalnız uyanmaya terk eden kadından bir açıklama gibi bir şey. Aynı yatakta yaptığımız şeyler artık hayatım boyunca şaplak bankamda kalıcı olarak damgalandı.

Her şeyi bırakıp gittiği için kızgın olabilirim ama aletim dün gece hissettiklerini unutmayacak. Ya da ona verdiğim her talimatı nasıl yerine getirdiğini.

Uyandığım ve kadının süitte olmadığını fark ettiğim anda, bir çift eşofman ve bir tişört giydim ve kadının gerçekten de ortadan kaybolduğunu fark etmeden önce, restoranlar, mağazalar, kumarhane ve açık havuz ve kabanalar dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere otelin tüm lobi katını araştırdım.

Ne bir isim ne de onu bulmama yardımcı olacak bir köken hikayesi olmadan, otelin lobisinde on dakika boyunca durdum ve birden fazla büyük cam otomatik kapıya baktım.

O gitti ve muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğim ve neden o şekilde gittiğini ve kızımın oyuncak ayısını neden aldığını soramayacağım.

Terk edilmekten yoruldum.

Sonuncu olmaktan yoruldum.

Yanımda olmayan babama, NHL'ye gideceğime inanmayan lise koçlarıma, başka seçeneği kalmayana kadar Berkeley'i benden uzak tutan Mia'ya. Ve son olarak, istediğini alıp giden sarışına.

Ona sunacak daha fazla bir şeyim olduğundan değil. Hayatım dün gece yaptıklarımızdan çok daha fazla kaotik ama ilk kez bir gece önce yatağında yatan kadını görmeyi dört gözle bekleyerek uyandım.

"Neden etrafta dolanıyorsun? Otursana lan yerine." Brent Tomlin, sol defans oyuncumuz diyor ki.

"Tanrım, Altman, Tomlin'i endişelendiriyorsun. Gergin bir uçucu olduğunu biliyorsun." Lake Brent'e sataşılıyor.

"Siktir git, Powers. Tomlin'in ailesinin bir uçak kazasında öldüğünü biliyorsun," diyor kaptanımız ve korkusuz liderimiz Ryker Haynes.

Ekibimizdeki en mantıklı kişi o, bu yüzden hepimiz ona saygı duyuyoruz ama istediği zaman çılgına döndüğünü de gördüm.

"Neden yine ticari uçakla uçmuyoruz? Onlar o kadar kolay düşmüyor," diyor Brent, pencereden dışarı, sert zemine özlemle bakarak.

Brent buzda tam bir hayvan ve bir kavgada takım arkadaşını savunmak için ilk atlayanlardan biri ama iş uçmaya gelince susuyor.

Gerçi onun hakkında bunu bilmeseydiniz, muhtemelen sandalyesinde sessizce oturup gözlerini kapattığından ve gürültü önleyici kulaklıkları bir tür İsveçli rock grubunu çaldığından tahmin edemezsiniz.

Uçağın arka tarafındaki tuvalette sifon çekiliyor, ardından kapı açılıyor ve Briggs Conley dışarı çıkıyor. O bizim sağ kanadımız, tam önümde oynayan adam. Buzun üzerinde en çok uyum içinde olduğum takım arkadaşım.

"Kahretsin, işte buradasın. Otel güvenliğini arayıp yatağa bağlı, ağzı tıkaçlı, cüzdanı ve böbreği kayıp bir adam var mı diye odanızı kontrol etmelerini istememe beş dakika kalmıştı." Sırtarak kaptan koltuklarının bulunduğu koridorda yürüyor. "Dün gece hangi hatunla birlikte olduysan, uçağını neredeyse kaçırdığına göre sabah odununu nasıl emeceğini biliyor olmalısın. Sen asla geç kalmazsın," diyor sırt çantasını yere bırakarak.

bir sandalyeye oturur ve ardından Brent, Lake ya da Ryker'ın oturmadığı diğer altı kaptan koltuğundan birine geçer.

Lake ve Ryker bana aval aval bakarken Brent kulaklıklarını çıkarıyor.

"Dün geceki kadını buldun mu?" Brent sandalyesinde öne doğru eğilirken kaşlarını ilgiyle kaldırarak soruyor.

"Hangi kız?" Lake soruyor, cevap almak için Brent'e doğru eğilirken ilgisi artıyor.

Hiçbir detay vermeyeceğimi çok iyi biliyor. Bir avuç lanet dedikoducu.

Lake'e tehditkâr bir bakışla "Hiç kimse," dedim.

"Onun hiç kimse olduğunu söyleyemem." Brent bana sırtıttı. "Bok gibi seksiydi ve arkadaşı onu tek gecelik bir ilişki için etrafta dolaştırıyordu. Asansörde Kaenan'ı görmeliydin."

"Pişman olmadan önce çeneni kapat Tomlin," diye tehdit ediyorum ama Brent blöfümü ne zaman göreceğini bilecek kadar beni iyi tanıyor.

"Kaenan kızışmış bir köpek gibi görünüyordu. Asansörde onu domaltmasını ve orada, benim ve arkadaşının önünde sikmesini beklerdim."

Ağır sırt çantamı kucağına bırakarak yanından geçip gidiyorum.

Titanyumdan yapılmış Hawkeyed su şişemin önce kasıklarına çarpmasını beklemiyordu.

"Kahretsin..." diye mırıldanarak sırt çantasını kucağından itiyor.

Brent bir anlığına jean giymiş kasıklarını kucaklarken sırt çantam gürültülü bir gümbürtüyle özel jetin zeminine çarpıyor.

"Salla gitsin, Tomlin. Seni uyarmıştı," diyor Ryker, Lake kıkırdarken.

Görünüşe göre bu boş bir tehdit değilmiş.

Çocuklar, Berkeley'i eve getirdiğimden beri perhiz yaptığımı biliyorlar ve hepsi de kırılacağım anı bekliyorlar.

O an bu sabahtı.

Berkeley'den önce bile, rastgele ilişkilerin sıklığını yavaşlatmaya başladım.

Kadın peşinde koştuğunuz o günler, asla yaşlanmayacağınızı ve işinizde gerçekten çalışmak zorunda olduğunuzu düşündüğünüz çaylak yıllarınıza aittir.

Ligde geçirdiğim on bir yılın ardından, artık sabah paten kaymadan yirmi dakika önce akşamdan kalma bir halde uyanıp bir hafta öncesinden buzdolabında kalan soğuk pizzayı mideye indiremiyorum. Sonra da bunu altılı paket birayla yıkayıp şampiyonluk kazanacak seviyede oynayamıyorum.

Bugünlerde, yarımız sadece sizi genç yaşta emekli eden, kötü dizler, berbat omuzlar ve ayak bilekleri, kırık yüz kemikleri ve kafatasına gelen tüm o lanet darbelerden kaynaklanan hafıza kaybı ile bırakan bir sporda alakalı kalmak için çabalıyoruz.

Şimdilik, oyunu sevdiğimiz için oynuyoruz ve banka hesaplarımıza baktığımızda tüm o lanet sıfırları görüyoruz.

Takım arkadaşlarının dostluğu da cabası. Ancak her oyuncu kardeş gibi görebileceği bir gruba sahip olacak kadar şanslı değildir.

Hawkeyes şimdiye kadar oynadığım en iyi takım ve umarım burada emekli olurum.

Bir zil sesi duyulur ve hepimiz elimizi cebimize atarız.

Benimkini çıkarıyorum ve okumak istediğim son şey ekranımda beliriyor.

Mia'nın avukatı arıyor...

Bu da ne?

"Buna bakmam gerek," diyorum telefonumdan Ryker'a bakarak.

Ryker saatine bakıyor.

"Tekerlekler beş dakika içinde kalkacak. Çabuk olun," diyor ve bana bakıp başını sallayarak biraz zamanım olduğunu bildiriyor.

Arkamı dönüyorum, cevap veriyorum ve uçağın merdivenlerinden piste doğru süzülüyorum.

"Alo?"

"Bay Altman."

"Eve gitmek için uçağa binmek üzereyim. Bu arama ben eve gidene kadar bekleyebilir mi?"

"Bu bilgiyi mümkün olan en kısa sürede öğrenmek isteyeceğinizi düşünüyorum" diyor.

"Tamam, beş dakikam var. Ne oldu?" Kendimi kötü haberlere hazırlamaya çalışarak soruyorum çünkü ne olabilir ki?

"Az önce masama, Bayan Wallace'ın annesi Bayan Logan'ın yasal temsilci tuttuğu ve Berkeley'in velayeti için sizi mahkemeye vereceği bilgisi geldi."

"Ne oluyor lan?" Telefonda bağıriyorum, boştaki elim kalçamı sıkıyor. "Bunu yapamaz. Bana bunu yapamayacağını söyle."

"Korkarım yapabilir. Yine de bu mahkemenin onun tarafında olacağı anlamına gelmiyor. Bence hukuk ekibinin, sabıka kaydınız ve Berkeley'den uzakta geçirdiğiniz süre nedeniyle ona bakmaya uygun olmadığınızı ve hazırlıksız olduğunuzu iddia etmesine hazırlıklı olmalısınız."

"Bu saçmalık!" Ben de

karşı çıktım. "Katılıyorum,

Bay Altman-"

"Bununla savaşıyorsun, değil mi?" Sözünü keserek soruyorum.

Mia, onu almamı sağlamak için vasiyetini kesinleştiren kişiydi.

"Davaya dahil olacağım, ancak Bayan Wallace'ın vakfı, Berkeley'in ve Bayan Wallace'ın çıkarlarının davada temsil edilmesini sağlamak için beni görevlendirdi.

mahkeme salonu."

"Doğru. Berkeley'in benimle birlikte olması Mia'nın istediği şeydi."

"Bu doğru, ama ben bu davada Berkeley ve Mia'yı temsil ediyorum... sizi değil. Ve eğer davacı mahkemeyi sizin uygun olmadığınıza inandırırrsa, vasilığı kime verecekleri konusunda son sözü onlar söyleyecek."

"Ama o benim! Onu benden alamazlar. Ben onun babasıyım."

"Bay Altman. Bayan Wallace'ın isteklerinin mahkeme salonunun dikkatine sunulması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Berkeley'e maddi olarak bakabileceğiniz ve Bayan Wallace'ın Berkeley'in yasal vasisi olmanız konusunda kesin talimatları olduğu için Bayan Logan'ın zorlu bir mücadelesi olacak. Ve Bayan Wallace sizi doğum belgesine ve vasiyetine yazdırdığı için, aleyhinize karar vermek için mahkemeye çok şey getirmeleri gerekecek. Ama sizi uyarmalıyım ki daha önce bir çocuğun iyiliği için vasiyetin bozulduğunu gördüm. Hukuk danışmanına başvurmalı ve Berkeley'in günlük yaşamının mümkün olduğunca iyi desteklenmiş görünmesini sağlamalısınız."

"Ne demek 'iyi desteklenmiş'?" diye sordum.

"Bunu savunma ekibinizle görüşmelisiniz, ancak evdeki destek sistemi açısından düşünün. Etrafında sizden başka kimler var? Ona iyi bakılıyor mu ve siz maçlara gittiğinizde onun için sağlam bir planınız var mı? Ev hayatı nasıl görünüyor? Bir baba ve bir insan olarak size kim kefil olabilir?"

"Karakter tanığı gibi mi?" Ben soruyorum.

Bu da ne... Buna neden ihtiyacım olsun ki?

"Bu doğru. Berkeley konusunda sizinle temasa geçmeden önce sabıka kaydınızı çıkardık-"

"Kaydımı mı aldınız? Hangi sebeple?"

"Bu standart prosedür..."

Ne bulacaklarını zaten biliyorum. İyi bir şey değil.

"Ve..." Ben soruyorum.

"İki yıl önce başka bir oyuncuya karşı işlenen ağır bir saldırı suçundan düşmüş bir kabahatiniz var. Noah Sinclair. Sanırım bu olay buz dışında gerçekleşti."

"O maçta son düdükten sonra sağ kanadıma vurdu ve sonra otoparkta Conley'nin peşinden tekrar geldi. İkinci vuruşu ben yaptım. İlkinin Sinclair yaptı."

"Ne yazık ki duruşma sona erdi ve mahkeme cezanızı düşürdü. Bu artık bir tartışma konusu değil ve sicilinizin bir parçası. Bu duruşma sırasında sizi yetersiz göstermek için delikler açmak üzere gündeme getirilecek bir kayıt."

Yüce İsa.

"Onu kaybedemem Sydney," diyorum uçak pistinin yakınında sıralanmış Vegas kumarhanelerine bakarak.

"Biliyorum. Tutabileceğiniz en iyi avukatı tutun ve babanın kazandığı bir davayı onların da kazandığından emin olun."

"Baba nerede kazandı?"

"Sadece bana güven," diyor.

Ancak kızımı avukatların ellerine teslim ederken güvenmek benim için zor.

"Buradaki şansım nedir?"

"Bir yargıç atadıklarında daha iyi bir fikrimiz olacak." Bu güven verici değil.

"Gitmek zorundayım. Saat sekizde toplantıya girecek bir müşterim var" diyor. "Bir avukat bulun, Bay Altman... bugün."

Sonra telefonu kapatıyor.

Şu anda Montana'ya giden bir uçağa atlayıp Mia'nın annesine bir sik yemesini söylemek için içimde bir dürtü var.

Kızımı benden alamayacağı kesin. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Mia'nın "iyileşmekte olan" uyuşturucu bağımlısı annesinin kızımı benden almasına izin vermeden önce sahip olduğum her şeyi satacağım, hokeyi bırakacağım ve bizi asla bulamayacağı dünyanın bir köşesine taşınacağım.

Pilotun son kontrollerini yaptıktan sonra merdivenlerden çıktığını ve kokpite yöneldiğini görüyorum. Zamanım kalmadı ve geri dönmem gerekiyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve sağa dönüp kulübeye giriyorum.

"Kendi kendime verdiğim bekârlık süresi nihayet doldu. Tekrar hoş geldin dostum," diyor Lake, ben uçağın arka tarafına doğru yürüyüp sıranın sonundaki kaptan koltuklarından birine otururken telefonundan başını kaldırarak.

"Geri dönmedim, Lake. Sadece bir kızdı," diyorum.

Her ne kadar bu sabahki sarışın aklımdan çıkmamış olsa da. Keşke okuldan atılmak ve çalınan bir peluş oyuncak bugün başıma gelen en kötü şeyler olsaydı.

O sorunu her gün buna tercih ederim.

Şimdi gerçek sorunlarım var.

Uçağın sol tarafındaki son sıraya doğru yürüyorum.

Briggs orta sıradaki sağ koltuğundan kalkıyor ve hemen yanımdaki koltuğa geçiyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Genelde kişisel meselelerimi tartışmayı sevmem ama Briggs iyi bir adam ve bu yıl kendi sorunları vardı.

Gerçi hiçbirimizle bu konuda konuşmuyor.

Sanırım bu yönden benzer ruhlarız.

Ona bakıyorum, bir şey olmadığını söylemek üzereyken o araya giriyor. "Birine bağırdığını duydum. Ve birkaç kez Berkeley'in adını söyledin." Hâlâ kucağında duran telefonuma bakıyorum ve az önce yaptığım cehennem aramasını hatırlıyorum.

Alt dudağımı emiyorum, ona ne söyleyeceğimi tartışıyorum. Elimdeki tek şey gerçek. "Arayan Mia'nın vasiyetinin avukatıydı." Bütün çocuklar ne olduğunu ve Berkeley'i nasıl öğrendiğimi. "Mia'nın annesi Berkeley'i istiyor."

Koltuğun üzerinden bana doğru eğiliyor, delici bakışlarını üzerime dikeyyor ve kaşlarını birbirine dikeyyor.

"Mia vasiyetinde tüm haklarını sana verdi, değil mi? Ve sen onun babasıydın."

Ryker, Brent ve Lake'e doğru bakarak başımı sallıyorum. Henüz bilmediğim çok şey var. Gerçekleri öğrenene kadar bunu gizli tutmayı tercih ederim.

Kulaklıkları takılı halde telefonlarıyla mesajlaştıklarını görüyorum, bu yüzden buradaki konuşmamıza dikkat etmediklerini biliyorum.

"Evet, Mia yaptı. Ama annesi bir davası olduğunu düşünüyor." "Ama yok... değil mi?"

İçimi çektim. "Olabilir."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır," diyorum, düşüncelerimden bir an olsun arınmak için pencereden dışarı bakıyorum.

Kokpit kapısı açılır ve pilot kafasını dışarı uzatır. Çocuklar onu duyabilmek için gürültü önleyici kulaklıklarını indirirler.

"Beyefendi kalkışa hazır mısınız?" diye soruyor.

Brent ön taraftan, "Birimiz hapse girmeden ya da Elvis'le evlenmeden önce bizi buradan çıkar," diyor.

"Hangisi daha kötü olurdu?" Ryker sorar.

"Evli... tabii ki. Şimdi şu çingiraklı kutuyu havaya kaldıralım," diyor Lake, Brent'in genel yönüne doğru.

"Kapa çeneni, Powers!" Brent bağırıyor, göz kapaklarını kapalı tutuyor ve parmaklarını birbirine kenetliyor, parmak uçlarını sıkarken akları ellerinden kanı çekip alıyor.

"Ne yapacaksın?" Brent, piste doğru taksi yaptıktan sonra soruyor.

Ona döndüm ve gözlerinin içine baktım.

"Trisha Logan'ın bana ya da kızıma bir daha bulaşmadan önce bir kez daha düşünmesini sağlamak için sahip olduğum son doları harcayacağım."

Sonra telefonumu tekrar elime alıp en iyi avukatları aramaya koyuluyorum.

Kızımı kaybetmemek için her şeyi öderim. Berkeley'in üzerinde fiyat etiketi yok.

Dokuzuncu Bölüm

Isla

Ben kendi adıma kalmaya karar vermene çok sevindim," diyor Vivi, çarşaf dolabından aldığı bir yastığı geçen ayın tamamını geçirdiğim boş yatağın üzerine atarken.

"Ben de burada olmaktan memnunum."

Seattle'a iner inmez babama bir mesaj gönderdim.

Isla: Şartlarınızı kabul etmemi bekliyorsanız Colorado'ya dönmeden önce daha fazla zamana ihtiyacım var.

Beni arama girişimini görmezden g e l d i m ve ardından yirmi dakika boyunca metin ekranında baloncukların zıplamasını izledim.

Mesajlaşmaktan nefret ediyor ve eminim bana söylemek istediği şeyleri yeniden yazmak zorunda kalmıştır.

Sonunda şöyle oldu.

Baba: 90 günün var ve sonra Philip'le barışacaksın. Aksi takdirde, yönetim kuruluna seni Newport Athletics'ten attıracağım ve evini, arabanı, cep telefonunu ve şirketin sahip olduğu ve kullanmaktan zevk aldığın her şeyi kaybedeceksin.

Sert baba.

"Evinize döndüğümüzde arabama binmeye kıyamadım. Önümüzdeki üç ay için bana geçici bir iş bulabileceğinden emin misin? Senden otlanmaya devam edemem ve babam bana para göndermiyor."

"Bu yasadışı değil mi?"

"Hayır. Sadece "izinde" olduğum için çalışmadığımı söyleyecek. Ve gelecek ay için yıl sonu ödemeleri doğrudan Philip'le benim ortak hesabımıza yatacak."

"Bu arada beleşçilik değil. Seni burada ne kadar uzun süre tutabilirsem o kadar iyi. İstersen sonsuza kadar kal ve babama orta parmağını gönder. Yeni bir iş kur. Babamın seni zorlamasına izin vermeyecek kadar yeteneklisin."

Vivi'nin söylediklerine inanmak istiyorum ama babam haklı. Newport Athletics onun parası ve bağlantıları olmadan hiçbir yerde olamazdı.

"O zaman babamı azarlırsam bir otobüs kartına ve dakika ödemeli bir telefona ihtiyacım olacak."

"Ne? Range Rover'ınız ve cep telefonunuz babama mı ait?"

"Bana öyle bakma V, zaten biliyorum, tamam mı? Kendimi buna ben hazırladım." Dikkatimi çarşafı yatak başlığına doğru geri çekmeye ve yatağın üzerine asmaya odaklayarak söylüyorum.

Vivi babamın ona bu şekilde kancayı takmasına asla izin vermezdi. O benden daha zeki... ya da belki de babamın iyi fikirlerini hiçbir zaman benim kadar arzulamadı.

Çocukluğumdan beri beni bu şekilde şartlandırdı ve şimdi bunu görüyorum. Vivi bunu bana yıllardır söylüyor ama ben hep aşırı korumacı olduğumu düşündüm.

"Kendine bu kadar yüklenme. Babam bu işte usta. Birinci sınıf bir manipülatör olma konusunda senden birkaç on yıl önde ama bunu şimdi anlıyorsun, değil mi?" diye soruyor, köşesini yatağın köşesinden aşağı çekerek.

Çarşaf artık yerinde ve üzerinde sadece bembeyaz bir çarşaf olan bir yatakta ne var da hemen üzerine uzanıp "kurutucudan yeni çıkmış" sıcaklığını ve tertemiz yumuşatıcı kokusunu içime çekmek istiyorum bilmiyorum.

Başımı salladım, "Ama o bir canavar değil."

Derin bir iç çeker ve omzu biraz sarkar.

"Bunu biliyorum. Öyle olsaydı artık onunla konuşmazdım. Boktan, beleşçi bir baba benim maksimumum ve sperm donörü babam zaten bu rolü dolduruyor. Ama ben babama karşı sınırlarımı ve katı çizgilerimi belirledim ve senin de belirlemen gerekiyor. Senin hayatına katkıda bulunmalı Isla... senin yerine yaşamaya çalışmamalı."

"Öyle değil," diyorum, yatağın kenarına doğru yürüyorum ve Vivi'nin yatağı düzeltmeyi bitirmek için aldığı rahatlığın diğer tarafını tutuyorum.

Bana "yirmi yıldır buralarda olduğumu unuttun mu?" der gibi bakıyor ve haklı olduğunu biliyorum.

"Senin ve benim onunla nasıl bu kadar farklı ilişkilerimiz olduğunu anlamıyorum," diyorum.

"Onun küçük okulunu reddettim.."

"Princeton demek istiyorsun," diyorum yan gözle bakarak. *Küçük* bir okul olmadığını biliyor.

Bana gözlerini deviriyor ama haklı olduğumu biliyor.

"...ve sonra ondan iki bin mil uzağa taşındım ve bana yeni bir çift Prada ayakkabı aldığı sürece yılda bir kez Noel'de hediyesine katlanacağımı söyledim." Göz kırıyor ve ben şaka yaptığını anlıyorum.

Yine de bunda bir gerçeklik payı olduğunu düşünüyorum.

Babam Vivi'ye saygı duyuyor ve onun yardımı olmadan Seattle'da bunu başarabildiği için kulüpte onunla övünüyor.

Yorganı yerleştirdikten sonra ikimiz de Vivi'nin yeni kılıflar geçirdiği yastıkları alıp yatağın üzerine koyuyoruz.

"Tekrar koşmaya başlayacağım." Durup dururken ağzımdan kaçırdım.

Koşmak her zaman benim hobim, özgürlüğüm ve mutlu olduğum yer olmuştur. Sonuçta, piyasadaki en hafif kumaşlara ve bizi büyük atletizm giyim markalarından ayıran trend belirleyici tasarımlara olan tutkumla küçük bir imparatorluk kurdum.

"Bu harika bir fikir. Buralarda koşmak için pek çok güzel yer ve açık hava meraklılarından oluşan iyi bir topluluk var. Belki buradayken yeni insanlarla tanışmak size de iyi gelecektir." diye ekliyor.

"Evet... Göreceğiz," diyorum, eğilip çantamı yedek yatağın üzerine atıyorum ve fermuarını açıp telefonumun şarj aletini çıkarıp takıyorum. Bu sabahki yolculuktan sonra şarjı yarı yarıya bitmişti. "Bana bir dadı pozisyonu ayarladın mı?"

"Sadece birkaç aylığına dadıya ihtiyacı olan bir aile bulmak her zaman kolay olmuyor. Çoğu insan uzun vadeli birini arıyor, ama bir şeyler çıkacağını biliyorum."

"Teşekkürler Vivi."

Telefonu çalmaya başlıyor ve yere bakıyor, "Arayan servis. Muhtemelen bir müşteriye yama yapıyorlar; buna cevap vermeliyim. Bu akşam yemek sipariş etmek ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor." Boş yatak odasının kapısından çıkmaya başlarken omzumun üzerinden ona söylüyorum.

"Yağlı ve peynirli bir şey mi?"

"Nereden biliyorsun?"

Koridorda yürürken "Pizza hemen geliyor," diye sesleniyor. "Kabuklu dolma!" Arkasından bağıriyorum. "Yarın hallederim,"

Koridorda yürürken benim boş vaadime kıkırdıyor.

Telefona cevap verirken hafif bir ses duyuyorum ve sesi bir oktav yükseliyor. Potansiyel olarak yeni bir müşteriye benziyor.

Aferin ona.

Vivi'nin işlerinin bugünlerde bu kadar iyi gitmesini seviyorum. Çalışanlarının rollerinde desteklenmesini ve seçtiği ailelerin her bir dadı için uygun olmasını sağlamak için çok çalışıyor.

Ona şehir merkezinde bulunan ve küçük bir servete mal olduğunu bildiğim bu muhteşem üç katlı apartman dairesini veriyor.

Komodinin üzerinde duran telefonum çalıyor ve onu almak için geri dönüyorum. Philip arıyor.

Cevap verip vermemek konusunda bir an düşündüm ama son birkaç haftadır aramalarını görmezden geldikten sonra merakım beni ele geçirmeye başladı.

"Alo?"

"Sonunda cevap verdin. Yarın Şükran Günü yemeğinde olacak mısın? Konuşmamız gerek."

Country Club'ın yıllık Şükran Günü yemeğini özleyeceğim. Yedi yaşımdan beri kaçırmadığım bir yemek.

"Hayır, Seattle'da kalıyorum. Tam olarak neyi tartışacaksınız?"

"Eve dönmen hakkında. Bunu düzeltebiliriz. Gördüğün şey sona erdi. Bitmemiş bir işti ve artık bitti."

"Bana bitmemiş bir iş gibi görünmedi. Daha yeni başlıyormuş gibi görünüyordu."

"Üzgün olduğumu söyledim. Artık eve gelebilir misin lütfen? Babanın insanlara düğün öncesi rahatlamak ve gevşemek için bir kaplıcaya gittiğine dair söyledikleri kulaktan kulağa yayılmaya başladı."

"Babam konuyu saptırma konusunda uzmandır. Eminim bir şeyler düşünecektir. Zaten yeni biriyle gelmesi gerekecek çünkü babam 90 gün daha kalmayı kabul etti."

"90 gün mü?" diye soruyor, sesini daha önce hiç duymadığım kadar yükselterek. Philip'i pek bir şey etkilemez. Genelde baskı altında soğukkanlı ve sakindir. Biraz terlemesine sevindim. "Babam çıldıracak. Kampanya çalışmalarına yardımcı olmak için şehirde bir çift olarak dirseklerimizi sürtmemiz gerekiyor. Peki sen üç ay daha şehir dışındayken insanlar ne diyecek?"

"Onlara Washington'da bir kulübe kiraladığımı ve gelecek yazın koleksiyonunu bitirene kadar kendimi eve kapattığımı söyleyin. Gerçeklerden o kadar da uzak değil."

"Peki yaz koleksiyonu üzerinde çalışıyor musun?" diye soruyor, bana inanmıyormuş gibi bir ses tonuyla.

"Evet. Elbette öyleyim. Ortaya koyduğumuz ürün doğrudan beni yansıtıyor. Ben markanın yüzüyüm." Ona hatırlatıyorum. "Eğer başarısız olursa, herkes

Ben."

"Prototiplerin yapılabilmesi için kanalizasyon idaresinin yeni çizimlere yılbaşına kadar ihtiyacı olduğunu biliyorsunuz."

"Philip, bana söyleyeceğin ve benim zaten bilmediğim bir şey var mı?"

"Tori'ye seninle bu işi yürüteceğimi ve eğer mesafesini korumazsa onu bırakmak zorunda kalacağımı söyledim."

Bırak gitsin.

Hâlâ bizim için çalışıyor ve her gün ofisin önünden geçip paketleme için depoya giderken Philip'in ofisinin önünden geçiyor.

"Eğer onu kovarsam, aramızda olanları halka açıklayabilir." "İkinizin arasında ne oldu?"

"Bunun işleri daha iyi hale getireceğini sanmıyorum."

Babasının ve benim babamın izinden gideceğini nasıl düşünemedim. Naif. Çok safsın.

Philip ve benim, bizim çevremizde karı kocanın birbirine aşık olduğu nadir evliliklerden birine sahip olacağımızı düşünmenin utancı, gözlerimin bir an için yaşarmasına neden oldu.

Üç ay daha yokum diye neden şikâyet ediyor anlamıyorum. Benim arkamdan Tori'yle ya da artık kiminle yatıyorsa onunla evcilik oynarken evin ve işin tamamen kendisine kalmasından mutlu olmalı.

Onunla hâlâ görüşmediğini söylediğinde ona inanmam aptallık olur. Sadece saklamakta daha iyi olacak.

Babamın yaptığı gibi.

Ta ki babam artık umursamayana ve ilişki yaşamak neredeyse onun markasının bir parçası haline gelene kadar.

"Ben aradan çekilirsem daha kolay olur diye düşündüm."

"Bu nasıl olur? Halkın içinde olmamız, babamın seçmen oylarını güçlendirmemiz gerekiyordu. Geçen yılki metres skandalını örtbas etmek için 'aşık çift' imajına ihtiyacı var."

Ne ironi ama.

Şimdi, çocukken hepimize satılan prenses masalını alacağımı düşündüğüm için utanmak yerine, kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Neden ben? Neden bunu yapmak için başka birini seçmiyorsun?" Beni rahat bırakmasını dileyerek soruyorum.

Belki babamın aklını başına getirebilir ve ona bu plana mutsuz bir şekilde katılmanın iyi bir fikir olmadığını söyleyebilirdi.

"Seni seviyorum, Isla."

Anında alaycı bir ses çıkardım.

"Düşünüyorum. Belki senin düşündüğün şekilde değil ama yemin ederim ki tanıştığımızdan beri senin iyiliğini düşünüyorum."

"Philip-"

"Sadece beni dinle, tamam mı?" diye

hızlıca soruyor. Hemen cevap vermeyince devam ediyor.

"Başımdan beri arkanı kolladım. Daha az popüler olan bazı tasarımları denemek ya da daha pahalı fitil malzemelerini denemek için daha fazla fon harcamak istediğinde bile. Yönetim kurulu bu fikirlerin çoğunu reddetti ama ben babana gittim ve vizyonuna inandığım için bu fikirleri hayata geçirmesini istedim. Başka bir uluslararası teklif sunmak istediğinde ancak pazar umut vaat etmediğinde, seni destekledim ve babanın deneme çalışması yapmamız için bize başlangıç fonu vermesini sağladım. Baban tasarım işini denizaşırı bir şirkete yaptırmak istediğinde, ona bunu senden alırsa işi bırakacağımı söyledim."

"Bekle! Ne?!" diye sordum.

Babam beni kendi ürünlerimi tasarlamaktan vazgeçirmeye mi çalıştı? Bunu nasıl yapabildi?

Bundan nasıl haberim olmadı?

"Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın?"

"Çünkü baban her zaman haklı değildir ve bu durumda durumu nasıl yumuşatacağımı ve onun görmesini nasıl sağlayacağımı biliyordum. Eğer öğrenmiş olsaydın, ortalık karıştırdı."

Philip'i Tori'yle bulduğumda yaptığım şeyi yapmamı istemedi.

Gitmemi ve her şeyi mahvetmemi istemedi.

"Benim yerime geçmek mi istedi?" Soruyorum, acısı neredeyse dayanılmaz.

Sonunda pazarlanabilir eşsiz bir beceriye sahip olduğumu düşünüyordum; sevimli, trend olan ama aynı zamanda işlevsel koşu kıyafetleri tasarlıyordum.

"Tasarımlarınız kötü olduğu için değil. Sadece ticari sektörde daha uzun yıllara dayanan deneyime sahip uluslararası bir şirketin üretim maliyetlerini düşürecek tasarımlar yapacağını düşünüyordu. Ona bu şirketin sizin tasarımlarınız sayesinde bu hale geldiğini gösterdim. Markamız sosyal medya odaklı ve müşterileriniz sizin tasarımlarınızı istiyor. Siz olmasaydınız başarısız olurdu."

"Sen mi yaptın?"

"Sana inanıyorum, Isla. İyi bir ortaklık kurduk. Bu bizi mutlu edemez mi?"

"Sadık bir koca beni mutlu eder," diyorum ona, bu ilişkiden ne istediğimi yüksek sesle söylediğim için neredeyse şok olmuş bir halde.

"Bu başından beri bir iş anlaşması evliliği idi. Babanın bunu sana açıkladığını sanıyordum?"

"Sanırım notu almamışım. Farklı olduğumuzu sanıyordum," diyorum. İçini çekti.

"Sadece eve gel. Sana ne istersen veririm. Bunu bilmen gerek." Telefonda neredeyse yalvarıyor, "Çocuklar... Çocuklara ne dersin? Onları hep istediğini biliyorum. Bunu sana vereceğim. Sadece eve gel Isla, eğer istediğin buysa kapıdan girer girmez seni hamile bırakacağım."

"Tek eşlilik istiyorum."

"Dışarıda bir ilişki arıyor değilim, ama asla olmayacağına dair söz veremem. Tori, seninle çıkmaya başladığımızdan beri ilk kadındı, yemin ederim. Bir gün geldim ve bana söylemeden onu işe almışsın. Geçmişimiz beni hazırlıksız yakaladı. Bunu planlamamıştım."

Onu anlamsızca sarsmak istiyorum.

Bunun bizim çevremizdeki sorunun bir parçası olduğunu anlamıyor mu? Sadakat eksikliği... başka birine bağlılık.

"Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," diyorum ona, telefonu kapatmaya hazırlanırken. "Lütfen düşün. Sana ne istersen veririm. En büyük elmas

Bulabildiğim yüzükler, çocuklar, yeni bir ev, Dubai'de tatiller. Dünyanın her yerinde alışveriş çılgınlıkları. Adını sen koy, senin olsun."

"Kocamın münhasırlığı dışında mı?" Ben soruyorum.

"Bunun tek taraflı olması gerekmiyor. Sadece lütfen kulüpten ya da iş tanıdıklarından kimse olmasın," diyor iç çekerek.

"Yani nişanlınızın her gün birlikte çalışmak zorunda olduğu depo müdürüyle yatmayın mı demek istiyorsunuz?"

"Bu bir hataydı. Bir geçmişimiz var. Onu bir zamanlar sevmiştim ve asla yaklaşamadık."

"Evlenmek için başka birini seç Philip. Lütfen. Babamı her şeye sahip olmanın başka bir yolu olduğuna ikna et."

"Mecbur kalsaydım yapardım ama babalarımız bu fikre bağlı ve hakkımda inandıklarının aksine seni önemsiyorum ve her şeyi kaybettiğini görmek istemiyorum. Sadece seni mutlu etmem için bana bir şans ver," diye soruyor, ikna etmeye çalıştığı kişiden her zaman evet cevabını alan CEO tavrıyla.

Philip yaptığı işte iyi ve beni bile düşündürüyor.

"Tüm bunları düşünmek için 90 güne ihtiyacım var. Babam bunu kabul edebiliyorsa, sen de edebilirsin," diyorum, her zamankinden çok daha güçlü bir şekilde.

Ama yüz yüze konuşmak yerine telefonda konuşmak muhtemelen bana cesaret veriyor. Philip kapıma gelseydi, daha kolay teslim olabilirdim. Babam olsaydı yapacağımı biliyorum.

"Benimle evlenmeyi ve babamın seçilmesine yardımcı olmayı kabul edersen, babanı mülkiyetini sana satmaya ikna edeceğim."

"Babamı zorla mı çıkaracaksın?"

Babam bunu yapmalarına asla izin vermezdi.

"Onu zorlamayacağız. Bunun kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlayacağız. Yönetim kurulunda da arkadaşlarım var Isla. Eğer bunu kabul edersen, kontrolü ele alman için elimden gelen her şeyi yapacağım ve şirket senin olacak. Artık babana bağlı kalmayacaksın," diyor.

Kulağa bu kadar cazip gelmesinden nefret ediyorum ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum. "Sevgisiz bir evlilik," diyorum usulca, çoğunlukla kendime.

Bu gerçeği kendi dilimden duymaya ihtiyacım var.

"Sevgisiz olacağını söylemedim, Isla."

Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.

İşimi elimde tutmak istiyorsam çok fazla seçeneğim yok. Babam bu işin

peşini bırakmayacak ve Philip'in kontrolü ele almama yardım etmesi fikri

daha önce hiç düşünmemiştim.

Asıl soru şu: Bu iş ve babamın iyi düşünceleri benim hayatıma değer mi?

Bir kızım olduğunda ve Philip'in bir gün onu babamın bana yaptırdıklarını yapmaya ikna edebileceğini bildiğimde sorun yaşamayacak mıyım?

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve kafam daha önce olduğundan daha da karışık.

Sonuç aynı. Bu üç ay bittikten sonra Denver'a geri dönmek zorundayım yoksa her şeyi kaybederim.

İş ve babamla olan ilişkim. Yatak odasından çıktım ve Vivi'yi mutfakta buldum.

"Annesinin ona Splenda ile tatlandırılmış bir doğum günü pastası sipariş ettiğini yeni fark etmiş bir çocuk gibi görünüyorsun. Ne oldu?"

"Az önce Philip'le konuştum."

"Oh," diyor mutfak adasına yaslanarak, "Küçük sık ne istiyormuş?"

Başımı sallıyorum. Ulusal ortalamanın içinde bir yerde, ama bu sabah birlikte olduğum en seksi adamdan sonra, Philip cetvelle ölçülemeyecek başka açılardan yetersiz kalıyor.

"Şükran Günü için eve gelmemi istiyor ama ona hayır dedim."

"Bu arada, yarın rezervasyon için caddenin aşağısındaki en iyi Çin restoranını aramalıyım. Yemekleri ilçe kulübündekinden daha iyi. Genelde yer bulmak zordur ama sahibi beni sever."

Üzgün bir şekilde başımı sallıyorum.

Çocukluğumda güvenilebildiğim tek şey geleneklerdi ve babam bir alışkanlık yarattığı olduğu için her zaman tuttuğumuz birkaç şeyi dört gözle bekledim.

"Philip neden Şükran Günü için seni evde istiyor?"

"Konuşmak istiyor... açık evlilik hakkında," diyerek kestirip atıyorum.

Hikayeyi uzatmanın bir anlamı yok.

Oldukça açık ve net.

"Şey... o bir yan ürün değil mi? Babası da bir araç." Telefonunu adaya koyarken, "Ona hayır dedin mi?" diye soruyor.

"O kadar basit değil. Babam bu işten kurtulmama ve şirketi elimde tutmama izin vermeyecek. Başka seçeneğim yok. Bir noktada geri dönmek zorundayım," diye karşılık veriyorum.

Derin bir iç çekiyor ve sonra omuzlarını silkiyor.

"Bu senin hayatın Isla. Babama o şirketle ne yapmasını söyleyeceğimi biliyorsun ama karar senin. O çirkin nedime elbisesini giyerim ya da kaçış şoförün olurum, sen bana sadece hangi ayakkabıları giyeceğimi ve Meksika sınırına kadar olan uzun yolculuğumuz için yanıma atıştırmalık alıp almayacağımı söyle."

"Teşekkürler V,"

"Ne zaman istersen," diyor omuzlarını silkerek ve sonra telefonuna tıklayarak onu tekrar uyandırıyor, "Pizza için dışarı çağıracağım ve sonra bu yeni müşterinin bilgilerini geçmiş kontrolünü göndermesi için ofis yöneticime göndermem gerekiyor. Aslında sizin için uygun olabilir ama önce seri katil olmadığından emin olmam gerekiyor."

"Tanrım, beni aradığın için teşekkürler," diyorum alaycı bir tavırla. Vivi ofisini aradıktan sonra telefonunu kulağına götürüyor.

"Hey Paula, potansiyel yeni bir müşterinin geçmişini araştırabilir misin?... evet, başvuruyu doldurup sana gönderecek... soyadı Altman... Annesiyle konuştum, başvuruyu o gönderecek... mükemmel, sonuçları aldığı anda bana haber ver... Mümkün olan en kısa sürede hizmete başlamak istiyor... harika, teşekkürler."

Aramayı sonlandırır ve hemen sokağın aşağısındaki pizzacıyı aramak için yeni bir numara açar.

"Ekstra peynir?" diye soruyor.

"Ben saklanıyorum... ölmedim. Üç katına çıkarmalarını söyle. Üzüntülerimi kilolarca mozzarellayla boğmam gerek."

"Elbette... bu sağlıklı. Hemen geliyor," diyor restoran diğer hattan cevap vermeden hemen önce.

Kırk beş dakika sonra pizza yiyor ve en sevdiğim eski filmlerden biri olan Serendipity'yi izliyorduk.

Belki de adımı ve numaramı beş dolarlık bir banknotun üzerine yazmalı ve 2509 numaralı odadaki seksi adama banknotu bulursa beni arayabileceğini söylemeliydim.

Aşk hikayeleri neden en sevdiğimiz filmler gibi olamıyor?

Vivi ile kanepede oturup Philip ile yaptığım konuşmayı düşünüyorum.

Geri dönmek zorundayım yoksa babam beni zorla çıkaracak ve muhtemelen evlatlıktan reddedecek. Babam geri dönmeye karar verene kadar birkaç yıl beklemek için Vivi kadar kalın bir derim yok.

Benim Vivi gibi destekleyici bir annem yok. Annem, kocasının onu şefkatli bir anne olarak görmesini istediğinde bana ara sıra hediye göndermesi dışında, yazışmalar muhtemelen biterdi.

İtalya'daki yeni hayatını seviyor ve ben sadece varlığıyla babamın onun yaşam tarzını karşılayacak kadar büyük nafaka ödemesini gerektiren bir çocuğum. En azından ondan daha zengin bir koca bulana kadar. Daha azına asla razı olmazdı.

Belki babam kontrolcü ama en azından benim ve Vivi'nin yanında. Ve kendince, bunun benim için en iyi eşleşme olduğunu düşünüyor.

Kaenan

"Bay Altman, iyi günler." Koyu lacivert takım elbiseli bir adam, resepsiyonist penceresinin yanındaki koridora açılan bir kapının önünde duruyor.

Marc P. Salinger.

Tıpkı Salinger ve Smith'in hukuk bürosunun web sitesindeki resmine benziyor.

Kısa saçlarına bakarak annemden biraz daha yaşlı olduğunu tahmin ediyorum. Bir çift ince siyah gözlük mavi gözlerini çerçeveleyiyor ve kapıyı benim için açarken bana gülümsüyor.

Yanında açık çikolata kahverengi bir labradoodle duruyor. Görünüşe göre beni de selamlamak için bekliyor.

Bırakın bir köpeği, doktorların ya da avukatların bana muayene odasına ya da ofise kadar eşlik etmesine bile alışık değilim. Genellikle bunu bir resepsiyonist ya da hemşire yapar. Ama işte o burada. Paranın Batı Yakası'nda satın alabileceği en iyi velayet avukatı ve Seattle'da yaşadığı için şanslıyım.

Onun salyalı köpeği de.

Sandalyemden kalkıyorum, su şişemi kavriyorum ve ona doğru adım atıyorum, resepsiyon alanına çoktan dikilmiş ve hayatımın bir santimi kadar süslenmiş sahte Noel ağacının yanından geçiyorum.

"Şükran Günü'nün ertesi günü beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," diyorum ona doğru yürürken, o koridorda kapıyı benim için açık

tutuyor.

Ben geçene kadar birkaç saniye daha bekliyor ve sonra buzlu cam kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Yanımdan geçip beni ofisine götürmesini bekliyorum.

"Sorun değil Bay Altman. Ben büyük bir Hawkeyes hayranıyım ve davanız ilgimi çekti. Siz ve aileniz güzel bir Şükran Günü geçirdiniz mi?" Önümde yürüyüp diğer dört ofisi geçerek sordu.

"Evet. Annem kızıma bakmak için sezon boyunca benimle yaşıyor, bu yüzden her zamanki gibi çok fazla yemek yaptı. Peki ya sen?"

"Harikaydı, teşekkür ederim."

Ofis, baskıdan yeni çıkmış mürekkep ve kağıt, koyu kavrulmuş kahve, Noel am ağacı ve hüzün kokuyor.

Sanırım çoğu hukuk bürosu Noel'de böyle kokuyor.

"Hemen şurada olacağız," diyor ve eliyle aynı buzlu kapıya ve aynı şekilde süslenmiş başka bir Noel ağacının bulunduğu küçük bir konferans odasına doğru işaret ediyor.

Uzun oval bir masa altı sandalye ile birlikte oturmaktadır.

Keskin giyimli, plütonyum sarısı pixy kesimli, mükemmel jöleli ve muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarında bir kadın masanın bir tarafında bana dönük oturuyor, yanında sarı bir bloknot ve bir dosya klasörü var. Fotoğrafını web sitesinde de görmüştüm. Bu firmada avukat ve muhtemelen Marc'a davada yardımcı olmak için burada.

Noel kazağı giymiş bir başka kadın da elinde dizüstü bilgisayarıyla oturuyor.

Muhtemelen toplantı notlarını tutan bir asistan.

"Bay Altman-"

"Kaenan... lütfen." Ona söyledim.

Tüm bu durum, formaliteleri daha da kötüleştirecek kadar soğuk ve kalpsiz.

Başını sallıyor.

"Köpeğim Willabee'ye ve Noel patlamasına bakarak görebileceğiniz gibi, biz de buralarda oldukça rahatız" diyor.

"Teşekkürler," diyorum ve diğer avukatın karşısında, onun talimat verdiği yere oturuyorum.

"Sizi ekibimizle tanıştırayım. Aile hukuku alanında yılların deneyimine sahip küçük ortağımız ve harika bir avukat olan Corrin Taylor bize her adımda yardımcı olmak için burada olacak. Ve hukuk asistanımız Sherry Lentz, perde arkasındaki pek çok işle ilgilenecek ve davamızı kazanmamız için gereken araştırmalara yardımcı olacak."

Her birine başımı sallayıp merhaba diyorum.

İkisi de gülümsüyor ve Sherry hızlıca el sallıyor.

Sherry'nin siyah saçları topuz yapılmış ve annem yaşlarında görünüyor.

"Ben Marc Salinger, Salinger ve Smith'in yarısı ve baş danışmanınız. Bana Marc diyebilirsiniz. Web sitesindeki biyografimi okuduğunuzu ve bu yüzden bizi seçtiğinizi varsayıyorum, bu yüzden herhangi bir sorunuz yoksa toplantımıza başlayalım derim." Gülümseyerek köpeğine konferans salonunun köşesindeki Serta yataklı köpek yatağına uzanmasını işaret ediyor.

Kuzeybatı ve köpekleri alışmak zorunda olduğum bir şey. Ve ayrıca, her türlü hava koşulunda yürüyüş yapmaya olan tutkuları.

Marc etrafta dolaşıyor ve Corrin'in yanındaki konferans sandalyesine oturuyor. Kendi not defteri, biz ilerlerken not almak için bekliyor.

"Bayan Wallace'ın vasiyetini dün e-posta yoluyla aldık ve Corrin'in belgeleri incelemek için zamanı oldu. Bu davada davacıdan elimizde hiçbir şey olmadığı için, bu bize önceden hazırlanmak için küçük bir avantaj sağlıyor."

"Evet," diyor Corin. "İlk işimiz, seyahat programınızı göz önünde bulundurarak Berkeley'in güvenli, sevgi dolu ve iyi organize edilmiş bir evde olduğunu göstermeniz olacak."

"Doğru, Mia'nın avukatı bana bundan bahsetmişti."

"Harika!" Marc ellerini not defterinin üzerinde kavuşturarak eğiliyor. "Siz şehir dışındayken kızınıza annenizin baktığını söylemiştiniz?"

Başımı salladım. "Evet. Emekli bir lise meclis üyesi. O ve Berkeley birbirlerine çok bağlılar. Ama daha iki gün önce büyükannemin kalçasını kırdığını ve uzun süreli bir hafıza merkezine taşınması gerektiğini öğrendik. Onun yerini doldurmak için yatılı dadı hizmetlerine ulaştı bile."

"Bu, eve bir dadı almak ve Berkeley'in hayatını işinizden mümkün olduğunca etkilenmeden sürdürebilecek yatılı bir dadı gibi tutarlı bir destek sistemi göstermek için çok önemli olacaktır. Belki de şehirdeki en saygın dadı hizmetini seçtiğinizden emin olun." Corrin bir yere not aldığını söylüyor.

Başımı salladım.

Görevin anlaşılması.

Annem yorumları inceledi ve ilk üçünü aradı. Bu iş için doğru kişiyi bulma konusunda ona herkesten daha çok güveniyorum.

"Bazı karakter tanıklarına ihtiyacımız olabilir ve Berkeley'in etrafını kimlerin sardığını araştırmak isteyeceklerdir. Bunlar olumlu etkiler olabilir ancak davacının size karşı kullanabileceği olumsuz etkiler olmadığından emin olmak isteyeceksiniz."

"Kim gibi?"

"Arkadaş gibi mi? Oyuncular?..."

Marc diyor ki. "Kadın..." Corrin ateş ediyor.

"Eve kadın getirmiyorum. Berkeley hiç böyle bir şey görmedi."

"İyi güzel, biz sadece hokeyin taraflarının kötü bir şekilde temsil edilmediğinden emin olmak istiyoruz. Hepsi bu," diyor Marc.

Berkeley'in programını konuşuyoruz ve Corrin, Berkeley'in ev hayatının mutlu ve tatmin edici görünmesi için bir araya getirmem gereken bazı şeyler öneriyor.

"Muhtemelen bir noktada size servis yapılacağını unutmayın." Marc bilgilendiriyor. "Bu gerçekleştiği anda bilmemiz gerekiyor. Ondan sonrasını biz hallederiz."

Vedalaştık ve Marc bana dışarı kadar eşlik etti.

"İletişimde kalın ve sorularınız olursa Corrin'in size verdiği kartvizitteki grup e-postasını kullanın. Doğrudan bana, Corrin'e ve Sherry'ye gidecek. İlk kim görürse ve cevabı varsa, size mümkün olan en kısa sürede geri e-posta gönderecektir."

"Minnettarım."

Başını salladı ve ben de şehir merkezindeki ofislerinin üçüncü katındaki ofislerinden çıktım.

Corrin'in bana verdiği liste çok kapsamlı ama bunu atlatmama yardımcı olacak annem yanımda olduğu için şanslıyım.

Bu savaş daha başlamadı bile.

Servis edilmek için keklik gibi beklemek de berbat bir şey. Ne zaman ve nasıl geleceklerini bilmemek.

Medya buna şahit olacak

mı? Ya da daha kötüsü,

Berkeley tanık olacak mı?

Onuncu Bölüm

Isla

Vegas'tan eve döneli iki hafta oldu ve banka hesabım neredeyse sıfırlandı. Akşam yemeği için spagetti hazırladığım sırada Vivi dairesinin ön kapısından içeri daldı.

Ya da daha çok erişte haşlar ve marketten hazır sos alırdım. Çocukken yemek yapmayı öğrenmedim çünkü ailemin her ikisinin de yemek pişiren şefleri vardı ya da biz dışarıda yemek yedik. Üniversitede burslu olarak birlikte kaldığım ve tasarruf etmek için kendi yemeklerini pişiren kızıdan birkaç şey öğrendim.

"İyi haberlerim var," diye şarkı söyleyerek gri U şeklindeki modern mutfağa adeta zıplayarak giriyor. "Dadı olman için mükemmel bir ailem var."

"Öyle mi?" Büyük paslanmaz çelik ocağın üzerinde sosu karıştırırken omzumun üzerinden ona bakarak soruyorum.

"Evet. Yeni müşterimizin geçmişini kontrol ettik ve seri katil değılmiş."

"Ne kadar güven verici," diyorum ona ve bugün ocak başında köle gibi çalışmışım gibi görünen akşam yemeğine dönüyorum.

"Sadece bir saldırı suçlaması var ama o da kabahate indirildi," diyor hızlıca, sanki fark etmemem için hızlıca araya sıkıştırmaya çalışıyormuş gibi.

"V! Ne?"

"Biliyorum, biliyorum, ama işverenini aradım ve orada bazı gri alanlar var."

"İşvereni mi? İş yerinde birine mi vurdu?"

"O profesyonel bir sporcu ve bu olay başka bir oyuncuyla oynadığı maçtan sonra olmuş. Adam bunu hak etmişti... ya da diğer hattaki canlı kadın öyle söyledi. Sanırım adı Penelope'ydi. Böyle bir ismi olan bir kıza güvenmemek olmaz."

"Yani doğıal olarak beni mi düşündün?" Ona dönüyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Onu diğer dadılarımdan birine veremem çünkü hepsi dolu ve sigortam bir çalışanı

sabıkası olan biri. Şehirdeki diğer dadı hizmetlerinin hiçbirisi de muhtemelen bu yüzden onu kabul etmeyecek. Yardımımıza ihtiyacı var ve annesinin Berkeley hakkındaki övgülerini duymalıydınız. İki yaşında ve sizin için mükemmel görünüyor."

"Bilmiyorum..."

"İsla, sana söz veriyorum... bu iş senin için gerçekten çok uygun olacak. Referanslarını aramasaydım ve bunun onun iş alanı için tipik bir durum olduğunu düşünmeseydim seni tehlikeye atmazdım."

"Onun iş kolu mu? Ne iş yapıyor? Boksör mü?"

"Hayır, daha agresif... bir hokey oyuncusu." Gülüyor.

"Neden gülüyorsun?"

"Daha önce hiç hokey izledin mi?" diye soruyor.

"Hayır... Neden?"

"Hawkey'ler buralarda gerçekten büyüktür ve eğer hokey hakkında bir şeyler biliyor olsaydınız, muhtemelen sicilinde sadece bir tane olmasına şaşırırdınız."

Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordusa, hedefi tamamen ıskaladı. "En azından karısı normal mi?"

"Karısı yok. O bekar bir baba, bu yüzden sezon boyunca sana ihtiyacı var. Bu sabah onu arayıp geçmişinin ortaya çıktığını söylediğimde, ayrılacağı için sadece on hafta için söz verebileceğini söyledim ve o da ne olursa olsun kabul edeceğini söyledi. Bu noktada çaresiz durumda," diyor dudaklarını birbirine bastırarak ve bana bakarak.

İhtiyacı olan birine karşı zaafım olduğunu biliyor.

"Tek uygun kişinin ben olduğuma emin misin?" diye sordum.

Kendimi bundan kurtarmaya çalışmamalıyım.

Vivi beni birkaç yeni müşteriyle tanıştırdı bile ama hepsinin en azından bir yıl taahhüt verebilecek birine ihtiyacı var. Eğer finansmanın devam

etmesini istiyorsam

Önümüzdeki on hafta boyunca buna ihtiyacım var.

Fonlar şu anda kupkuru ve Philip'ten para göndermesini isteyemeyecek kadar gururluyum. "Bu aile için mükemmel bir seçim olacağını biliyorum," dedi bana, garip bir şekilde.

Bunu söylerken gözlerindeki parıltı.

"Peki," diye homurdanıyorum ve sosumu tekrar karıştırmak için arkamı dönüyorum. "Onunla yarın buluşacağım."

"Harika! Asistanıma zaman konusunda anlaştığında bilgilerini size mesaj atmasını söyleyeceğim."

"Tamam," diyorum, ona bakmak için arkamı dönmeden.

"Bu konuda içimde iyi bir his var," diyor ama ben duymazdan geliyorum. "Akşam yemeği beş dakika içinde hazır olacak," diye teklif ediyorum.

Vivi arkasını döner ve bütün gün işte olduğu için giydiği takım elbisesini çıkarmak üzere yatak odasına yönelir.

İyi niyetli olduğunu ve yaptığı işte gerçekten iyi olduğunu biliyorum, ancak onu tam olarak en iyi şekilde satmadı.

Sanırım yarın hokey oyuncusu ve küçük kızıyla tanışacağım.

On Birinci Bölüm

Kaenan

"Yeni dadı bugün geliyor, değil mi?" Briggs, bench press sehpasına uzanırken ellerimin haltere sarılışını izleyerek soruyor.

"Evet," diyorum basitçe, halteri yukarı itiyorum ve Briggs'in uçlara eklediği tüm ağırlığı alıyorum.

Yeni dadı, lanet olsun.

Annem, annemin yeni bir hafıza kaybı koşuşuna alındığını ve ameliyattan sonra fizik tedaviye ihtiyaç duyacağını söylediğinde Vegas'tan eve döndüğüm günden beri bu günden korkuyordum.

Annem, merkezlerin annemin bakımıyla annem kadar ilgileneceğine inanmıyor ve muhtemelen de haklı. Annem yeni ilaçları ve terapiyi denerken bakım merkezine koşması gerekirse diye yakınlarda olması gerektiğini düşünüyor.

Logan'ın avukatları henüz bana tebligat yapmadı ve belki de şansım yaver gider ve bu gerçekleşmez. Olsa bile, belki de annem dönene kadar gelmez. O zamana kadar dayanmak zorundayım.

Annemi Seattle'a taşımayı teklif ettim ama doktorları Tennessee'den Washington'a seyahat edebilecek durumda olduğunu düşünmüyor. Sadece önümüzdeki hafta geçireceğı kalça ameliyatı nedeniyle değil, aynı zamanda zaten nerede olduklarını bilmekte zorlanan insanlar için yeni yerler genellikle teşvik edilmez.

İlk tekrarımı bitiriyorum ve Briggs'in elleri, yerine oturtmak için yardıma ihtiyacım olursa diye barın üzerinde duruyor. Terin saç çizgimi kaplamaya başladığını hissedebiliyorum. Bugün dünden daha fazla eklemiş. Bunu hissedebiliyorum.

Stadyumun spor salonunun kapısının açıldığını duyduğumda bir sonraki tekrarına başlamadan önce nefes almak için bir saniye duruyorum. Ryker ve Brent içeri girip koşu bantlarına yöneliyorlar.

"Kontrol ettiniz ve burası saygın bir yer mi?"

Başımı salladım. "Ayrıca, Sinclair'in saldırı suçlaması hâlâ devam ederken bana yatılı bir dadı verecek tek yer de orası," diyorum.

"Siktir, dostum, bunun için üzgünüm."

"Senin hatan değildi ve şansım olsa yine yapardım," diyorum ona. "Yine de kalem sikinin gideceğini bilseydim ona daha sert vururdum.

suç duyurusunda bulunmak için."

İlk yumruğu ben atmadım ama bir taraftar tarafından kameraya çekilen tek şey buydu... Mavi Şeytanlar'ın bir taraftarı.

Kullanışlı.

Briggs, "Ne kadar mızmız bir pislik," diyor.

Sadece başımı sallıyorum, bizden çok uzakta olmayan koşu bantlarına bakıyorum. Ryker ve Brent koşu bantlarını çalıştırıyor ve Ryker siyah bir kumandayı televizyona doğrultup spor kanalını açıyor.

Sam, genel müdürümüz ve Hawkeyes hukuk ekibi devreye girdi. Sinclair'in park yerinde önce Briggs'in üzerine atladığına dair yeterli sayıda görgü tanığı olduğu için, Sinclair'i gece acil servise gönderdiğimden mahkeme suçlamayı düşürdü.

Mahkeme salonunun içini hiç görmedik. Sinclair ve ben o zamandan beri birbirimizden nefret ediyoruz. Şimdi, San Diego'ya karşı oynanan maçlar sadece San Diego'ya karşı oynanan maçlar değil. Onlar bizim en büyük rakibimiz ve Sinclair kadrodayken, bu maç sırasında duygular her zaman yüksek olacak.

Briggs dadı hizmetini sorduğu için iyi bir arkadaş. Bir kızım olduğunu ve onu eve getireceğimi öğrendiğim günden beri tüm çocuklar Berkeley'e karşı korumacı davrandılar.

Annem ve ben Berkeley'i almak için Montana'ya döndüğümüzde ekip yeni aldığım evin arka bahçesine girdi. Geniş çimlerin üzerine etkileyici bir oyun yapısı inşa ettiler.

Şu anda üzerinde oynayamayacak kadar küçük ama bu duygu benim için çok şey ifade ediyordu ve onu gördüğünde gözleri parladı. Timsah gözyaşlarıyla geçen uzun bir uçak yolculuğundan sonra, ona bulutlu gününde bir parça güneş ışığı sunabildiğim için mutluydum.

Bu insanlar benim ailem, bu yüzden kızıma göz kulak olmasını takdir ediyorum. Bir yabancıнын evime gelip kızıma erişmesine izin verme konusunda ne kadar kararsız olduğumu biliyor.

"Ne zaman taşınıyor?" Briggs soruyor, her ihtimale karşı ellerini uzatıyor ve ben uzanıp parmaklarımı bir sonraki tekrar setim için soğuk halterin etrafına doluyorum.

"Taşın" dediğinde zor yutkunuyorum. Bu konuda hiçbir şey iyi hissettirmiyor, ama başka seçeneğim yok.

Mia burada değil, Berkeley'e bakacak bir eşim yok ve annem de anneme bakmak için Tennessee'ye geri döndü.

"Dur bakalım. Dadı sizinle birlikte evde mi yaşayacak?" Ryker koşu bandında yolun karşısından soruyor.

Sanırım koşu bandının ve televizyon yayıncılarının ıslık sesinden bile bizi duyabiliyorlar.

Ben cevap veremedim Brent araya girdi. "Ne yaparsan yap, dadıyla yatma."

Briggs kıs kıs gülüyor ve başını Brent'e doğru sallıyor. Bir an için ağırlıkları bırakıp Brent'e bakıyorum.

"Hadi canım. Bu çığır açan güncelleme için teşekkürler."

Gergin olmam Brent'in suçu değil. Beni sinirlendiren yeni dadıyla bugün yapılacak olan ilk görüşme.

Ve haksız da değil. Berkeley'in dadısıyla ilişkiye girmek büyük bir hata olur.

Belki de kaslarımı çöküşün eşiğine kadar zorlamak, birkaç saatliğine kafamı dağıtmak için tam da ihtiyacım olan şeydir.

"Seksi mi?" Ryker bana bakarak soruyor.

Bu ne biçim bir soru böyle? O benim çocuğumun bakıcısı.

Ama lanet olsun... Umarım bir eşeğin yüzüne ve kambur bir kaplumbağaya benzeyen bir vücuda sahiptir de işimi kolaylaştırır.

"Ben nereden bileyim? Servis tam olarak onu göndermedi Özgeçmişiyse *Playboy* orta sayfa güzeli," diyorum alaycı bir şekilde.

"Vay canına... sen ve Berkeley koridorun sonunda uyurken bir yandan da bunu yapan video kızlarından biri olduğunu hayal edebiliyor musun?" Brent geniş gözlerle ve sırtarak soruyor.

Başımı sallıyorum ve görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Hey! Yatak odan üst kattaki boş odayla aynı duvarı paylaşmıyor mu? Mors alfabenı tazelemeye değebilir." Göz kırıyor.

Tanrım! Gerçekten mi?

Sinirli bir nefes üflüyorum.

"Brent'in ağzına yapıştırılabileceğim atletik bandı olan var mı?" Ben soruyorum.

Ryker bu konuşmayı sonlandırmak için televizyonun sesini açarken kendi kendine, "Bu uzun bir sezon olacak," diye mırıldanıyor.

Uzun hafta sonları deplasmanda oyun oynamak için ayrılmak bir yana, kendimle bile zar zor bağ kurduğum kızımın birinin bakmasına izin vermek zaten yeterince zor. Şimdi de bu aptallar, dadının ek para için başka ne yaptığı konusunda beni endişelendiriyor.

Kendi vaktinde ne yaptığı umurumda olduğundan değil. Sadece Berkeley'in bunlara maruz kalmasına hazır değilim. En azından seksen yaşına gelene kadar. Ve bu kadının evimizde yaşaması, *kendi zamanını* biraz daha zorlaştırıyor. Ayrıca, onu tanık olarak kullanmam gerekirse ikinci işinin mahkemede ortaya çıkmasını istemiyorum.

Vivianne'e dadının başka bir iş yapıp yapmadığını sormak hiç aklıma gelmedi. Ya da... bu günlerde internetten iyi para kazanıyor.

Bana dadının yirmi sekiz yaşında olduğunu söylediğinde, dadının Berkeley'i parkta kovalayacak ve iki yaşındaki çocuğuma ayak uyduracak kadar genç olduğu fikri hoşuma gitti.

Genel menajerimizin asistanı Penelope ve takımın halkla ilişkiler müdürü Tessa ile stadyumdaki oyun buluşmaları harikaydı. Bir koçluk toplantım ya da fizyoterapistle randevum olduğunda onu ofislerine bırakmama izin vermelerini her zaman takdir ediyorum, ancak Berkeley'in daha fazla tutarlılığa ihtiyacı var ve mahkemelere çocuğumu ona bakmak için bir ya da iki saati olan herkese bırakmadığımı kanıtlamam gerekiyor.

Hâlâ yeni birini getirmenin onunla bağ kurma yolunda kaydettiğimiz ilerlemeyi sekteye uğratacağından endişe ediyorum.

İçgüdülerim onu korumak...

Korumak...

Kızımı mevcut düzenimizi bozabilecek bir şeyden korumak için buzun içinde ve dışında olması gerektiğini bildiğim savunma oyuncusu olmak. Ancak Hawkeyes ile sözleşmemin bitmesine daha birkaç yıl var ve Berkeley'e bakmak hâlâ önceliğim. En azından Berkeley'e maddi destek sağlama kabiliyetim ne kadar kazandığımla ilgili bir soru işareti olmayacak.

Berkeley asla bir şey istemeyecek. Her zaman ihtiyacı olana sahip olacak.

Bundan emin olacağım.

Briggs yüzümdeki hayal kırıklığını görebiliyor.

Elini omzuma koydu. "Sadece seninle dalga geçiyor dostum... Her şey yoluna girecek, söz veriyorum" diyor.

"Evet, bu kadar stres yapma. İnsanlar her zaman dadı tutuyor," diyor Ryker gürültülü koşu bantlarının ve televizyonun sesinden.

"Evet," diyorum basitçe, ama bugün Hawkeyes'in salonuna girmeden önceki halimden daha iyi hissetmiyorum.

Günün sonunda, nasıl hissettiğimin bir önemi yok.

Little Stars Dadı Hizmetleri'nin bana gönderdiği dadı ile bu işi yürütmek zorundayım.

Isla

"Varış noktanıza ulaştınız." Range Rover'ımdaki navigasyon bana söylüyor.

Hemen önüne tünemiş güvenlik binasına yanaşırken buğulu ön camdan bu kapalı sitenin büyük ferforje kapısına bakıyorum. İki hafta önce Vegas'tan döndüğümüzden beri yağmur durmadı ama şikayet edemem... dilenciler seçici olamaz. Bu Seattle için tipik bir Ekim havası ve Colorado'da olmaktansa burada olmayı tercih ederim.

Güvenlik üniforması giymiş bir adam küçük muhafazadan çıkıp bana el sallıyor, şapkası ve ceketini nemlenmeye başlarken camımı açmamı bekliyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, hanımefendi?" diye kibarca soruyor, bir eli kapının pencere contasına dayanırken, benimle göz hizasına gelmek için eğiliyor.

"Buraya buluşmak için geldim..." Telefonumu açıyorum ve Vivi'den gelen mesaja ilerliyorum. "Bay Altman mı? 1913 Valley Way? Ben yeni dadıyım," diyorum ona, doğru adresi bildiğimi umarak.

"Elbette, bayan. Geleceğinizi söyledi. Devam edin," diyor ve güvenlik muhafazasına doğru geri adım atarak kapının açılması için bir düğmeye basıyor.

Camımı tekrar açıyorum ve bir dizi ray üzerinde yuvarlanarak açılan kapıya doğru sürüyorum.

Navigasyon sistemimin bana verdiği yönergeleri takip ediyorum ve 1913 Valley Way'e doğru ilerliyorum, büyük evlerden oluşan konakların yanından geçiyorum.

Vivi buranın Seattle'ın zengin ve ünlülerinin yaşadığı yer olduğunu söyledi ve ben de nedenini anlayabiliyorum. Bu topluluk benim büyüdüğüm yere çok benziyor. Her sokakta büyük malikaneler var.

İki katlı büyük bir evin kaldırımına yaşıyorum. Profesyonel bir sporcuya göre daha geleneksel bir tasarıma sahip. Siyah panjurları, ikinci katta birbiriyle eşleşen dört çatı penceresi ve baştan sona beyaz süslemeleriyle bronz bir pişmiş toprak rengi.

Sadece daha modern bir evde yaşayacağını düşünmüştüm... hatta belki Akdeniz esintili bir evde.

Belki de eski karısının zevkidir?

Ya da en azından eski bir karısı olduğunu varsayıyorum.

Vivi bana hiçbir detay vermedi. Bilmem gereken her şeyi müşterinin bana anlatacağını söyledi.

Teorik olarak, sanırım dadıların değişimi yapmasına izin vermek, ebeveynlerin her hafta bunu yapmak zorunda kalmasından daha iyi olurdu. Annem, babamla birlikte çocukları bırakıp almaktan zevk alırdı. Bunu yeni plastik arabasını göstermenin bir yolu olarak kullanırdı.

ameliyat ya da dolgu yaptırıyor, göğüslerini çenesine kadar kaldırıyor ve babamın ona yalvararak geri dönmesini sağlamaya çalışıyor.

Hiç yapmadı.

Babam tek bir kadınla kalamayacak kadar kolay sıkılır. Annem ancak on yıl önce zengin bir İtalyan terziyle İtalya'ya taşındığında babamın geri döneceğini ummaktan vazgeçti.

Onu düğününden beri görmedim ve buna şaşırmadım ya da hayal kırıklığına uğramadım. Ara sıra pijama gibi hediyeler alıyorum ama bunları nasıl yorumlayacağımı hiç bilemiyorum.

Nafaka ödeme yaşıma geçene kadar kendimi hep babama karşı savaşında bir piyon gibi hissettim. Birdenbire modası geçmiş gibi göründüm.

Belki de hayat beni bu yüzden buraya getirdi.

Belki de hayatında olduğum kısa süre boyunca bu tatlı küçük kıza yardım etmem gerekiyor.

Arabamdan iniyorum, sonra ellerimi siyah kot pantolonumda gezdiriyorum ve ıslak bir rüzgârla birlikte kabarık kapüşonlu ceketimi daha sıkı sarıyorum.

Colorado'dan sadece koşu kıyafetleriyle ayrıldığım ve buraya geldiğimden beri Vivi'den kıyafet ödünç aldığım için muhtemelen burada kalacağım on hafta boyunca daha sıcak tutan bir ceket almam gerekecek.

Kapımı iterek kapatıyorum ve anahtarlığımdaki kilit düğmesine basarak arabamın önüne doğru yürüyorum ve kaldırıma doğru bir adım atıyorum.

Arka cebime koymadan önce telefonumu kontrol ediyorum ve saatin beş dakika erken geldiğini gösterdiğini görüyorum.

Biraz erken olmak geç kalmaktan iyidir. Umarım beni bekleyen kişi son birkaç dakikayı iskeletleri odaya yerleştirmek için kullanmayı planlamıyordur.

Dolap.

Tamam, yabancı birinin evindeki iskeletlerden bahsetmek için iyi bir zamanlama olmayabilir.

Vivi'nin bu müşterinin geçmişini iyice araştırdığını biliyorum. Muhtemelen adamın üstünü aramak dışında elinden geleni yapmıştır.

Vivi çalışanlarının güvenliğini çok ciddiye alıyor. Yine de seri katillerin bir noktada ilk cinayetlerini işlemeleri gerekir, değil mi? Ve Vivi'nin dolabından ödünç aldığım bu sevimli topuklu botlar profesyonel bir atletten daha hızlı koşmak için tasarlanmadı.

Çakıl taşlı beton patikadan yukarı yürüyorum ve bakımlı çimenleri tarıyorum. Satılık tabelası hâlâ yan bahçenin çitine yaslanmış ve üzerinde bir Bekleyen tabelası asılı.

Bekle, burayı yeni mi satın aldı?

Yani bu evi karısıyla ya da eski karısıyla birlikte almamış mı?

Şimdi ne tür bir milyoner sporcunun sitcom ailesinin evine benzeyen bir ev satın aldığını merak ediyorum.

Birkaç beton basamaktan ön kapıya doğru yürüyorum ve kapının üzerinde sonbahar yapraklarıyla süslenmiş bir çelenk ve üzerinde küçük bir "Hoş geldiniz" pankartı görüyorum. Merakım zirveye çıkmaya başladı.

Kapının zilini bir kez çalıp bekliyorum. Evin içinden kapıya yaklaşan birinin gürültülü ayak seslerini duymadan önce çok fazla beklemem gerekmiyor.

Kapı kolunun devreye girdiğini ve ön kapının açıldığını duyuyorum.

Gözlerimiz buluştuğu anda kalbim karnıma düşüyor ve ciğerlerim nasıl genişleyeceğini unutuyor.

"Oh..." Anında gözlerim şaşkınlıkla açılarak, "Evet" dedim.

Nasıl olur da...?

On İkinci Bölüm

Kaenan

İşim gereği, beklenmedik durumlara hazırlıklı olmak benim için çok önemli. Buzdaki bir oyuna, buza giren ve çıkan farklı oyunculara, tribünlerdeki dikkat dağıtıcı olaylara ve her an patlak verebilecek kavgalara anında adapte olmayı öğrenmem gerekiyor.

Kariyerimdeki hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Hiçbir şey beni ona hazırlayamazdı.

Uzun sarı saçları, otel odama geldiği gece olduğu gibi at kuyruğu şeklinde toplanmış. Rahat kot pantolonu ve Patagonia ceketini, onu son gördüğüm pembe ikinci ten elbisesinden tamamen farklı.

Aslında, onu en son gördüğümde, Vegas'ta onu iyice becerdikten sonra kral boy bir yatakta çırılçıplak ve göğsümde yatıyordu.

Ama bugün onu en son bir hafta önce gördüğümde en büyük farkı ne?

Odamda geçirdiği süre boyunca takındığı o meleksi gülümseme gitmiş, yerini saf bir korku ifadesi almıştı. Beni gördüğüne benim onu gördüğüme şaşırdığımdan daha çok şaşırmış görünüyor.

Kapıma gelen o olduğuna göre pek olası değil. Beni nasıl buldu?

O neden burada?

Veda etmeden gittiği için özür dilemeye mi geldi? Ya da belki de suçluluk bilinci devreye girdi ve zürafayı iade etmek için geldi? Her iki durumda da, kim olduğumu nasıl anladı?

Başından beri kim olduğumu biliyor muydu ve isim alışverişi yapmamayı kabul etmenin onun küçük oyunu olduğunu mu düşündü? Sonrasında buna güldü mü?

Yeni dadının bu tuhaf karşılaşmaya gelip gelmeyeceğini görmek için omzunun üzerinden bakıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim alçak ve tehditkâr bir şekilde soruyorum.

Benimle ve kızımın sevişmesi için evime girmesine izin vereceğimi sanıyorsa, o sıkı kışını dönüp geldiği yere geri dönebilir.

"Ben... Ben..." ön kapının sağ tarafındaki ev numarasını tekrar okumak için arkasına yaslanır.

Yine Deja vu.

Sonra telefonuna bakıyor, ekrandan bir şeyler okurken gözleri çılgınca ileri geri hareket ediyor.

"Burada yaşadığımı nereden biliyorsun? Beni takip mi ediyorsun?" Annemin ön verandada durduğunu görmemesi için kapıyı etrafımda daha sıkı kapatarak soruyorum.

Hemen telefonunu bırakıyor ve suçlamam karşısında gözleri benimkilere kayıyor.

"Ne!" şaşkınlık ifadesi keskin kaşlara ve kaş çatmaya dönüştü, "Hayır, tabii ki değilim. 1913 Vadisi Yolu'nu arıyorum."

Tabii ki biliyor çünkü beni takip ediyor.

"Doğru adresi bulmuşsun. Şimdi ne halt etmeye buradasın?" Gözlerim ona dikildi.

Annem duyup olaya dahil olmadan önce sesimi alçaltmaya çalışıyorum. Sorum üzerine bir adım geri çekildi.

Gözlerimi tekrar yukarı kaldırmadan önce hızla yastık yumuşaklığındaki dudaklarına indiriyorum. Ağzım onu tekrar tatma isteğiyle sulanıyor.

Hasta mısın sen?

Nerede yaşadığınızı öğrendi ve sizi bilgi alışverişinde bulunmanın kötü bir fikir olduğuna ikna ettikten sonra kapınıza geldi.

Polisi arayıp uzaklaştırma emri çıkartmalısınız, onu evin kenarına itip dilinizi dudaklarının arasına daldırmayı hayal etmemelisiniz.

...tüm dudaklarını.

Berkeley'in doldurulmuş zürafasını çaldı. Hatırladın mı?

Ama hatırlıyorum.

Sorun şu ki, *her şeyi* hatırlıyorum.

İçine girerken boynunu dişlediğimde çıkardığı küçük inilti de buna dahildi.

Bu çok kötü bir haber.

Vegas'tan gelen kadının, yeni dadı gelmeden ve kleptoman, seri sapıkla olan tek gecelik ilişkimi duymadan önce geri dönüp gitmesi gerekiyor.

Yeni dadının düşünmesini istediğim son şey, şiddet dolu bir geçmiş olan bir oyuncu olduğum ve şimdi peşimde deli bir kadın olduğu.

Dadı hizmetinin sahibinin kısa sürede çalışabilecek ve kısa süreli sözleşmeyle çalışabilecek kimsesi yoktu. Sabıka kaydındaki izden bahsetmiyorum bile, sahip olduğum dadıya zar zor ulaştım.

Annem Tennessee'ye dönüp anneciğimi sağlığına kavuştururken birinin bana yardım etmesi fırsatını kaçıramam.

"Şimdi de dilsiz mi oldun?" Bana sadece baktığı zaman soruyorum.

"Uh... hayır." hafifçe kekeliyor, "Ben Altman ailesinin yeni dadısıyım. Vivi bana yanlış adres vermiş olmalı. Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," diyor ve yavaş adımlarla geriye, eve çıkan birkaç merdivene doğru ilerlemeye başlıyor. "Ben gidiyorum."

Az önce Altman ailesinin dadısı olduğunu mu söyledi? Lanet olsun.

Bu benim başıma geliyor olamaz.

Bunun bir tesadüf olmasına imkan yok.

Sabahın ikisinde Vegas'taki otel odamın kapısının çalınması, bu beklenmedik olayın gerçekleşmesine izin verdiğim kadar uzak bir ihtimaldi.

Bu mu?

Bu farklı bir şey.

"Bekle. Az önce Vivi mi dedin? Küçük Yıldızlar Dadı Servisi'ndeki Vivianne gibi mi?"

Başını sallıyor, "Kız kardeşimin şirketi."

Ve şimdi asansörde arkadaşı "Vivi "yi uyardığı anı aklıma geliyor.

Bunu planladılar mı?

Ama nasıl? Viviane'i arayan annemdi ve ben eve geldikten bir gün sonraydı.

Kız kardeşinin dadı şirketini araştırdım ve Seattle'da son on beş yıldır faaliyet gösteriyormuş. Bütün bu işi bir gecede uydurmuş olamazlar.

Yine de ben kadere inanmam.

Bu daha çok bir kabus gibi.

Soğuk terler dökerek uyandığınız

türden. Ama ben uyanmıyorum.

"Onu arayıp adresi alacağım," diyor ve geri çekilmek için dönüyor.

Dönerken sarı at kuyruğu sallanıyor.

Mango ve vanilya kokusu bana doğru geliyor.

Özü burun deliğime çarptığı anda derin bir nefes alıyorum. Beynimde onun otel yatağında yattığı, saçlarının benim için açıldığı, gözlerinin kapalı ve ağzının açık olduğu, içinde her ilerlediğimde ağzından tatlı sesler geldiği görüntüsü canlanıyor.

Lanet olsun, neyim var benim?

Kendi başına gidiyor olması çok iyi bir şey.

Sonra ön kapımın elimden geri çekildiğini hissettim.

"Aman Tanrım Kaenan, o zavallı kızın burada donmasına izin vermeyi mi planlıyorsun?" Annem ses tonunu %1000'e çıkararak soruyor.

Dadının geleceğini bildiği için bütün gün Güneyli misafirperverliği havasındaydı. "Yeni misafirimizin kendini evinde hissetmesi" için her şeyin mükemmel olmasını istiyordu.

Zaten temiz olmalarına rağmen tüm misafir çarşaflarını yeniden yıkadı. Evdeki her yastığı kabarttı ve sonra da taze cevizli turta yaptı.

Benim mee-maws tarifim.

Anneme dadının kalmayacağını nasıl söyleyeceğimden emin değilim, nedeninin ayrıntılarını açıklamadan.

Annem gazeteleri gördü. Benim aziz olmadığımı biliyor, ama anneme yeni dadının amının boşalırken nasıl sıkıca kavradığını sikimin yakından bildiğini söylemek istemiyorum.

Annem yanımdan geçerken omzuyla beni biraz itiyor ve "dadıyı" elinden tutuyor.

"Ben Sunny ve bu da benim mankafa oğlum Kaenan. Sen de Isla olmalısın." Başını salladı.

"Isla," diye fısıldıyorum kendi kendime.

İsmi kazara yüksek sesle söyledim ve kafamı kaldırdığımda "Isla" annemin yanından geçip bana baktı.

Adını dudaklarımda test ettiğimi duydu. Onun adını bilmek Vegas'ta yaptıklarımızı daha gerçek hissettiriyor. Onu daha gerçek hissettiriyor.

Annem dadı hakkında benden daha fazla ayrıntı aldı çünkü bunların çoğunu o ayarladı. İstesem de daha az ilgilenemezdim. Tüm bu olanlar daha önce olduğundan daha büyük bir hata gibi geliyor.

"Hadi canım, seni içeri götürelim ve sıcak kakao alalım. Ev yapımı şekerlemelerle özel olarak hazırladım," diyor annem ona.

"Uhh... tamam." Isla diyor ki.

Ama annem ona başka bir seçenek sunmazdı.

Annem geri dönüyor ve doğruca bana doğru geliyor. Ona daha geniş bir alan bırakmak için yoldan bir adım çekiliyorum. Annemden korktuğumdan değil ama... tamam belki biraz korkuyorum.

Bekar bir anneydi ve annemin yardımıyla beni tek başına büyüttü. Bu güneyli kadınlar nasıl gülümseyeceklerini bilirler, ama onlara karşı gelerseniz ve görgü kurallarını unutursanız, içinize Tanrı korkusu salarlar.

Evet hanımefendi... hayır hanımefendi, ya da Tanrı size merhamet etsin. Güneyli anneler hafife alınmamalı.

Beni geçip gidiyorlar, Isla da peşlerinde, bana kocaman gözlerle bakarken görünüşe göre onun iradesi dışında. Bunun olduğuna inanabildiğini sanmıyorum. Ama onu kurtarmayacağım.

Kapımı çalmıştın bebeğim. Hatırladın mı?

Ve şimdi bunu iki kez yaptın.

Ama bu sefer.

Geldiğinizden çok daha fazlasını alacaksınız.

Isla

Kaenan... onun adı Kaenan.

Kaenan Altman.

Bu isim neden tanıdık geliyor?

Sunny beni evin arka tarafındaki geniş bir alana açılıyormuş gibi görünen koridora götürmeye devam ediyor. Kaenan Altman ismini nereden bildiğimi düşünmek için zamanı kullanmaya çalışıyorum.

Sunny'nin elinden çekmek istemiyorum. Çok yumuşak ve çok güzel kokuyor, fırın ve temiz çarşaflar gibi. Onun elini tutmak sıcak bir kucaklaşma gibi geliyor ve şu anda buna ihtiyacım var.

En fazla 1.80 ya da 1.80 olabilir. En azından benim 1.80'lik boyumdan birkaç santim daha kısa ve bu kadar küçük bir şeyin nasıl olup da Azrail gibi arkamızdan gelen dev bir adamı üretebildiğini merak ediyorum.

"Oğlumun davranışı için özür dilerim. O bundan daha terbiyeli yetiştirildi. Sizi temin ederim."

Kendini tanıtırken güneyli ağzını duydum ve şimdi birlikte geçirdiğimiz gece Kaenan'ın sesindeki ağzı duyup duymadığımı hatırlamaya çalışıyorum.

Eğer kulağıma seksi bir güneyli sesiyle tüm o kirli şeyleri fısıldasaydı eminim hatırlardım.

"Ben alınmadım. Tepkisi anlaşılabilir. Ben de biraz şaşırdım," diyorum omzumun üzerinden ona bakarak.

Çenesi hafifçe sıkılıyor ve elleri ceplerine giriyor, sanki veba taşıyormuşum gibi mesafesini koruyarak birkaç adım arkamızdan geliyor.

Hiç de mutlu görünmüyor ve onu suçlayamam.

Benim de bugün için aklımda olan bu değildi.

"Şaşırdın mı?" Sunny koridorda ilerlemeye devam ederken soruyor.
"Nasıl yani?"

Az önce ne yaptığımı fark ederek sertçe yutkundum.

Yeni patronumun annesine oğluyla Vegas'ta ne yaptığımızı anlatmaya başladım.

Kaenan'ın arkamdan sesini temizlediğini duyuyorum. Boğazında bir tıkanıklık olduğundan çok, beni ona nasıl tanıştığımız hakkında bir şey söylemekten caydırmak için bir tehdit gibi geliyor.

Sanki yok olup gitmemi istiyormuş gibi gözlerinin başımın arkasına dikildiğini hissedebiliyorum.

İkimizin de iyiliği için, keşke yapabilsem.

Ancak Sunny beni eline yapıştırdı ve dürüst olacağım, bir anne figürüyle bu kadar sıcak bir bağ hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Onu birkaç dakika daha elimde tutmak istemem utanç verici mi?

Onu koridorun sonundaki kemerden geçerek solda geniş bir aile odası ve sağda şefin mutfakı bulunan büyük, tonozlu alana kadar takip ediyorum.

Sol tarafta, L şeklinde uzun bir kanepa aile odasını mutfak/yemek alanından ayırıyor. Bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha büyük bir televizyon, mutfakı bakan uzak duvarda duruyor. Çocukların oyuncakları büyük bir yığın halinde aile odasının köşesindeki bir çöp kutusuna istiflenmiş.

Sunny'nin ben gelmeden önce temizlik yaptığını düşünüyorum ama Berkeley'in nerede olduğunu merak ediyorum, eğer hepimiz buradaysak.

Henüz minik ayakların pıt pıt seslerini duymadım.

Sunny beni sağa, açık mutfak doğru çekiyor.

Ceviz lekeli dolaplar ve siyah granit tezgahlar, bu daha aile dostu eve ilk erkeksi özelliğini kazandırıyor.

İki oda arasındaki mutfak sınırının hemen içinde büyük bir ada yer almaktadır. Ada, oturma odasına yeterince yakın olduğundan oturmak için harika bir yerdir.

bar taburesine oturup sevimli bir çocuğun oyununu izleyeceğiz. Berkeley ve benim zamanımızın çoğunu burada geçireceğimizi şimdiden tahmin edebiliyorum.

Sunny beni adaya doğru götürürken arka bahçeye bakan büyük cumbalı pencerelerden dışarı bakıyorum. Arka bahçede dışarıya kurulmuş etkileyici bir oyun seti var. Hava müsait olduğunda oynamak için harika bir yer daha.

Sürgülü cam kapıların hemen ötesindeki verandada açık hava mutfak, şömine ve spa küveti bulunuyor. Bu sabahki uzun koşumdan sonra kaslarım şimdiden ıslanmak için yalvarıyor.

Mutfaka bakmak için başımı geri çeviriyorum.

Çoğu insanın standartlarına göre bu mutfak devasa. Gerçi babamın özel aşçısı Liddy, muhtemelen bu alanın en küçük bahçe partilerini bile hazırlamak için yeterli olmadığını söyleyecektir. Gerçi babam inşa ettirdiği son evin mutfakının tüm yaratıcı tasarımını ona verdiği için Liddy şımarmış durumda.

Sunny beni adaya götürüyor ve oraya vardığımızda elimi bırakıyor, sonra da çekmeceyi açıyor. İçine uzanıp bir eşleştirme bıçağı çıkarıyor ve ardından karamelize cevizli çubuklardan oluşan fırın kabını kendisine doğru çekip soğutma rafından indiriyor. Sadece kokusu bile ağzımı sulandırıyor.

Barlar bana Liddy'nin tatillerde yaptığı yemekleri hatırlatıyor ve ilk kez biraz ev hastası oluyorum.

Ev için değil ama Liddy ile mutfakta oturup lezzetli yemekler hazırladığımız zamanlar için. Bu nefis görünümlü cevizli barlardan farklı değil.

Her yıl genellikle menüsünü tasarladığı Country Club'daki Şükran Günü yemeğini kaçırdım.

"Al, bir şeyler yemelisin. Günlerdir bir şey yememiş gibi görünüyorsun. O da günlerdir bir şey yememiş gibi görünmüyor mu?" Sunny, bıçağın ucunu yapışkan lezzete bastırırken Kaenan'a soruyor.

Gözlerim isteksizce şekerlemeden ayrılıyor ve Kaenan'ı mutfağın karşı tarafında somurturken buluyorum. Muhtemelen bir çeşit kiler alanı oluşturan, tabandan tavana kadar uzanan koyu renkli dolaplara yaslanmış.

Kalın kolları göğsünün üzerinden geçiyor ve birkaç hafta önce kollarına sarıldığım anı gözümün önüne geliyor.

Bana baktığını gördüğünde gözleri benimkilerle birleşiyor.

O yoğun bakışları bana onu asansörde ilk gördüğüm anı hatırlatıyor.

Ama sonra onun süitinde birlikte geçirdiğimiz gece... tamamen farklı biriydi.

Daha az korunaklı sanırım.

Ama bunun alışılmadık bir durum olduğunu ve kapısında belirlediğimde ne yapacağını bilemediğini anlıyorum.

Ben de ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama kız kardeşimin açıklaması gereken çok şey olduğunu biliyorum.

On Üçüncü Bölüm

Kaenan

Isla evimizi gezerken arkasından izledim.

Açık bir konsept ve evi satın alma sebebim de bu.

Bu artı, Berkeley'i eve getirdiğimde bu kapalı sitede satılık ve taşınmaya hazır olan tek evdi.

Mimari açıdan ilk tercihim olmazdı ancak sahipleri satmak için motive oldular ve nakit bir teklif aldılar ve dört gün içinde boşaltmayı kabul ettiler.

Berkeley'deki eve gelince... ideal.

Evin beş bin metre karelik alanında koşturup duruyor. Özellikle de dışarıda yağmur yağarken, ki bu yılın 150 günü oluyor, bu tam da huysuz çocuğumun ihtiyacı olan şey.

Babasız büyüdüğüm için annem ve ben, ben küçükken annem çocuk psikolojisi diplomasını alana kadar büyükannem ve büyükbabamla birlikte yaşadık. Tennessee'de özel bir okulda lise danışmanı olarak ilk işini aldıktan sonra, bize ilk evimizi alacak kadar para biriktirdi.

Büyük değildi ama bize aitti ve bu Berkeley Seattle'a döner dönmez ona vermek istediğim bir şeydi.

İstikrar. Aidiyet.

Eve döndüğümüz gün hazır olduğu sürece hangi eve taşındığımız umurumda değildi. Bu evin Brent Tomlin'in eviyle aynı mahallede olması beni anında ikna etti.

İnsanlar bu geniş alanı gördüklerinde çoğu zaman "ah" ve "of" çekiyorlar ama Isla sadece gözlem yapıyormuş gibi etrafına bakıyor.

Evim onu etkilemiyor. Bu

beni rahatsız mı etmeli?

Bilmiyorum. Ama bu büyüklükte bir ev onun için hiçbir şey yapmıyorsa ve yepyeni bir Range Rover ile ortaya çıktıysa nereden geldiğini merak ediyorum.

Onun durumunda daha fazlası var ama ne olduğunu bilmiyorum... ama öğrenmeyi planladığımdan eminim.

Lanet olası bir çocuk gibi davranıp anneme bu deli kadının annemin mükemmelliğinden bir ısırığı bile hak etmediğini söylemek istiyorum ama bu daha fazla soruya yol açacak. Ve bu sapık bana Vegas'ta ne yaparsa yapsın, annem onu asla bir kilitli atıştırmalık ve dumanı tüten sıcak kakao dolu bir kupa olmadan göndermez.

Annem bir soru sordu, kafamın içinde çalan alarmların sesi çok yüksek olduğu için duymadım.

"Dedim ki... bir şeyler yemesi gerekiyormuş gibi görünmüyor mu?"

Tekrar soruyor. Isla'ya hızlıca bir göz atıyorum.

Yani, annem benden Isla'nın fiziği hakkında yorum yapmamı istedi, bu yüzden doğal olarak vücuduna bakmam gerekecekti.

"Bence o bu haliyle mükemmel," diye karşılık veriyorum.

Kadına iltifat etmek istememiştim ama yalan da söyleyemem ve bu kadının evimden gitmesini ne kadar istesem de... vücudu mükemmel.

Ve bunu bilmeliyim çünkü hepsini çıplak ve yakından gördüm.

Isla'nın sağ dudağının köşesi biraz yukarı kalktı.

Gözlerine ulaşan tam teşekküllü bir gülümseme değil. Onu çocukluğumuzdaki akvaryum balığı isimlerini paylaşmaya ikna ettiğimde bana verdiği gülümseme değil.

Kahretsin, o sabah o gülümseme beni boğmuştu. Sanırım sabahın bilmem kaçında beni ekip gitmeseydi, adını ve numarasını almak için her şeyi yapar ya da söylerdim.

Sonra uyandım ve veda etmeden gittiğinde ve Berkeley'in pelüş oyuncağını aldığı anda bu ilgi kızgınlığa dönüştü. Şimdi bu kızgınlık güvensizliğe dönüştü.

Onun burada ne işi var?

Peki on hafta içinde Washington'dan ayrılmasına neden olacak ne yapması gerekiyor?

Umursadığımdan değil.

Ben pislik olmaya geri döneceğim ve o da bu eve hiç adım atmamış olmayı dileyecek.

Benim iyi tarafımı yakalayan sadece birkaç kişi var.

Annem, anneciğim, Berkeley ve bazen de takım arkadaşlarım.

"Bu süre zarfında sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız Isla. Ben yokken Berkeley ve Kaenan'a bakmak için burada olacağın için ne kadar rahatladığımı anlatamam," diyor annem Isla'ya.

"Ben bir yetişkinim, anne. Bir dadıya ihtiyacım yok. O da kalmıyor," diyorum.

Isla'nın gözleri, annemin az önce ona uzattığı cevizli çubuk tabağından benimkilere kayıyor. Hakkını yemeyelim, en ufak bir telaşa kapılmış gibi görünmüyor. Sanki sonucun böyle olacağını zaten bekliyormuş gibiydi.

"Neden olmasın? Daha yeni mi geldi?"

"Bu iş yürümeyecek," diyorum ona, başımı sallayarak.

Ellerimi ceplerimden çıkardım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Anneme bu konuda taviz vermeyeceğimi gösteren türden bir vücut dili.

"Bu çok aptalca," diyor. "Isla'nın elinizdeki tek seçenek olduğunu ve bu kadar kısa sürede size yardım etmeyi kabul ettiğini hatırlatabilir miyim? Uçağımın üç saat içinde kalkacağından bahsetmiyorum bile."

İkimiz de Penelope ve Tessa'dan annemin benim için yaptıklarının yerini doldurmalarını istemeye devam edemeyeceğimi bilsek de, "Birini bulacağım," diyorum hemen.

İkisinin de bir hayatı var ve tam zamanlı çalışıyorlar.

"Gerçekten mi? Şimdiye kadar nasıl gitti?" Annem soruyor.

Parmaklıkları kesmeye devam ederken bana bakmıyor ama gözlerindeki o "kaçabilirsin ama saklanamazsın" parıltısını buradan görebiliyorum.

"Sana söyledim, bir yolunu bulacağım," diyorum, annemin bana seslenişini izleyen Isla'nın görüş alanından kaçmaya çalışarak.

Annem beni ne zaman köşeye sıkıştıracağını bilir. Ve bu konuda çok iyidir.

Sanırım otuz iki yıl boyunca bana üstünlük sağladıktan sonra şimdi de öyle olmalı. Annem *çok* zeki ve inanılmaz derecede akıllıdır. Kendi evinde egemenlik kurmaya çalışan bir adam için ölümcül bir kombinasyon.

Artık neden denediğimi bile bilmiyorum.

Evet hanımefendi demeliyim ve hepimizi annemin her halükarda kazanacağı anlamsız bir tartışmadan otuz dakika daha kurtarmalıyım.

"Isla'yı elinde tutmazsan, Berkeley'i o anda onu alabilecek durumda olan kişiye verip duracaksın. Arkadaşlarını yakacaksın ve en önemlisi, Berkeley'in son üç aydır geliştirmeye çalıştığımız hassas dengesini sarsacaksın," diyor annem, benim için bir çubuk kesiyor ve sonra tabağı sıcak güney çanı gülümsemesiyle Isla'ya uzatıyor. "Avukatın ne dediğini de unutmayalım."

Devam etmemesini söylercesine gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

Isla'nın bilmesini istediğim son şey çocuğumun velayeti için mücadele ettiğim ve onun benim tek seçeneğim olduğu.

"Isla, canım, bunu benim nankör oğluma verir misin?"

Isla kıs kıs gülüyor ama elinin tersiyle ağzını kapatarak bunu gizlemeye çalışıyor. Tabağı annemden alıyor ve söyleneni yaparak adanın etrafında dolaşıp bana doğru geliyor.

Yanıma doğru yürürken gözleri bana odaklandığında pazularımın esnemesinden hoşlanmıyorum. Ya da o yaklaştıkça sanki etkilemeye çalışıyormuşum gibi karın kaslarımın gerilmesini.

Onu. Eşini çekmek için göğsüne vuran gorillerden biri gibi.

Seni lanet aptal. Onun gitmesini istiyorsun, hatırladın mı?

Ama aynı zamanda onu omzunuza atmak ve Vegas'ta sizin için yaptığı o umutsuz ihtiyaç iniltilerini çekmek için yatak odanıza götürmek istiyorsunuz.

Topla kendini Altman.

Öncelikli odak noktanız Berkeley ile bağ kurmak ve davanızı kazanmak olmalı, jakuzideki muhteşem dadıyı becermek değil.

Otel odanızdan ayrılmadan önce kızınızın peluş zürafasını çalan kadının bir "siktiğin için teşekkürler" notu bile bırakmadığını unuttunuz mu?

Tabii ki yapamazsınız çünkü o gece arka cebinize koyduğunuz külotlar şu anda ana banyonuzdaki dolapta duruyor.

"Şimdi sana öğrettiğim gibi ona güneyli misafirperverliğini göster ve odasına götür," diyor annem yumuşak bir ses tonuyla, ama ben bir tehdit duyduğumda anlarım.

Annemin Berkeley için en iyisinin doğru hareket tarzı olduğu yönündeki hatırlatması doğrudur. Yine de bu, şimdiye kadar katlanmak zorunda kaldığım en büyük özdenetim sınavı olabilir.

Sikim bu iki tesadüfün çok fazla gibi görünmesini umursamıyorum. Tek umursadığı, iki haftadır aklımdan çıkmayan kadının mutfağında olması ve hatırladığımdan çok daha iyi görünmesi.

Gözlerimiz kilitlenirken tabağı ondan alıyorum.

Tabağı alır almaz geri çekiliyor ve hemen aramıza mesafe koyuyor. Annemin yanındaki yerine geri dönüyor.

Bana da saldıracağından endişe ettiği için mi yer açmaya çalışıyor diye düşünmeden edemiyorum. Ya da yüzümdeki çatık kaşlar işini yapıyor ve

Benden mümkün olduğunca uzaklaşmak için geri çekiliyor.

Isla'nın hâlâ bu çekimi hissedip hissetmediğine dair düşüncelerimde kaybolduğunda, annemin sesi dikkatimi dağıtıyor.

"Oğlumun kusuruna bakma Isla, Tennessee'de görgü kurallarını unutmuş olmalı. Size odanızı göstereyim," diyor ve az önce bir ısıruk aldığı cevizli çikolatayı yere bırakıp parmaklarını peçeteyle siliyor.

Isla hemen cevap veriyor ve annemi takip ediyor, kendi tabağını geride bırakıyor ve annemin arkasından koşturuyor, benden uzaklaşmak için endişelendiğinden şüpheleniyorum.

Isla ve annem mutfaktan çıktıklarında, kendimi toparlamak için bir an duruyorum.

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, annem haklı. Başka seçeneğim yok. Önümüzdeki hafta yola çıkmış olacağım. Penelope ve Tessa'yı iç saha maçlarında Berkeley'e bakmaları için ikna edebilsem bile, Berkeley'i deplasman maçlarına götüremem. Böyle bir seçeneğim yok. İtiraf etmek beni öldürse de şu anda Isla'ya ihtiyacım var.

Önümüzdeki on hafta boyunca aynı evde nasıl yaşayacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Ve ellerimi kendime saklamam için.

Isla

"Lütfen oğlumun kusuruna bakmayın" diyor annesi.

Merdivenlerin sonundaki çocuk kapısını açmasını izliyorum ve sonra onu merdivenlerden ikinci kata kadar takip ediyorum. " Ona biraz zaman ver. Kendine gelecektir. Bu arada Berkeley'i seveceksin. O küçük bir tükürük ateşi ve sizi saatlerce eğlendirecek. Ve şimdiden ikinizin çok iyi anlaşacağınızı hissedebiliyorum."

Beni saatlerce eğlendirmek mi? Onu eğlendirmek benim işim değil mi? "Nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Enerjini hissedebiliyorum," diyor hızlı bir sırtısla omzunun üzerinden bakarak ve sonra başını yürüdüğümüz yöne çeviriyor.

"Enerjim mi?" Ben soruyorum.

"Parlak bir ruhun var. Ve yumuşak bir kalbin. En kötü koşullarda bile seviyorsun. Sana acı getirdiğinde bile."

Bu kadın bir cadı mı?

"Nasıl-"

"İnsanları okumak zor değildir. Ben bilirim. O kadar uzun yıllar danışmanlık yaptım ki, insanları kapınızdan girdikleri anda okumayı öğreniyorsunuz. Çoğu insanın bir enerjisi vardır ve bu enerji onlar hakkında pek çok şeyi belirler."

Koridorda biraz ilerliyoruz. Çoğunlukla koyu bej rengine boyanmış boş duvarlar ve duvarlara asılmış birkaç ticari replika tablo. Hiç aile fotoğrafı yok ama yine de o bir erkek. Dışarıdaki satılık tabelasından da yeni taşındıkları anlaşılıyor.

Sağ tarafı işaret ediyor. "İşte Berkeley'in kullandığı banyo."

Aşağıya doğru devam ediyor ve soldaki ilk odayı işaret ediyor.

"Burası senin odan olacak," diyor ve bir adım geri çekilerek odaya göz atmamı sağlıyor.

Hızlıca içeri bakıyorum. Sunny gider gitmez Kaenan'ın beni kovmayacağını varsayarsak, burası sadece başımı sokabileceğim bir yer, o yüzden nasıl görüldüğünün pek önemi yok.

Sol duvara dayalı kiraz ağacından dört direkli bir yatağı olan geniş bir oda. Güzel koyu yeşil bir yorgan yatağı kaplıyor ve ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok yastık var.

Bunu Sunny seçmiş olmalı çünkü Kaenan'ı yastık atacak bir tip olarak görmüyorum.

Yatağın üzerinde yeşil ormanlık bir dağın güzel bir manzarası var. Muhtemelen bir mobilya mağazasından alınmış ticari bir fotoğraf ama çok güzel. Washington'a benziyor.

Sağ duvarda yatak takımıyla uyumlu bir şifonyer ve uygun büyüklükte bir televizyon bulunmaktadır.

Pencerenin altında küçük bir masa ve minderli bir sandalye bulunmaktadır.

Burası Kaenan benden uzak durmamı istediğinde saklanmak için iyi bir yer olacak. Ve masayla birlikte, tasarımlarım üzerinde çalışabileceğim bir yerim olacak.

Odaya iyice bakmamı beklerken ona "Burası güzel görünüyor," diyorum.

"Burada küçük bir banyo da var, böylece paylaşmanıza gerek kalmayacak. Genelde kaldığım oda burası ama mahremiyete ihtiyacınız olacak. Ayrıca küçük bir gömme dolap da var. Bavullarınızı boşaltmaktan ve kendinizi evinizde hissetmekten çekinmeyin."

Kendimi evimde gibi
mi hissedeyim? Pek
mümkün değil.

Kaenan'ın aşağıda söylediklerine bakılırsa zaten burada istenmiyorum. Yine de, on haftalık özgürlüğün parasını ödemek için kalmak istemekle Kaenan'ın beni kovmasını ve bu işten kurtarmasını istemek arasında kaldım.

"Çok düşüncelisin, teşekkür ederim." Sağ tarafıma dönüp ona bakıyorum. Yatağın başucundaki masayı işaret ediyor ve oraya tünemiş bir bebek telsizi görüyorum. "O monitör Berkeley'in odasına gidiyor. Kaenan'ın odasında da bir monitör var.

oda da. Programını size bildirecek, böylece ikiniz de ne zaman müsait olmanız gerektiğini ayarlayabileceksiniz."

Koridorda yürümeye devam ediyor ve ben de arkasından gitmek için dönüyorum. Sağ taraftaki başka bir kapıya doğru yürüyor ve kapıyı iterek açıyor.

Taç tasarımlı yatak başlığına sahip ikiz boy beyaz çerçevenin üzerinde Güzel ve Çirkin yatak örtüsü bulunan pembeye boyanmış sevimli bir oda. Eşleşen bir lamba, gece lambası ve düşünülebilecek diğer Güzel ve Çirkin hatıraları bu odanın her santimini kaplıyor.

Mükemmel bir küçük kız odası ve eğer bir kızım olursa, sanırım tam olarak böyle tasarlardım.

Bell ve Beast'in dans ettiği tam boy bir çıkartma, duvarının karşı tarafına yapıştırılmıştır.

Bu Kaenan'ın tasarımı olamaz. Onun zevkine benzemiyor. Her ne kadar canavar ve Kaenan akraba ruhlar olsalar da.

"Burası Berkeley'in odası. O taşınmadan önce Hawkeyes için çalışan birkaç bayan yaptı. Çok sevimli değil mi?"

Ona döndüm ve gülümsedim, "Mükemmel."

Sunny dönüyor ama daha fazla ilerlemiyor, sadece koridorun aşağısını işaret ediyor.

"Soldaki son oda Kaenan'ın ve eğer herkesi kontrol etmek için geri gelebilirim kalacağım küçük bir misafir odası daha var." Diyor. "Ve böylece üst kattaki turumuz sona erdi. Berkeley kreşten gelmeden önce yerleşebilmeniz için Kaenan'dan eşyalarınızı odanıza getirmesini isteyeceğim."

Bana gülümsüyor ve sonra tekrar dönüyor, beni geçip merdivenlere doğru ilerliyor.

Bir an öylece durup Kaenan'ın kapalı kapısına bakıyorum ve odalarımızın birbirine bitişik olduğunu fark ediyorum.

Aynı duvarı mı
paylaşıyoruz? Bu iyi
bir şey olamaz.

Merdivenlerden inerken çocuk kapısını arkamdan kapatıyor ve ben de onu mutfağa kadar takip ediyorum.

Eve girerken önünden geçtiğimiz çift camlı kapıyı işaret ediyor.

Kısa bir süre önlerinde duruyor. "Burası Kaenan'ın ofisi. Berkeley'le mesaide olmadığınız zamanlarda kitap okumak için sessiz bir yer arıyorsanız kanepe oldukça rahat. Eminim Kaenan o yokken kullanmanızdan rahatsız olmaz."

Bahse girmek ister misin?

Sadece başımı salladım, "Teşekkürler, bunu aklımda tutacağım."

Streç tasarımlarımı çizmek için güzel bir yere benziyor ama mesai saatleri dışında odamda kalacağım. Ya da belki Seattle'da güzel bir kahve dükkanı bulurum.

Vivi beni birkaç yere götürdü ve sevdiğim bir tanesi var. Şirin ve taze yapılmış en iyi fırın ürünlerine sahip.

Serendipity Café'ydi sanırım.

"Oğlum bazen biraz huysuz olabiliyor ama onu bir kez tanıdığınızda sevmesi gerçekten çok kolay."

Aşk mı?

Aşk aramıyorum. Sadece bir kaçış arıyorum. "Eminim
öyledir."

Koridordan çıkıp büyük odaya girmeden önce Sunny kendi etrafında dönüyor.

Ellerimi kendi ellerinin içine çekti.

"Ona adil bir şans verin. Verecek misin? Benim için?" diye soruyor, neredeyse oğlunu gözden çıkarmamam için yalvarıyor.

Zaten benden nefret ediyor, bu yüzden onunla tartışmanın bir anlamı yok. Kaenan, Sunny uçağa biner binmez beni kapı dışarı etmezse, en büyük umudum Sunny dönene kadar aynı çatı altında yaşayabilmemiz.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diyorum ona dürüstçe.

"Tek istediğim bu." Ellerimi bırakıyor ve bizi tekrar büyük odaya götürmeye başlıyor.

Büyük cumbalı pencereler güneşin batmaya başladığını gösteriyor. Yılın bu zamanlarında hava çok daha erken kararıyor. Arka tarafta güneş ışıkları olmalı çünkü saniyeler içinde evin örtüsü altında açık taş mutfak, şömine ve jakuzinin bulunduğu arka bahçe verandasını aydınlatıyorlar.

"Ah doğru ya! Neredeyse evdeki en sevdiğim yeri unutuyordum. Jakuzi de bir kadeh şarap eşliğinde dinlenmek için güzel bir yer."

"Anne," diyor Kaenan mutfaktan bizi duyarak. "Az önce dadıma iş başındayken içki içmesini mi söyledin?"

Bana bakıyor ve gözlerini deviriyor.

Kıkırdıyorum.

Bu ikisi daha farklı olamazdı ve keşke daha uzun kalsaydı. "Mesain bittiğinde jakuziyi kullan ve sana bir şey verirse bana mesaj at. sorun," diye fısıldıyor.

Mutfağa geri dönüyoruz ve Kaenan hâlâ onu bıraktığımız yerde duruyor. Cevizli çubuğuna dokunmamıştı ve kaşları çatıktı.

Bu noktada kalıcı.

Ama onu gülümserken gördüm.

O bal rengi gözlerin size ışıldamasının ve o mükemmel gülümsemenin kulaktan kulağa yayılmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Belki Sunny'nin ne demek istediğini biraz anlıyorumdur. Vegas'ta Kaenan'ın tatlı tarafını bir anlığına gördüm. Ama önemli değil, aramızdaki hasar tamamlandı ve üç aydan kısa bir süre içinde eve dönüp Philip'le evleneceğim. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum.

"Artık evi iyice tanıdığina göre. Eşyalarını taşımasına yardım etmelisin. Siz ikiniz konuşma fırsatı bulana ve Isla yerleşene kadar ben gidip Berkeley'i alacağım."

Kaenan bu sefer itiraz etmiyor. Kollarını hâlâ göğsünde kavuşturmuş bir şekilde, her zaman olduğu yerde duruyor.

Sunny tezgahtan bir dizi anahtar ve küçük kahverengi deri bir çanta aldıktan sonra bana dönüyor ve elini omzuma koyuyor.

"Bana etrafı gezdirdiğin için teşekkür ederim,"

diyorum ona. "Her zaman canım."

Sonra mutfaktan çıkıyor ve annesinin koridordaki ayak seslerini dinlerken Kaenan'la birbirimize bakıyoruz. Ön kapı açılıyor ve bir zil sesi duyuluyor.

"Ön kapı açık," diyor bir ön kayıt.

"Berkeley dışarı çıkmaya çalışırsa diye güvenlik sistemi," diye bilgi veriyor Kaenan, gerçi ben bunu zaten tahmin etmiştim.

"Bu akıllıca," diye karşılık veriyorum.

Gözlerim yine mutfakta dolaşıyor, ondan başka bir şey bulmaya çalışıyorum.

"Benim çatım altındayken seni becermeyi planlamıyorum," diyerek beni hazırlıksız yakaladı.

Dikkatim tekrar ona yöneliyor ve kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken yüzümdeki şok ifadesini gizleyemiyorum.

"Yapabileceğimizi düşünmemiştim-"

"Beni nasıl ya da neden bulduğunu bilmiyorum ama ben çalışırken kızıma bakacak birine sahip olmak için başka bir seçeneğim olsaydı, hala mutfağımda duruyor olmazdın."

"Anlıyorum," diye başımı sallıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onun duruşunu taklit ediyorum.

Ona dadılık işini kışına sokmasını ve kapıdan çıkıp gitmesini söyleme dürtüsüyle savaşıyorum ama önümüzdeki on hafta boyunca bu işe ihtiyacım var. Ve annesi onunla çalışmam için bana yalvardı. Neden oğluna yardım etmemi isteyen bir annenin ricasını geri çeviremiyorum?

İnsanların baba sorunları olduğunu duymuştum ama benim anne sorunlarım Sunny'yi hayal kırıklığına uğratamamamdan belli oluyor.

"Vegas'ı tekrarlamayacağız, bu yüzden gecenin bir yarısı odama gelip kapıda kaldığını söyleyerek canını sıkma. Buna bir kez kanmıştım ama ikinci kez kanmayacağım. Kızım çok şey atlattı ve o benim önceliğim. İhtiyacım olan son şey Berkeley'in bana bağlanmasını engelleyecek bir dikkat dağınıklığı" diyerek sözümü kesti.

İğneleyici bir şey söylememek için dilimi ısıırıyorum. Yetiştirilme tarzım çoğunlukla babam ve annemin bana güzel görünmemi ve sadece güzel şeyler söylememi söylemesinden ibaretti.

Kaenan'a söylemek istediğim şey hiç de hoş değil.

Ama aynı zamanda, Berkeley'in hâlâ ona bağlanması gerektiğini söylerken ne demek istiyor?

Bu ilişki zaten kurulmamış mıydı? Vivi bana iki yaşında olduğunu söyledi. İki yaşındaki kızınızla hala bir ilişki kurmak için biraz yaşlı görünüyorsunuz, değil mi?

"Endişelenmene gerek yok. Beni çatının altında *becermeyeceğini* açıkça belirttin ve ben de hata yapmadığından emin olmaktan çok mutlu olacağım," diyorum en iyi sosyetik duruşumla.

Sözlerim karşısında gözleri parlıyor, sanki "beni becermek" kelimesini kullanmam ilgiye benzer bir şey uyandırıyormuş gibi.

Onun şartı benim için çok daha iyi.

Kapıyı çaldığımdan beri bana davranış şekliyle bana bir parmağını daha sürmesini hiç istemiyorum. Adamın parmakları inanılmaz olsa bile.

Onun kapısına geldiğim için ben de şok oldum. Gerçi bu anlaşmada şoka uğramayan tek kişinin Vivi olduğundan şüpheleniyorum. Aramak için bir dakika bulur bulmaz onu parçalamak için sabırsızlanıyorum.

"Güzel. Anlaştık," diyor ve kollarını açarak paslanmaz çelik buzdolabına mıknatısla tutturulmuş takvime doğru ilerliyor. Mavi yazıyı işaret ediyor.

"Annem senin için önümüzdeki üç ayın takvimini yazdı. Maviler Berkeley'in tüm planlanmış etkinlikleri. Gündüzleri kreşi, haftada iki gün de balesi var. Salı ve Perşembe günleri, ben onu almaya gelmediğim sürece, onu bırakıp almanız, sonra da baleye götürmeniz gerekecek. Öğleden sonra akşama kadar sende kalacak. Ben eve geldiğimde görevin biter ve ertesi sabah kreşe bırakana kadar gecenin geri kalanını kendine ayırabilirsin."

"Bu sabahları koşuya çıkabileceğim anlamına mı geliyor?" "Koşuyor musun?" diye soruyor.

"Yarı maratona hazırlanıyorum."

Bu yeni bilgiyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir an bana bakıyor.

"Evet... tabii. Kahvaltıyı ben yaparım. Onu sabah sekizde kreşe götürmen gerekecek."

"Eğer kahvaltı hazırlıyorsan, akşamları onu ağırladığımda ikiniz için akşam yemeği hazırlamamı istemiyor musun?" diye sordum.

İyi olmadığı bir şeyi neden yapmayı teklif ettiğimden emin değilim. Ne annem ne de babam hiç yemek yapmadı. Ben bir şefle büyüdüm ve tüm arkadaşlarım da öyleydi.

Bir an için bana baktı, sanki mutfakla ilgili herhangi bir becerim olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Pek yok ama daha önce Liddy'ye mutfakta yardım etmişim ve eminim bana birkaç kolay tarif gönderebilir.

"Berkeley ile vakit geçirmek istiyorum ve çok yemek yiyorum. Akşam yemeği hazırlayacağım," diyor ve sonra tekrar takvime odaklanıyor.

O zaman gün içindeki tüm bu zamanı ne yapacağım?

"Hafta sonları program değişiyor." Takvim üzerinde kırmızı kuru silgi kalemiyle yazılmış alanı işaret ediyor. "Bunlar benim maçlarım ve nerede olacağım: evde ya da deplasmanda. Deplasman hafta sonlarında 7/24 yanında olacak. Evde olduğumda, eve zamanında varabilirsem yatmadan önce onu yatırmak istiyorum ve sabah stadyuma gitmeden önce onu alacağım."

"Görünüşe göre ona çok sahip olacaksın. Bana ihtiyacın olduğuna emin misin?" Onu geçip takvime bakarak soruyorum.

Bana döndü.

"Güven bana Isla. Seni bu durumdan tamamen ortadan kaldırmanın bir yolu olsaydı, seni verandamda gördüğüm anda bunu çoktan yapmış olurum."

Ouch.

Bana karşı en ufak bir nezaket gösterememesi karşısında kaşlarımın çatıldığını ve kaşlarımın düştüğünü gizleyemiyorum. Vegas'ta yaptığım şey yüzünden hakkımda kötü düşündüğünü biliyorum ama şu anda onu kurtaran benim.

Ona bakıyorum, bu noktada ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu anda eve dönüp Philip'le evlenmemi engelleyecek bir fon bulmaya bu kadar muhtaç olmasaydım, çoktan arkamı dönüp kapıyı çarparak çıkmış olurdum.

Gözleri bir an benimkiler arasında gidip geliyor ve sonra gözlerini kapatıp başını sallıyor.

"Kahretsin... özür dilerim. Ben bir pisliğim ve her gün bana bu gerçeği hatırlatan yeterince insan var. Eğer bu sonuca çoktan varmadıysan... varacaksın."

Buna ne cevap vermemi bekliyor?

Harika. Uyardığın için teşekkürler.

"İkili olarak not edildi," diyorum, ona sıfır duygu vermeye çalışarak. Eğer benden bir tepki almayı umuyorsa, alamayacak.

Her şeyi içimde tutmak ve asla zayıf görünmemek için en iyiler tarafından eğitildim.

Babam yarışma kızı görüntümde en ufak bir bocalama görse cık cık ederdi. İdeal kızı yaratmak için koçlarıma çok fazla para ödedi.

Bu koçlardan ikisi eş koleksiyonuna ekleniyor. Üç numaralı karısı ve dört numaralı karısı.

"Vivianne ile yaptığım anlaşma uyarınca annem dönene kadar on hafta boyunca sana ihtiyacım var. Sonra birbirimizden kurtulacağız ve ikimiz de bu olanları unutabiliriz. Bununla başa çıkabilir misin?" diye soruyor.

Küçümsemek mi istiyor yoksa doğal olarak mı böyle davranıyor emin değilim.

"Sen öyle diyorsan öyledir," diyorum elimi alaycı bir şekilde at kuyruğumda gezdirirken.

"Kızım annesini kaybetti, Isla."

Berkeley'in annesi mi öldü? Vivi bu konuda bir şey söylemedi. Bana müvekkilimin neyi bilmem gerekip gerekmediğini söyleyeceğini söyledi.

Zavallı küçük kız.

Bu onu dul mu yapar?

"İhtiyacı olan son şey bu evde sürtüşme yaşanması. Bu anlaşmayla ilgili herhangi bir sorunuz varsa-"

"Annesi öldü mü?"

Gözleri kararıyor.

Gözleri öncekinden daha koyu bir çikolata rengindeydi.

Gördüğüm kadarıyla değinmemem gereken bir konuya değindim ama bunu yapmak istememiştim. Düşünmeden ağızımdan kaçırdım.

"Berkeley'in annesi hakkında kimseyle konuşmayacağım. Kızımı korumak için bu konuyu medyadan uzak tuttum ve öyle de kalacak."

Çabucak başımı salladım.

Kaenan'ın karısının... ya da kız arkadaşının... ya da Kaenan için kızının annesinden başka her kimse onun ölümü gibi hassas bir konuda haddimi aşmak istememiştim. Onun için Berkeley'in annesinden çok daha fazla şey ifade ediyor olmalı.

"Doğru, tabii ki."

Gözleri benimkilerden ayrılıyor. "Hadi eşyalarını alalım da bavulunu boşalt. İlk deplasman maçım üç gün sonra."

Ses tonu kısa ve eğer işler bundan daha garip bir hal alabilseydi, eminim ki bir yolunu bulamazdım.

Bu noktada maksimum kapasiteye ulaştık.

Bizi koridora geri götürürken, ön kapıdan çıkarken ve bizi patikadan aşağıya, sokağın kaldırımına götüren küçük taş basamaklardan inerken onu takip ediyorum.

Evin önündeki kaldırıma park etmiş Range Rover'ıma bakıyorum. Kaldırıma yanaştığımda bildiklerimi şimdi bilseydim, durmazdım. Gaza basardım ve şu anda Colorado'ya bir saatten biraz daha fazla yaklaşmış olurdum.

Ama şimdi buradayım ve Sunny bana güveniyor. Berkeley'in bir annesi olmadığını duymak beni çok etkiledi.

Bir şekilde, bu küçük kızla beklemediğim bir şekilde ilişki kurabiliyorum.

Arabamın arkasına doğru yürüyoruz ve ben otomatik kapıya basıyorum. Kapı açılıyor ve arkada iki küçük sırt çantam var. Uzanıp birinin fermuarını açıyorum ve Kaenan'dan ayrıldığımdan beri her gece birlikte uyuduğum pelüş zürafayı çıkarıyorum. Hâlâ onun gibi kokuyor. Eskiden bu beni rahatlatırdı. Ama şimdi getirmiyor.

"Bunu yanında mı getirdin? Ve benim müşteri olduğumu bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?" diye soruyor, kaşlarını birbirine çatarak.

Tamam, belki de bu iyi bir fikir değildi ama bir şekilde birçok bileşik sorunumuzdan birini düzelterek umarak geri vermek istiyorum.

"Yemin ederim
bilmiyordum." "O zaman
neden getirdin?"

Gerçek kulağa daha kötü gelebilir, ama denemek zorundayım çünkü klepto olayı bana hiçbir şey kazandırmıyor.

"Geceleri onunla uyuyorum," diyorum, çarpışmaya hazırlanarak.

"Odamdan aldığın pelüş zürafayla mı uyuyorsun? Neden?" diye soruyor, anlayamıyormuş gibi başını sallıyor.

Doldurulmuş hayvana bakıyorum ve elimi başının üzerinde ve boynunun arka tarafında gezdiriyorum.

"Çünkü bana şunu hatırlatıyor..." İzlerimde durdum.

Kapa çeneni, Isla.

Bu seni gönderdiği an. Senin deli olduğunu düşünecek.

"Ben mi?" diye soruyor, geldiğimden beri kullandığı en yumuşak sesle, ama yine de temkinli.

Doğruca yukarı bakıyorum, gözleri benimkilerle kilitleniyor.

Benim dikkatimi çeken ne söylediği değil... nasıl söylediği.

Cevap veremeden arkamızdan bir arabanın garaj yoluna girdiğini duyuyorum. Kim olduğunu görmek için ikimiz de arkamızı döndük. Ben geldiğimde burada olan aynı kaldırılmış Suburban.

Sürücü kapısı açılır ve Sunny gülümseyerek dışarı atlar.

Sunny bana "Birisi seninle tanışmak için çok heyecanlı," diyor ve arabaya doğru dönüyor.

Yan kapıyı açtı ve araba koltuğuyla oynayarak içeri eğildi. Sonra arkasını dönüyor ve Berkeley'i ilk kez görüyorum.

Çikolata kahvesi bukleleri, uzun siyah kirpikleri ve Kaenan'ınkilere rakip bal kahvesi gözleri olan bu sevimli küçük kız ellerimdeki bir şeye ciyaklıyor.

Ona tıpatıp benziyor. Benzerlikler karşısında kalbim sıkışıyor.

Sunny onu yere bıraktı ve Berkeley hızla bize doğru geldi. Saçları, kabarık yeleği, kot pantolonu ve gökkuşağı renginde yağmurluklarıyla.

Gördüğü şeye bakıyorum ve zürafayı tuttuğumu fark ediyorum.

"Benim için mi? Benim için mi?" diye bağırarak doğruca bacaklarıma doğru koşuyor ve iki kolunu da sağ uyluğuma doluyor.

Büyük kahverengi geyik gözleri ve kirpikleri bana bakıyor ve ben o anda gidiciyim.

"Merhaba Berkeley," diyorum, onun seviyesine inip zürafayı ona uzatıyorum.

Beni ne kadar rahatlatmış olsa da, artık sahip olacağım tek hatıra huysuz bir pislik olacak. Zürafanın gerçek sahibine dönme zamanı geldi.

Küçük tatlı kolları zürafayı sıkıca tutuyor ve göğsüne doğru çekiyor.

"Benim! Benim! Jer-gaffff!" diye bağırarak bir o yana bir bu yana dönüyor ve zürafayı daha sıkı sıkıyor.

Bükülmüş dizlerimin arasındaki boşluğa giriyor ve zürafanın etrafındaki sol kolunu boynuma dolamak için serbest bırakıyor.

Sunny'nin bize doğru yaklaşırken "Ayy," dediğini duyuyorum ama gözlerimi Berkeley'den ve pelüş hayvanın her santimini hayranlıkla inceleyen vahşi gözlerinden ayırmıyorum.

Gördüğüm en şirin bebek. Belki biraz önyargılıyım çünkü daha önce kimsenin beni bu kadar heyecanla karşıladığını sanmıyorum.

"Ben Isla," diyorum ve sarılmamızı sağlamlaştırmak için sağ elimi ona doluyorum. Berkeley hâlâ zürafasına bakarak, "Lala," diyor.

"Sanırım yeni bir adın var," diye kıkırdıyor Sunny. "Anneanne olmam gerekiyordu ama Berkeley bana meemee diyor, ben de öyle alıyorum. Görünüşe göre... sana isim veriyorlar."

Kaenan'a bakıyorum, orantısız bir sırtışla ve Vegas'taki otel odasında gördüğüm o açık bal rengi kahverengiyle kızına bakıyor. Kaenan'ın

O gece içinde kaybolduğum. Evinin kapısını açıp beni diğer tarafta bulduğu andan beri benden sakladıkları.

Beni ona bakarken yakaladığında gözleri benimkilerle buluşuyor. O güzel gözleri bir kez daha üzerimde gördüğüm için karnım dönüyor.

Bu küçük kızı çok seviyor ve bilinmeyen bir nedenle, Kaenan'ın şefkatli bir baba olarak ne kadar çekici olduğuna yemin ederim ki rahmim karıncalanıyor.

Her zaman çocuk istemişimdir ama hiçbir zaman kadınların bahsettiği o bebek ateşi bende olmadı. Belki de ailemin yaşadığı hayatı tekrarlamaya mahkum olduğum düşüncesi, gerçekçi olmayan beklentiler ve kendinize ait olmayan bir hayat dünyasına bir bebek getirmek konusunda beni endişelendiriyor.

Ama Berkeley'in kollarına sarılmışken, on hafta sonra onu arkamda bırakıp nasıl gideceğimden emin değilim.

Bölüm On Dört

Kaenan

Dün gece Berkeley ve ben annemi yemeğe çıkardık ve Isla bavullarını boşaltıp yerleşirken vedalaşmak için onu havaalanına bıraktık. Berkeley'in ağladığını ve anneme bir can simidi gibi sarıldığını görmek beni çok üzdü.

Kızım kısa hayatında çok fazla veda etmek zorunda kaldı.

Hayatından kaybolan annesi.

Mia'nın cenazesinde onu aldığımda büyükannesi ve teyzesi.

Ve şimdi de Berkeley'in cenazeden çıkar çıkmaz anında bağ kurduğu annem. Berkeley ilk hafta boyunca onun yanından hiç ayrılmadı.

Benimle rahat olmak daha uzun sürdü.

Gezegendeki en çekici görünümlü adam olmadığımı biliyorum. Bunu bana da düzenli olarak söylüyorlar, ama Mia'nın hiç erkek arkadaşı ya da Berkeley'in etrafında erkek rol modelleri olup olmadığını merak ediyorum.

Berkeley'in bana ısınması biraz zaman aldığından, Berkeley'in geçişini biraz daha yumuşak hale getirmek için annem ve Berkeley arasında anında bir bağlantı olduğu için şanslıyım.

Bir şey beni derin uykumdan uyandırdı. Sonra mutfaktan, çatınız altındaki herkes uyurken sabahın beşinde asla duymak istemeyeceğiniz o sesi duyuyorum.

"Ön Kapı Açık."

Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar hızlı bir şekilde yatakta doğruldum ve bebek telsizine uzandım. Berkeley hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

Pencereme doğru yürüyüp dışarı bakıyorum ve Isla'nın arabasının yanındaki kaldırımında koştuğunu görüyorum, saatini yüzüne doğru tutmuş, muhtemelen bir koşu uygulaması falan açıyor.

Isla hakkında pek de mantıklı olmayan pek çok şey var, yarı maraton koşmak da bu listeye ekleniyor. Harika bir vücudu olmadığından değil... var. Sadece duvarın diğer tarafında uyuyan bu güzel sarışın hakkında bilmediğim başka neler olduğunu merak ediyorum.

Karanlıkta koştuğunu söylemedi. Gün ışığından yararlanma zamanı geçtiği için dışarısı hâlâ zifiri karanlık.

Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıp nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini soran hızlı bir mesaj hazırlıyorum... her ihtimale karşı...

Telefonunun sesi odasından geliyor. Duvarlar arasında belli belirsiz bir ses ama yine de duyuyorum.

Telefonunu odasında bırakması bu kadınla ilgili bir tema haline geldi ve telefonunun olmaması hoşuma gitmiyor.

İhtiyacı olduğunda yardım çağırabileceği bir yol olmadan dışarıda tek başına koştuğunu bilerek uyuyamıyorum. Antrenman yaptığını söylediğinde, bunun spor salonunda koşu bandında koştuğu anlamına geldiğini, karanlıkta kendini savunacak bir yol olmadan koşmadığı anlamına gelmediğini varsaydım.

Sabah beş genelde kalktığımdan daha erken ama o dışarıdayken tekrar uyumama imkân yok. Berkeley uyanmadan önce duş almak ve güne hazırlanmak için banyoya gidiyorum.

Bir buçuk saat sonra, Isla'dan hâlâ bir iz yok ve Berkeley'i yükleyip onu aramaya gitmek istiyorum. Bir dadıya sahip olmanın beni daha az endişelendirmesi gerekiyordu... daha fazla değil.

Berkeley ve benim kahvaltımız için tavada yumurta karıştırırken, birkaç dakikada bir kol saatime bakıp duruyorum. Nerede olabilir ki?

Yaralandı mı?

Kayboldu ve evin yolunu bulamıyor mu?

Arka bahçeden çıkmış ve geri dönüş yolunu bulamayan lanet bir köpek olmadığını biliyorum. Eminim yeteneklidir ama bu beni daha az endişelendirmiyor.

Sonunda kapı zilini duydum.

"Ön Kapı Açık."

Ön kapının kapanma sesini ve koridordaki ayak seslerini duyunca kalbim göğsümde güm güm atıyor. Yakında yüz yüze geleceğimizi biliyorum ve hayattan onay alabileceğim.

Gözlerim yumurtalar ve koridorun açıklığı arasında gidip geliyor, Isla'nın gelmesini bekliyorum ve birkaç saniye içinde geliyor. Gözlerim kırmızı yüzlü, terli Isla'ya takılınca önce rahatlıyorum.

Eve geldi.

O güvende.

Şimdi, hangi cehenneme gitti?

Aile odasına doğru birkaç adım daha atıyor ve onu daha net görebiliyorum.

Koşmaya mı gitti?

Ama nereye? Arabasını almamış.

"Günaydın Berkeley," diyor Isla başını çevirip benim baktığım yönün tersine, Berkeley'in oynadığı aile odasına doğru bakarak.

Isla'nın koşu kıyafetleri içindeki sıkı vücudunu tam bir taramadan geçirmek için onu izlemediği bir an yakaladım.

Buradan bile göğsündeki ve boynundaki sunumu görebiliyorum. Spor sutyeni yüzünden birbirine sıkıca yapışmış göğüslerinin üst kısımlarında ter parlıyor.

Ona doğru yürüyüp Berkeley'in bizi göremeyeceği koridorun derinliklerine itme ve göğüslerini tuzlu terinden arındırmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

Aletimin bu fikrin iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başladığını fark ettiğimde düşüncemi silkeliyorum.

Dün Isla'yı odamın altında onu becermeyeceğim konusunda azarladığımdan beri oluşmaya başlayan yarı tombulluk karışık bir sinyal olabilir.

"Lala," diye bağıyor Berkeley ve Isla'yı selamlamak için ayağa fırlıyor.

Isla, kızımın onu yakalamasına hazırlanmak için bir dizinin üzerine eğildi. "Dün gece güzel rüyalar gördün mü?" Isla ona soruyor.

Berkeley başını sallıyor, kısmen dinliyor, kısmen de izlediği köpek çizgi filmiyle ilgileniyor.

Isla ve kızımın ne kadar hızlı kaynaştığı benim için önemli olmamalı ama bir şeyler öyle hissettiriyor. Berkeley'in hayatımıza yeni bir insanın girmesini bu kadar kolay kabullenmesinin verdiği rahatlama mı, annemin gidişinin yükünü hafifletmeye yardımcı olması mı, yoksa Isla'nın çabalamadan sorunsuz bir şekilde uyum sağlaması fikri mi hoşuma gidiyor bilmiyorum.

Berkely'nin tabağına dilimlenmiş çilek koyuyorum ve onu yanına çağırıyorum.

"Berk, kahvaltı," diye sesleniyorum, elinde tabağıyla mutfak adasının etrafında dönüyor ve büyük pencerelerin önüne yerleştirilmiş yemek masasına doğru ilerliyor.

Berkeley sabahları biz kahvaltımızı yaparken solucan yakalayan kuşları izlemeyi seviyor ve ben de onu izlemekten hoşlanıyorum.

Onun merakı beni büyülüyor ve onun babası olmak ihtiyacım olduğunu hiç fark etmediğim bir hediye. Kızımla vakit geçirmek beni daha iyi bir insan yapıyor, bundan eminim.

Berkeley masaya doğru koşar ve ardından mutfak masasının sandalyelerinden birine bağlanmış bir yükseltici koltukla sandalyesine tırmanır.

Tabağını, çatalı ve sütlü damlatmaz bardağıyla birlikte önüne koyduktan

sonra kendi yemeğimi almak için mutfağa dönüyorum.

Isla ayağa kalkıyor ve ben mutfağa yönelirken bana doğru adım atıyor.

"Bir süredir yoktun. Nereye kaçtın?" Omzumun üzerinden sordum.

"Gerçekten bilmiyorum. Beş mile ulaşana kadar kapıların önünden koştum ve sonra geri döndüm," diyor tabağındaki yemeğe bakarak.

"Biraz ister misin?" Ben sorarım.

Her zaman yaptığımdan çok daha fazlasını yaptım, belki de onun **g e l m e s i n i** ve aç olmasını bekliyordum ya da belki de tam olarak ölçmedim.

Çok fazla düşünmeyeceğim. Zaten genelde protein shake içerim. Paylaşmak için fazlasıyla var.

Ve eğer kızıma bakıyorsa, bunu yapacak enerjisi olmalı. Gerçi onu beslemek istediğim şey.

...tamamen başka bir şey.

On Beşinci Bölüm

Isla

Ertesi gün, sabah kendini tekrar eder.

Koşuya çıkıyorum ve adadaki kahvaltıya geliyorum. Ancak bu sefer yumurtalarım, içine çikolata parçacıkları eklenmiş iki krep eşlik ediyor.

Bar taburesine oturup yumurtamın yanına bir topak ketçap s karken ona "Sanatçı olduğunu bilmiyordum," diyorum.

Gözleme g l mseyan surat  biraz orantısız görünüyor ama Berkeley için bu kadar çaba harcadığını d   n nce gülümsüyorum.

"Berk krep istedi ve bugün karbonhidrat yüklemesi yapmam gerekiyor."

Bir bakıyorum, bir tabakta  okolata parçacıkları ve  uruptan yoksun, çok da kısa olmayan bir krep yığını, yanında da bir tabak daha yumurta ve domuz pastırması var.

" ok yedi inizi söylerken  aka yapıyordunuz."

"Bunların hepsini bu sabahki antrenmanlarda yakaca ım. Öğleden sonra da ağırlık  alı aca ım."

Bir ko ucu olarak, yemeğin yakıt olduğunu anlıyorum, ancak rekabetçi bir yiyici dışında hiç kimsenin bir oturu ta bu kadar çok yediğini görmedim.

Şimdi neden Berkeley ve kendisi için yemek yapmanın onun için daha kolay olduğunu söylediğini anlıyorum. Bırakın spaghetti dışında bir şey pi irmeyi, onun için porsiyon ölçülerinden nereden ba layaca ımı bile bilemezdim.

Kaenan ve Berkeley di  perisini ve döviz kurunu tartışırken ben yine önce kahvaltımı bitirip temizlik yapmaya ba lıyorum.

Berkeley bu konudaki sınırlı bilgime göre dişlerini kaybetmek için çok küçük ama merak  sınırsız. Kaenan'ın onun az önce söylediği bir şeye kıkırdadı ını görebiliyorum. Onu Berkeley'le birlikte görmek bana Kaenan'ın iki yönü olduğunu hatırlatıyor.

Dünyanın anladığı taraf. Ve

Berkeley'in aldığı taraf.

Ama anlamadı ım şey, neden?

"Ben  ıkıyorum," diyor Kaenan, taba ını durulayıp bulaşık makinesine atarken. "Sekizde kre te ol, dörtte al."

Başımı salladım, "Hatırlıyorum. Berkeley ve ben her şeyi kontrol altına aldık." Ona güven verici bir şekilde söyledim.

"Tamam, teşekkürler. Dün gece eve geldiğimizde onun yedek araba koltuğunu senin arabana yükledim. Etiketini de camına yapıştırdım," diyor ve sonra eğilip Berkeley'i başından öpüyor.

"Bu akşam yemeğe geleceğim, tamam mı? Bugün uslu bir kız ol."

Ona sarılıyor ve sonra okula gidebilmek için ayakkabılarını almaya koşuyor.

Kaenan birkaç dakika önce ayrılıyor ve biz evden çıkarken o da garaj yolundan geri geri çıkıyor.

Serin bir sabah.

Dünden daha da donmuş durumdayım ve bu sabahki koşuda boğazım biraz yandı.

Arabamı dünden kalma kaldırıma park edilmiş halde görüyorum. Çalışıyor ve buradan sıcak görünüyor, Tanrı'ya şükür.

Anahtarımın üzerinde otomatik çalıştırma düğmesi olsa bile, bunu yapmayı hep unutuyorum.

Kaenan anahtarlarımı almış ve ben bakmıyorken benim yerime çalıştırmış olmalı.

Berkeley'i arabanın yanına götürüyorum ve ön camımdaki ve yan camlarımdaki tüm buzları kazıdığını fark ediyorum.

Bunun muhtemelen Berkeley'in kreşe mümkün olduğunca güvenli bir şekilde gittiğinden emin olmak istediği için olduğunu biliyorum. Buz kaşıyıcıyı benim yapmam için bırakabilirdi ama yapmadı. Bu tatlı jest karşısında soğuk Kasım esintisinde yanaklarım ısındı.

Philip sürekli bir yerden diğerine koşturuyor. Bunu benim için yapmayacağından değil, sadece bunu beyniyle düşüneceğini sanmıyorum.

elektronik tablolar ve satış projeksiyonları ile yaygara koparıyor.

...ve Tori.

Beni buraya getiren şeyin anısına bir nefes veriyorum ve ağzımdan bir buhar bulutu fışkırıyor.

Berkeley'i bindiriyorum ve okula gidiyoruz.

Onu bıraktıktan sonra Seredipity'nin ev yapımı chai spice latte ve külahları beni çağırıyor.

Şehre gidiyorum, Vivi bizi bıraktığında trafik çok yoğun olduğu için biraz endişeliyim ama başarıyorum ve sadece bir blok ötede bir park yeri buluyorum.

Elma kırmızısı kapıdan içeri girdiğimde Seredipity Café'nin kahve ve börek kokuları beni hemen çarptı.

Sıra nispeten uzun, bu yüzden önce bir masa bulmaya gidiyorum.

Kasaya yakın küçük bir tane açıldı, ben de sıranın azalmasını beklerken çizim yapmaya karar vererek onu aldım.

"Aman Tanrım!" Sıraya yakın duran bir kadının "Aman Tanrım" dediğini duyuyorum ama görmek için başımı kaldırmıyorum.

"Bunlar Newport Athletic'in bahar serisi için çıkardığı yeni koşu taytları mı?" diye soruyor.

Ooops.

Aslında Philip ve benim yaşadığımız sıkı sıkıya bağlı topluluğun dışında bunları giymeyi düşünmemiştim bile. Sitemizde yaşayan herkes Newport Athletics'e sahip olduğumu biliyor ve sırf bu nedenle prototipleri mahallemizde giyiyorum.

Onlardan bu tür bir tepki almadım.

Başımı kaldırdığımda benden belki birkaç yaş küçük, uzun platin sarısı saçları ve çarpıcı güzellikte mavimsi gri gözleri olan bir kadınla karşılaşıyorum.

Parlak beyaz gülümsemesi, elmas küpeleri kafenin ışığında parıldarken tam olarak sergileniyor.

"Merhaba, uh... evet, aslında öyleler," diyorum ona, sesimi onunkinden daha alçak tutarak ve konuşmamızı duyan başka biri olup olmadığını görmek için etrafı tarayarak.

Birkaç kişi bize doğru bakıyor ama heyecanının nedenini anlamaktan çok heyecanına bakıyorlar.

İnsanların neye sahip olduğumu bilmelerini umursadığımdan değil ama babam ve Philip'ten daha çok radarın altında kalmayı seviyorum... markanın sosyal medyadaki yüzü olmama rağmen.

İnsanların beni görmeye alışkın olduğu Denver dışına çıkana kadar markamızın ne kadar tanınır olduğunu sık sık unutuyorum.

"Onları bu kadar erken nasıl aldın?" diye soruyor.

Yüzü o kadar davetkâr ve nazik ki, henüz kamuoyuna açıklamadığımız seriden bahsetmek konusunda savunmaya geçebilirim.

"Bunlar aslında sadece üretim öncesinde test etmek için aldığım prototipler."

"Prototipleri aldın mı?" diye soruyor ve işte o an bir şey kırılıyor.

"Tanıdık geldiğini biliyordum. Sen Isla Newport'sun!"

Bir adım daha yaklaşıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Öyleyim."

"Tessa! Hemen buraya gel," diyor omzunun üzerinden ve başka bir kadını masamıza doğru eliyle işaret ediyor.

Tessa benim yaşlarıma yakın görünüyor, muhteşem koyu kıvrıcık saçları ve çarpıcı ela gözleri var.

"Bu Isla Newport... Newport Athletics." Tessa gülümsüyor ve ardından arkadaşına gülüyor.

"Penelope'nin kusuruna bakmayın. Giyim tarzınıza kafayı takmış

durumda."

"Lütfen," diyor Penelope. "Her mevsim için bir çift taytın var."

Tessa bana bakıyor ve sonra sanki kendisine seslenilmiş de sorun etmemiş gibi başını sallıyor.

"Gururum okşandı ve ikinizin de ürünleri bu kadar beğenmenize bayıldım. Bu yüzden yapıyoruz."

Penelope bir soru soracakmış gibi gergin bir şekilde bir an bana bakıyor.

"Taytına dokunabilir miyim?" diye soruyor. "Sekiz rengini de önceden sipariş ettim."

Gülüyorum. "Tabii. Sorun değil."

"Sadece ona dokunmayın. Burası bir aile işletmesi." Tessa alay ediyor.

Penelope elini bir an kalçamda gezdiriyor ve sonra gözleri açılıyor.

"Bunu hissetmelisin Tessa. Tereyağı gibiler." Tereyağı kelimesini o kadar dramatize ederek söylüyor ki Tessa ve ben birbirimize bakıp kıkırdıyoruz.

"Merak etme. Bu karşılaşmayı senin için daha da rahatsız edici hale getirmeye hiç niyetim yok," diyor Tessa bana.

Penelope'nin ceketi hafifçe açılıyor ve gömleğindeki ismi bir an için görebiliyorum

Hawkeyes Hokeyi.

"Hawkeyes taraftarı mısın?" diye sordum.

"Sanırım öyle diyebilirsiniz. Biz onlar için çalışıyoruz." Penelope eliyle Tessa'yı da içine alacak şekilde işaret ediyor.

"Maçları izliyor musun?" Tessa soruyor.

"Hayır, hiç maç izlemedim... ama oyunculardan birini tanıyorum."

"Öyle mi? Kimi?" Penelope'nin gözleri parlıyor ve sorusuyla birlikte kaşları kalkıyor.

"Kaenan Altman. Kızına bakmaya yardım ediyorum-"

"Kaenan'ın yeni dadısı sen misin? Ve Newport Athletics kadar büyük bir işletmeyi mi yönetiyorsun? Bu çok etkileyici." Penelope'nin gözleri fincan tabağı büyüklüğünde açıldı.

"Bir şekilde... kucağıma düştü."

"Herhangi bir maça gelecek misin?" Tessa soruyor.

"Kaenan benden bunu istemedi. O şehirden ayrıldığında Berkeley'i genelde ben alırım ama henüz iç saha maçlarında onu izlemedim."

"Eğer gelersen, bize söyle ve sana çoğu maça takıldığımız ev sahibi locasına giriş izni verelim." Penelope öneriyor.

"Tamam. Berkeley'i maça getirmemi isterse, bu iyi olur." "Eğer yardıma ihtiyacın olursa, kardeşimin evinde kalıyorum.

Kaenan'ın evinin sokağında, aynı mahallede. Brent Tomlin takımın sol defans oyuncusu."

"Ne?" İki de gülümser.

"Geldiğinde sana öğretiriz." Penelope teklif ediyor.

"Doktor randevunuz için bir bakıcıya ihtiyacınız varsa ya da Kaenan deplasmandayken Berkeley için yardıma ihtiyacınız varsa, onu evime ya da stadyuma bırakabilirsiniz."

"Sıkışırsam bu teklifini kabul edebilirim." "Penelope, peppermint mocha. Tessa, vanilyalı latte."

Barista, müşterilerin ve buharda pişirilen sütün gürültüsü arasında bağırıyor. "Oh, biziz. İşe gitmemiz gerekiyor ama sizinle tanışmak gerçekten güzeldi.

Isla. Eminim seni buralarda göreceğiz." Penelope diyor ki.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." İkisi de bana el sallayınca ben de onlara el sallıyorum ve sonra arabayı almak için pencereye yöneliyorum.

Kısa bir süre sonra ayrılıyorlar ve Hawkeyes için çalışan ve gerçekten tatlı görünen iki kişiyle tanıştığım için şansımıza inanamıyorum.

Sonunda, telaş dindikten sonra, chai latte'mi ve kızılıcık portakallı çöreğimi alıyorum.

Bu kafede su akıyor gibi görünüyor ve yeni yarışçı tasarımı üzerinde büyük ilerleme kaydediyorum.

Eve gidip temizleyecek birkaç şey bulduktan sonra saat 16:00'da Berkeley'i almaya gidiyorum.

Eve vardığımızda Kaenan'ın arabası çoktan garajın önündeydi.

Kapıdan içeri adımımızı atar atmaz nefis bir koku dudaklarımı yalamaya başlıyor. O koridordan mutfığa doğru koşarken ben ıslak ceketini çıkarıp portmantoya asıyorum.

"Baba!" Koridorun sonuna varıp Kaenan'ı mutfakta gördüğünde bağırdığını duyuyorum.

"Benim küçük balerinim nasıl?" Sorduğunu duydum. "İyi."

Ben de mutfığa gidiyorum.

Görüş alanına girdiğimde bana "Bugün nasıldı?" diye soruyor.

Berkeley'i yerden kaldırmak için eğiliyor, kısa kolları çoktan bacağına dolanmış.

Üzerinde bir çift çelik grisi atletik eşofman ve göğüs kaslarını sıkıca saran beyaz Hawkeyes tişörtüyle yalınayak duruyor. Berkeley'i göğsünde tutan kolu, Berkeley'i ona doğru asılı tutarken esniyor. Beyaz pamuklu kumaş neredeyse kaldırabileceğinin ötesinde geriliyor.

Otel odasında onun altındayken içime girdiği her hamlede tıpkı o tişörtün kolundaki gibi hissettiğimi hatırlıyorum.

Bu düşünceyle kollarımdan aşağı ürperti akıyor, ama onları sallamaya çalışıyorum. Burada olmamamı diliyor.

Bunu yeterince söyledi.

Genellikle kendime birinin kötü tavrını kişisel algılamamam gerektiğini söylerdim.

Ama bu kişisel bir mesele.

Olabildiğince kişisel.

"Sorunsuzdu ve kapıdan sorunsuz bir şekilde girip çıktım." "İşe yaradığına sevindim."

Benden uzaklaşıp ocakta fokurdayan ve spagetti sosuna benzeyen tencereye doğru dönüyor.

Biraz karıştırıyor ve sonra kapağını kapatıyor.

Bu sabah benim için buzu kazıyarak ne yaptığını düşünüyorum.

Tuhaf bir yerde olabiliriz ama bu, düşünceli davranışı için ona teşekkür etmemem gerektiği anlamına gelmez.

"Bu sabah için teşekkür ederim. Buz ve arabamı ısıttığın için."

"Bu sabah hava buz gibiydi. Soğukta bunu yapmak zorunda kalmanı istemedim." Suyun içindeki erişte tenceresine bir tutam tuz ekleyerek söylüyor.

"Sadece sana minnettar olduğumu söylemek istedim."

"Çatımın altında yaşayan kadınlara ben bakarım. Ben böyle yetiştirildim ve şimdi burada yaşadığına göre, benim gözetimim altındasın."

Bayılmalı mıyım yoksa bu kadar cömert bulduğum bu davranışın görev ve zorunluluktan kaynaklandığını mı hissetmeliyim, tam olarak emin değilim.

"Öyle ya da böyle, teşekkür ederim."

Sadece başını sallıyor ve ardından fırını açarak folyoya sarılı bir somun sarımsaklı ekmek koyuyor.

Yemeklerinden gelen lezzetli kokularla midem guruldamaya başlıyor.

Sonra bugün kiminle tanıştığımı hatırladım. Kaenan, Penelope ve Tessa'yı ne kadar iyi tanıyor bilmiyorum ama Tessa bir oyuncunun kız kardeşi olduğuna göre yeterince iyi olmalı.

"Bugün Serepity Café'de birkaç Hawkeyes çalışanına rastladım."

"Öyle mi? Kim?" diyor omzunun üzerinden bana bakarak.

"Penelope ve Tessa."

Gülümsüyor ve sonra sosunu karıştırmak için geri dönüyor. "Bu ikisi oraya bayılıyor. Nasıl buldunuz orayı?"

"Vivi'nin ofisinin sokağında. Bazen oraya birlikte gideriz." "Ne dediler?"

"Eğer bir maça gelirim bana misafir locası için bir geçiş kartı vereceklermiş."

Bu onun dikkatini çekmiş olmalı çünkü daha önce zar zor bakabiliyorken tüm vücudu dönüyor.

"Maça gelip beni izlemek ister misin?" diye soruyor, ben konuşmadan önce cevabı arıyormuş gibi gözlerime bakıyor.

"Evet, eğlenceli olabilir. Berkeley'i oyunlarından birine getirmemi istersen yani. Bana giriş ve çıkışları öğreteceklerini söylediler."

Bir an için dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve sonra yemeğe geri dönüyor.

Neydi o?

Maça gelmek isteyip istemediğimle ilgileniyor gibiydi. "Aşağı baba."

Berkeley sonunda söyledi.

Doğruca oturma odasına koşuyor ve dün gece topladığım her şeyi yerleştirirken onu izliyorum ama bu beklenen bir şey.

"Gecenin geri kalanında izinlisin." Dedi.

Mutfakta ona doğru dönüyorum ve onu beni izlerken buluyorum... onu izlerken. Poposunu tezgâha yaslamış, elinde bir çift erişte togusu, sağ ayak bileğini çaprazlamış ve sol ayağının üzerine koymuş.

"Dışarı çıkıp arkadaşlarınla yemek yiyebilirsin ya da her neyse. Burada bizimle evde kalmak zorunda değilsin."

Sanki burada onlarla birlikte olmanın bana çekici gelmemesi gereken bir yanı varmış gibi söylüyor.

Bu evden bir çıkış yolu aramıyorum ve bugün eskizlerde ne kadar başarılı olduğuma bakılırsa, ilhamım tükenene kadar çalışmaya devam etmek istiyorum.

"Teşekkürler ama sanırım evde kalıp çizim yapacağım."

"Tamam," diyor ve sonra ocağa geri dönüyor.

Tüm ocakları kapatıyor ve büyük tencereyi ocaktan alıp erişteleri süzmek için lavaboya götürüyor.

Koridordan geçip odama gitmek için dönüyorum.

"İstersen ofisi kullanabilirsin." Ben koridora girip gözden kaybolmadan hemen önce söylüyor.

Yukarıda tek başıma çizmek yerine ofiste çizme fikri gerçekten güzel bir his.

"Bu harika olur, teşekkürler."

Çizim defterimi arabada unuttuğumu hatırlıyorum. Lanet olsun.

Ayakkabılarımı giydim ve onu almak için arabama doğru yola çıktım. Güneş battığı için dışarısı buz gibi. Kötü taslağı kaptığım gibi ön kapıya koşuyorum, kapıyı ve soğuğu arkamdan kapatıyorum.

Gözlerimi koridordan ofise doğru yürümeye diktiğim anda Kaenan'ı ofisten çıkarken zorlukla yakalıyorum. Çift camlı Fransız kapıya geldiğimde bir tabak spagetti, bir dilim sarımsaklı ekmek, bir yığın taze fasulye, bir çatal ve bir peçetenin beni beklediğini görüyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum ve sonra masasına kuruluyorum, yemek sırasında Berkeley'in küçük sesini duyabilmek için kapıları açık tutuyorum.

Ama aynı zamanda Kaenan'ın sorularına verdiği cevapları da duyabiliyorum. Bazen onun cevapları da bir o kadar eğlenceli oluyor.

Açık cam kapılardan birine vurulduğunu duyana kadar çizimlerimin içinde kayboluyorum.

"Merhaba," diyorum eskiz defterimden başımı kaldırarak.

Eskiden spagettinin olduğu yerde tamamen yenmiş bir tabak. Boş tabak kenarda duruyor.

"Berkeley'in bale resitali gelecek hafta. Gelmek zorunda değilsin. Sadece Berkeley'in senin gelmenden çok hoşlanacağını düşünüyorum."

Tabii ki Berkeley'i sahnede tütüsüyle, tüm sevimli arkadaşlarıyla birlikte görmeyi çok isterim.

"Evet," dedim çabucak. "Gelmeyi çok isterim." "Harika. Bunu duyduğuna çok sevinecek."

Hızlıca gülümsüyor ve ardından masanın üzerinde duran tabağa uzanıyor.

"Gerek yok-"

"Sorun değil, benim için fark etmez. Zaten bulaşıkların çoğunu sen yıkıyorsun," diyor. "Ve yarın deplasmandaki maçımız için ayrılıyorum. Birkaç gün üst üste tek başına olacaksın. Enerjini sakla."

Bunu söylerken gözlerinde alaycı bir parıltı var.

Kıkırdıyorum.

Berkeley kendinizi biraz OZ Büyücüsü'ndeki hortuma yakalanmış ev gibi hissetmenize neden olabilir ama onunla birlikte olmak Philip'in "teklifi" karşısında zihinsel olarak ihtiyacım olan kaçış oldu.

Kaenan ve ben şimdi anlaşmaya mı başladık?

Bu düzenlemeyi kesinlikle çok daha kolay hale getirecektir.

Bana ofisini açtı, yemek hazırladı ve şimdi de Berkeley'in resitaline davet etti.

Bir sonraki hafta, Kaenan'ın yarısında şehir dışında olmasıyla uçup gider.

Geri döndüğünde, o ve ben çoğunlukla kendimize saklıyoruz. Özlü yorumları durdu ve arada bir gülümsüyor ama birlikte gerekenden fazla zaman geçirmiyoruz.

Olması gereken de bu.

Arkadaş olmamıza gerek yok ama en azından aynı çatı altında yaşayabildiğimiz ve Berkeley için iyi bir ekip olabildiğimiz için mutluyum.

Onu terk etme fikrini hazmetmek gittikçe zorlaşsa da.

On Altıncı Bölüm

Isla

Resital gecesi Berkeley'e taytını ve kumaşın tülle birleştiği yerde korse altını süsleyen minik mor ipek çiçekleri olan en şirin kraliyet mavisi tütüsünü giymesine yardım ettim.

Saçlarını iki küçük ayı kulağı gibi tepede iki eşit topuz haline getiriyorum ve sonra koyu çikolatasının etrafına iki kraliyet mavisi kurdele bağlıyorum.

bukleler. Sonra, bale terliklerini giydiriyorum ve her şey hazır.

Bir fotoğraf çekip Vivi'ye gönderiyorum.

Kaenan'ın ayak sesleri yatak odasından çıkıp koridordaki banyoda bize doğru ilerlerken koridorda yankılanıyor. Onu koyu renk kot pantolon, düğmeli şal desenli gömlek ve Vegas'ta giydiğine benzer kovboy çizmeleriyle görüyorum. Erkeksi kolonyası bana doğru yayılıyor ve derin bir nefes alıyorum.

Keşke Kaenan'dan hâlâ hoşlanıyor olmasaydım.

Keşke o gece Vegas'ta bana daha önce hiç kimseye karşı bu kadar yoğun hissetmediğim şeyleri hissettirmeseydi.

Aranıyor.

Muhteşem.

Onun.

"Mükemmel görünüyorsun Berk," diyor ona ve kız dönerek tüm görünümünü sergilemek için ona doğru koşarken eğiliyor.

"Bu bir tütü!" Ona söyler.

"Evet bebeğim, biliyorum. Bayıldım."

Dudaklarından dökülen bebek kelimesi içime işledi.

İçime girerken kulağıma nasıl fısıldadığını hatırlıyorum. Ve ben onun sikine sertçe boşaldığımda bunu nasıl söylediğini.

Kaenan Altman'ın ona ait olduğunda bebeğim demesini hayal ettim. Ve Vegas'ta geçirdiğimiz o gece beni kendisine ait kıldığından hiç şüphem yok.

Berkeley, kabarık tütüsünün her açısını kontrol etmek için boy aynasının önünde daireler çizmeye devam ederken gözleri benimkilere uzanıyor.

"Onu bir araya getirmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyor, kelimeleri bulmakta zorlanıyor ama ne demek istediğini anlıyorum.

"Eskiden yarışmalara katılırdım. Sahne duruşu hakkında bir iki şey biliyorum. Özgüven içten gelmelidir ama dışarıdan hazır olduğunuzu hissettiğinizde kesinlikle zarar görmezsiniz."

Kaşları bir an için birbirine çatılıyor.

"Eskiden yarışmalara katılır mıydın?" diye soruyor.

"Çok uzun zamandır değil," diyorum, sanki bir ömür önceymiş gibi geçiştiriyorum. Ama evden uzakta olduğum süre uzadıkça, hayat daha da uzak geliyor. "Gitsek iyi olacak yoksa geç kalacağız." Konuşmayı saptırarak söylüyorum.

Bu benim geçmişimin bir parçası ve ne yazık ki geri dönmek üzere olduğum bir gelecek. Belki tam olarak yarışmalara değil... ama o dünyaya. Kaenan'ın hakkında hiçbir şey bilmesini istemediğim bir dünya.

Babamın beklentilerinden kaçtığımı öğrenirse ne düşünür?

"Ah zavallı zengin kız, ona çoğu insanın hayal edebileceğinden daha fazla fırsat sunan bir evden kaçıyor?"

Kaenan'ın benim hakkımdaki düşüncelerini önemsememeliyim ama önemsiyorum.

Saatine baktı. "Evet, trafiğe takılmadan önce gitmeliyiz."

"Hadi Berkeley'e gidelim," diyorum, şovdan önce rötuşa ihtiyacı olursa diye tezgahtan tarağı ve saç spreyini alıyorum.

Kaenan'ın SUV'una yüklendik ve sonra o garaj yolundan çekildi.

Kırk beş dakika sonra şehir merkezindeki sanat merkezine vardık. Kaenan Berkeley ve beni ön tarafta indiriyor, böylece bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda yürümek zorunda kalmıyoruz. Kapıya doğru koşarken Berkeley'i yağmurdan korumak için ceketimin altına çekiyorum çünkü Kaenan şemsiyeye inanmıyor... a

Kuzeybatı Pasifik olayı sanırım. Ama sağanak yağmurda Berkeley'in saçları mahvolursa lanetlenirim.

Bu görünümü elde etmek için iki öfke nöbeti ve bir atıştırmalık molası geçirdim.

Göklerin açılıp bizi boğmaya çalışması bile beni onun mükemmel saçlarıyla görkemli girişini yapmasından alıkoyamaz.

Kaenan

Arabayı park etmek tam bir şovdu ama bunu yaptım ve sahneye çıkmadan önce Berkeley'i görmek için merkeze koştum.

Isla onu bale öğretmenine teslim ederken Isla ve Berkeley'e yetişiyorum.

"Öldür onları Berk!" Berkeley'e koşmadan önce ona baş parmağımı kaldırarak bağıriyorum.

Arkadaşları.

Sahnedeki annelerden birkaçı gürültülü sesimden dolayı bana bakıyor. Bazıları bariz bir ilgiyle.

Bazıları kızgınlıkla.

Berkeley'in sınıfındaki annelerin bana asılmasına alıştım. Eskiden bana komik ve biraz da gurur verici gelirdi ama sonra öyle bir noktaya geldi ki ders sırasında sohbet etmeye çalışan bir kadın yüzünden Berkeley'i izlemeye odaklanamaz oldum.

Annem gidene kadar Berkeley'i ona aldırırdım, böylece onunla uğraşmak zorunda kalmazdım. Şimdi, Mia'nın annesinin onu benden alabileceği düşüncesiyle, artık bir sıkıntının kızımla geçirdiğim zamanı engellemesine izin vermiyorum.

Ya onu kaybedersem?

"Bize buradan ihtiyacı yok, değil mi? Dolmadan önce gidip bir yer bulalım mı?" Ben soruyorum.

"Evet, iyi fikir," diye kabul ediyor.

Isla'nın Berkeley'in tütüsüne tıpatıp uyan daracık mavi kadife elbisesi, ellerimi onun kıvrımlarının her santiminde o kumaşın içinde gezdirmenin nasıl bir his olduğunu merak etmeme neden oluyor. Eğer o benim olsaydı, karanlık bir köşeye çekilir ve bunu hemen şimdi yapardım.

Elbise, ağzımın suyunu akıtacak kadar göğüs dekoltesiyle vücudunu sarıyor ama yine de bir çocuk bale resitali için PG.

Ya da belki PG13, çünkü vücudu tekrar keşfetmek istediğim bir oyun alanı gibi görünüyor. Buradaki diğer babaların da ona baktığını görüyorum. Tıpkı o gece Vegas'taki kulüpte onu eve götürmek isteyen herifler gibi.

Ama onu boşaltan tek pislik benim.

Uzanıp elini tutuyorum. Koltuklarımıza ulaşmak için geçmemiz gereken kalabalık insanlarla dolu. Neyse ki ben iri bir adamım ve ben geçerken çoğu insan benim için yoldan çekiliyor. Antarktika'daki bir keşif gemisinin önündeki buzkıran gibi.

Buzun üzerinde de böyleyim.

Ya yolumdan çekil ya da ezil.

Uzanıp elini arkamdan tutuyorum ve kalabalığı yararak onu kendime çekiyorum.

"Kaenan! Seni görmek ne güzel," diyor bale stüdyosunun sahibi.

Bayan Tully tahminime göre yetmişli yaşlarının ortalarında ve şimdiye kadar tanıdığım herkes kadar zayıf. Onu ten rengi bir mayo ve tozluk dışında bir şey giyerken hiç görmedim ve Fransız aksanının sahte olduğundan neredeyse eminim.

Kadının hakkını vereyim, günde iki kez ondan fazla ders, üç eğitmen ve ders başına ortalama on beş kızla başarılı bir bale stüdyosu işletiyor. Bir şekilde sirk trenini rayların üzerinde tutuyor ve bunun için ona destek vermeliyim.

Kadının kaşlarını çattığını hiç
görmedim. Bir kere bile.

"Bayan Tully, sizi gördüğüme sevindim," diyorum ona, bize doğru bir B hattı çizerken.

Hâlâ benimle olduğundan emin olmak için Isla'nın elini sıkıyorum ve o da bana karşılık veriyor.

"Bir hokey maçı için şehir dışında olabileceğini düşündüm."

"Bu gece değil. Berkeley'in gerçek anlamda parlamışını izlemek için evde olduğum için şanslıyım."

Bayan Tully gülüyor, "O sahne için doğmuş. Babasından farklı değil."

Sonra Bayan Tully'nin görüntüsü yanlamasına, biraz arkamda ama görüş alanımda duran kadına doğru kesiliyor.

"Oh, sevgilim. Oldukça zarıfsın. Şanslı bir adamsın."

Onu düzeltmeliydim, ama düzeltmek için açık bir suçlama yapmadı.

Isla'ya sahip olduğum için şanslı olduğumu söyledi ve ben de tamamen katılmıyorum. Gerçi ona Bayan Tully'nin düşündüğü şekilde sahip değilim.

Bayan Tully'nin varsayımlarını çürütmek için Isla'yı dadım olarak tanıtamadan, başka bir eğitmen Bayan Tully'nin kolundan tutup onu

Onu.

"Programı başlatmamız gerekiyor Bayan Tully."

"Pekala, o zaman yolu gösterin," diyor kadına ve sonra dönüp konuşmamızı terk ediyor.

Bu karşılaşmayı nasıl karşıladığını görmek için Isla'ya dönüp bakmıyorum. Bunu görmezden gelmeye karar verdim ve ön taraftaki açık koltuklara yöneldim.

İnsanların yanından geçerken Isla'yı arkamdan çekiyorum.

Isla burada olduğu için rahatlamış hissediyorum. Gelmek zorunda değildi ve Berkeley'i hazırlamak için harcadığı zamanı harcamak zorunda değildi.

Muhtemelen önyargılıyım ama Berkeley kulislerde gördüğüm çocuklar arasında en derli toplu görüneni.

Isla ve ben hemen yer bulduk. Programın başlaması uzun sürmedi.

Berkeley'in sınıfı üçüncü perdeydi ama diğer on perde boyunca oturmak zorunda kaldık. Program bittiğinde, oturduğumuz stadyum koltukları sırtımın jakuzide biraz zaman geçirmek için yalvarmasına neden oldu.

Isla yanımdaki yolcu koltuğuna tırmanırken Berkeley'i araba koltuğuna oturtuyorum.

Elimi uzatıp Isla'nın elini tutmamak için kendimi zor tutuyorum. Cipimde otururken çok güzel görünüyor.

Evin garaj yoluna girdik ve kontağı kapattım. Berkeley eve dönerken baygındı. Bu gece tüm kalbiyle dans etti.

"İstersen sen üstünü değiştirirken ben de ona pijamalarını giydireyim..." Isla, yatmadan önce Berkeley'e kitap okumak için kot pantolonumu çıkarıp eşofmanlarımı giymem için bana bir dakika vermeyi teklif ederek soruyor.

Bu gece banyo yapmak için çok geç ve sırtım çok yorgun. Uzun bir banyoya ihtiyacım var. "Teşekkürler."

Onu koltuğundan çektiğim anda küçük gözleri açılıyor.

Onu yukarı çıkardım ve Isla'yla birlikte banyoya bıraktım. Şimdi daha canlı ama yatağa girdiği anda ışık gibi sönüyor.

Ben üstümü değiştirirken Isla ve Berkeley'in koridorun sonundaki banyoda birlikte kıkırdadığını duyuyorum. Berkeley ve ben daha küçük adımlarla ilerlerken aralarındaki bağ hızla büyüyor.

Yatak odamdan çıktığımda Berkeley yatağına sarılmış beni bekliyordu. Isla beni görene kadar kapı aralığında duruyor ve Berkeley'e bir öpücük konduruyor.

"İyi geceler, tatlı rüyalar," der Isla ona.

Berkeley de ona bir öpücük gönderiyor ve ben Berkeley'in odasına girmek için dönerken Isla koridorda ilerlemeye başlıyor.

Muhtemelen her zaman yaptığı gibi bu gece de yatacak ama keşke yatmasa.

Şehir dışındaki bir maçtan ya da sadece antrenmandan eve döndüğümde, Berkley ve Isla'nın beni karşılamak için orada olduğunu bilerek eve koşuyorum.

Isla'nın buradaki zamanının geçici olduğunu biliyorum ama gitmezse nasıl hissedeceğini merak etmeye başladım.

Isla

Bu gecelik işim bitti.

Mayomu giymek ve jakuziye gitmek için sabırsızlanarak odama yöneldim. Bu sabahki koşum gerçekten sınırlarımı zorladı, özellikle de sağ dizim için koşu bandımı takmayı unuttuğumdan beri. Noel'den önce bugün yapmam gereken işler yüzünden koşudan sonra jakuziye girecek vaktim olmadı.

Birkaç dakika sonra omzumda bir havlu ve Sunny'nin benim için buzdolabına koyduğu bir bardak Rosé ile aşağıdayım. Dış avluya açılan kapıyı açıp arkamdan kapatıyorum.

Fıskiyelelel açıyorum ve ardından adımımı atarken görmek için jakuzinin altındaki ışıkları yakıyorum. Ayak parmaklarım ıslak sığağı değıdiğı anda havlumu merdivenden aşağı atıyorum.

Jetlerin titreşimi şimdiden kaslarımı rahatlattı.

Köşeye doğru kayıyorum ve yüzümü ıslatmadan vücudumu mümkün olduğunca sıcak suya daldırıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimin sürüklenmesine izin veriyorum.

Bugün Kaenan'ın kalıcı olarak uzaklaştırdığını düşündüğüm bazı duygular yaşadım, ama sonra yine oradaydılar.

Ne hissettiğimin ya da hissetmediğimin bir önemi yok. Bunların bir önemi yok çünkü sekiz hafta sonra Denver'a geri döneceğim.

Evin sürgülü cam kapısının açıldığını duyduğumda rahatlamamdan vazgeçiyorum.

Kimdi o?

Kürek kemiklerim suyun dışına çıkana kadar geri itiyorum. Lezzetli pembe şarabım neredeyse bardaktan dışarı fırlıyor ama umurumda değil çünkü şu anda sahip olduğum tek kör nesne o ve gerekirse kullanmaya hazırım.

Akıbetimi görmek için jakuzinin üzerinden baktığımda, sallanan bir şort giymiş, üstsüz bir Kaenan'ın bana doğru geldiğini görüyorum.

Çıplak göğüslü, muhteşem ve anladığım kadarıyla jakuzide olduğumdan habersiz.

Hayır, çok daha kötü.

Karın kasları, kirli bir ağzı ve buna uygun yetenekli bir siki olan ateşli, pislik bir hokey oyuncusu.

Daha fazla Rose'a ihtiyacım olacak. Bütün şışeyi getir.

On Yedinci Bölüm

Isla

İlk başta beni görmemiş olmalı çünkü küvette dik oturduğumda gözleri benimkilerle birleşiyor ve olduğu yerde duraklıyor.

"Oh... Burada olduğunu bilmiyordum," diyor ev ile jakuzi arasında durarak.

Burası onun evi ve ben davetsiz misafir olmak istemiyorum.

"Ben gidiyorum," diyorum hızla, sudan çıkıp ayağa kalkarak. Gecenin serinliği, ince mayomun altında göğüs uçlarımın sertleşmesine neden oluyor. "Buraya geleceğini bilseydim gelmezdim," diyorum ona, küvetin kenarına doğru ilerleyerek.

Jakuzinin yan tarafına tutunmak için eğilip bacağımı yan tarafa doğru sallıyorum ve bu Gremlin çarpma istasyonundan çıkıyorum.

Başımı kaldırdığımda Kaenan'ın gözleri ince, su mavisi mayo üstüme kilitlenmişti. Öne doğru eğildiğimde göğüslerim sınırların içinde kalmak için zorlanıyor.

Beni mi kesiyor?

Kaenan'ın vücudumu incelediğini görünce karnımda heyecan kabarıyor.

"Hayır..." diyor beni durdurmak için elini kaldırarak. "Gitme. İkimize de yetecek kadar yer var."

Tekrar yürümeye başlıyor ve jakuzinin ahşap merdivenine ilk adımı atıyor, havlusunu benim attığım yere atıyor. Tekrar uzak köşeye doğru adım atıyorum ve Kaenan'ın kendini kenardan kaldırırken kaslarının esnemesini izlerken oturuyorum.

İçeri adım atmasını ve sonra benimle aynı tarafa yerleşmesini izliyorum.

Arkasına yaslanır ve başını jakuzinin kenarındaki koltuk başlığının arkasına yaslar.

Vücudunu hareket ettiriyor, böylece fiskiyeler kürek kemiğinin üzerinde bir noktaya çarpıyor. Bütün gece kendisini rahatsız eden noktayı bulmuş olmalı ki boğazından bir inilti yükseliyor. Bir türlü bulamamış gibi görünüyordu.

resital sırasında rahat.

"Omzun seni rahatsız mı ediyor?" Soruyorum.

Yıllarca koştuğum için düğümlere masaj yapma konusunda biraz deneyimim var.

"Geçen haftaki maçta aldığım kötü bir darbeden dolayı" diyor, omzunu jetlere bastırırken gözleri kapalı.

Yüzü sanki çok acı çekiyormuş gibi buruşuyor. "Senin için ovabilirim... eğer istersen." Yumuşakça teklif ediyorum.

Bu gece bizim için küçük bir ilerleme olabilir. Belki gündüzleri benden kaçmayı bırakır ve ben de mesai saatleri dışında yatak odamda saklanma ihtiyacı hissetmem ama fazla umutlanmayacağım. Eğer uyanırsa ve her şey yeniden başlarsa, sekiz hafta boyunca bununla uğraşacağım.

"Tamam... teşekkürler," diyor.

Öne doğru eğilir ve köşesinden dışarı çıkar. Jakuzinin dibine diz çöküp omuzlarını suyun dışında tutabilecek kadar uzun.

Suya doğru itiyor. Su zaten etrafımızda dönüyor olsa bile, bana yaklaştıkça arkasında büyük dalgacıklar oluşuyor.

Sudan çıkıyorum ve küvetin kenarına oturuyorum, ona önümde oturması için yer açıyorum, böylece daha yüksek bir noktadan kaslarını ovmak için daha iyi bir kaldıraç elde ediyorum.

Vücudum yüz üç derecelik sudan sıcak ve karıncalanıyor, o kadar ki, arka bahçedeki ağaçların arasından esen hafif meltemle tenimi gıdıklayan soğuk gece havası iyi hissettiriyor.

Ayağa kalkıyor ve oturduğum yerden bana doğru yükseliyor. Sonra elleri dizlerimin üzerine kayıyor ve ikimiz de dizlerimi hafifçe iterek, dizlerimin arasına oturabilmesi için sözsüz olarak ona açılmamı istemesini izliyoruz.

Uyluklarım. Ona istediğini veriyorum ve kalçalarım Kaenan'ın geniş vücuduna uyum sağlamak için daha da ayrılıyor.

Kaenan'ın gözleri hızla üzerimde geziniyor, eve dönüp oturmadan önce sert meme uçlarıma takılıyor. Kollarını kaldırıp dizlerimin hemen üstünden geçiriyor ve her iki omzuna da erişebilmem için bana yer açıyor.

"Seni en çok hangisi rahatsız ediyor? Oradan başlayalım" diye soruyorum.

Sağ eli sol omzunun üzerine geliyor ve sıkıyor. Bana tam olarak ihtiyacı olan yeri gösterirken parmaklarının uçları baskıdan beyaza dönüyor. "Bu. Geçen hafta pleksiye bir darbe aldı."

Parmaklarım tenine değdiği anda, Vegas'ta birlikte geçirdiğimiz gecenin görüntüleri kafamda canlanıyor. Hafızamdan sıyrılmaya çalışıyorum. Geçmişimizde ne olursa olsun... şu anki durumumuz pek de ideal değil. Kaenan bu gece elimi tutsa bile bana katlanamaz ve benim seçimlerim Kaenan ve Berkeley'in içinde olduğu bir gelecek getirmiyor.

Sekiz hafta içinde gitmiş olacağım ve Kaenan da böyle istiyor.

Sol elim onu yerinde tutmak için kolunu kavrarken sağ başparmağımı sol omzuna sürtmeye başlıyorum, kaçmaya çalıştığından değil. Aslında, baskı uygulamak için başparmağımı itiyor.

En son bu kadar baskılı bir mesaj verdiğimde Philips'in sırtındaki bir düğümü çözmeye çalışıyordum ve çok acı verdiği için durmamı istedi.

Bu adamın acıya dayanıklılığı etkileyici ve bunun ne kadar tahrik edici olduğunu hiç fark etmemiştim.

Omzundaki en acı verici noktaya vurduğumda inliyor.

Ses göğüs kafesinden geçerek iç uyluklarıma doğru titreşiyor. Çıkardığı sesle klitorisimin karıncalanmasını engellemek için bacaklarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum.

Kaenan sıkıldığını hissetmiş olmalı ki bir an omzunun üzerinden başını kaldırıp baktı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," diyorum
çabucak. "Canını yakıyor
muyum?" diye soruyor.

"Sanırım bunu sana benim sormam
gerekıyor." "Eğer bir şey varsa, ona
daha çok ihtiyacım var."

Daha sert bir şekilde isteme düşüncesiyle kendi kendime gülümsüyorum.
Vegas'ta bunu yaptığımda, o anın sıcaklığıyla söylediğim için Kaenan memnuniyetle kabul etti.

Söylemeden önce düşünmüyorum, aklıma geldiği anda ağzımdan
kaçırıyorum. "Sanırım bunu daha çok istemesi gereken kişi benim."

Sözcükleri bıraktığım anda, ne yaptığımı biliyorum.

Bilmediğim şey, onun nasıl tepki vereceği.

Beni evinden atacak mı?

Gecenin bir yarısı gitmemi ve geri gelmememi mi istiyorsun?

Ben buradayken aramızda hiçbir şey olmayacağını açıkça belirtti ve ben
de bunu kabul ettim. Bu hiç profesyonelce değil ve gitmemi isterse hiç
şaşırmayacağım.

Vivi beni sorgusuz sualsiz kabul edecek ve ben de birkaç ay daha tek
başıma idare edemeyeceğim için eve geri döneceğim.

Babam bana böyle söylediğini söylediğinde bu ne kadar aşağılayıcı
olacak. Hayatım boyunca ona bağımlı olduğum için kanatları kırılmış bir
kuş olduğumu.

Kaenan omzunun üzerinden bana bakıyor ve bedenini benimkinden çekip
çizgiyi aştığım için beni azarlayacağı anı bekliyorum.

Ama yapmıyor.

Sadece bana bakıyor.

"İstedğin bu mu?" Gözleri benimkileri arıyor.

Beklediğim gibi yargılama yok. Onaylamayan
yan göz yok.

Bana bir soru sordu ve ben cevabı zaten biliyorum.

Bunun bir şaka olmadığını umarak yavaşça başımı
sallıyorum. "Beni istiyor musun, Isla?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Pisliğin teki olabilir ama yatakta harika olan bir pislik ve tutkusuz seks
hayatıma geri dönmekten önce onunla bir gece daha geçirmek istemediğimi
söylersem yalan söylemiş olurum.

Nişanlısından çok çalışanlarımız için ereksiyon olabilen bir adama geri
dönüyoruz.

Kaenan sağ elini vücudunun üzerinden uzatıp parmağını boynumun
arkasına doluyor ve sonra beni ağzına doğru çekiyor.

Dudaklarımızı güç ve ihtiyaçla birbirine çarpıyor.

Dolgun dudakları benimkileri yutuyor.

Yüzünü bana dönmek için vücudunun geri kalanını döndürüyor ve
oturduğu yerin altındaki koltuğa diz çöküyor.

Kalçalarım onu yaklaştırmak için daha geniş açılıyor.

Şimdi göz göze geldik ve dudaklarımız yeni açığa uyum sağladı.

Boynumun arkasını serbest bırakıyor ve sağ eliyle çenemin altından
geçerek başımı geriye yatırıyor, sonra dilini dudaklarımın arasına
daldırıyor.

Dilinin benimkinin üzerinde gezindiğini hissedince usulca inliyorum.

Bu gecenin nereye kadar gideceğini bilmiyorum ama bugünden itibaren
ne zaman klor kokusu alsam ve Washington'daki çam ağaçlarına yeni yağan
yağmurun kokusunu duysam Kaenan'ı ve onunla geçirdiğim bu geceyi
düşüneceğimi biliyorum.

Kaenan sol kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekerek kenardan
uzaklaştırdı ve sonra arkasını dönüp oturdu.

sırtlığa karşı.

Elleri aşağıya uzanıyor ve her iki bacağımı kavıyor. Bacaklarımı ayırıyor ve koltuğuna oturmam için bana rehberlik ediyor.

Parmak uçlarının dokunduğu her santim deride tüylerim diken diken oluyor.

Beni büyüyen sikiinin tam üstüne oturtuyor ve ağzımı alırken altımda onun uzunluğunu hissediyorum.

Onu daha sert öperken çenesini kavıyorum.

Elleri belimi kavıyor, ileri geri sallarken itiyor ve çekiyor, çabucak kavradığım bir ritim yaratıyor.

Onu ezmeme istiyor.

Ağrıyan merkezim onun ereksiyonuna defalarca sürtünürken kalçalarım ritmi koruyor.

Karnımda bir sıcaklık oluşuyor ve hiçbir baskı yeterli gelmiyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Kalçalarımı serbest bırakıyor ve sonra elleri sırtımın arkasına dalıyor ve mayomun bel bandının arkasına gizlice giriyor.

"Bunları çıkarmam lazım," diyor iki eliyle kıcımı kavrayıp sıkarken ve kucağına doğru gittikçe daha fazla baskı uygularken.

Başımı sallıyorum ve sonra parmaklarım beceriksizce onunkilerle bel bandımın altında karışırken biraz titriyor.

İkimiz de onları çıkarmak için uğraşıyoruz ve saniyeler içinde artık üzerimde bikini altı yok. Kaenan'ın içime girmesini engelleyen iki katmandan birini çıkardık. Bu çok gerçekçi olmaya başlıyor.

Bir daha asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm bir an.

"Senin için ne kadar sertleştiğimi hissediyor musun? Bütün gün o daracık taytlarla dolaştığında böyle oluyor işte," diyor jetlerin üzerinden.

Sıcak kahverengi gözlerine bakmak için ondan uzaklaşıyorum.

Ortaya çıktığımdan beri bana karşı davranışlarına bakarak benim için her zaman zor olduğunu nasıl söyleyebilir?

"O zaman neden benden kaçıyorsun?" diye soruyorum.

"Çünkü mesafemi korumazsam sana karşı koyamayacağımı biliyordum. Kapımı çaldığından beri seni becermeyi düşünmekten vazgeçmedim."

Verandasından çıkmam için bana bağırdığından beri mi?

"Beni evinde sikmeyeceğini söylediğini sanıyordum." Fikrini değiştirdiğini umarak soruyorum çünkü eğer bu sadece bir şakaysa, o şimdiye kadar tanıştığım en zalim adam.

"Benim evimde değiliz. Ayrıca... işin çoğunu sıcak küvet yapacak."

"Ne?" Şaşkınlıkla soruyorum ama cevap alamadan Kaenan beni kucağından kaldırıp bir jetin üstüne oturtuyor.

Suyun girdabı tam olması gereken yere vuruyor.

Tam merkezime.

Mayo altları olmadan, jetler şimdiye kadar sahip olduğum en iyi vibratörden daha iyi çalışıyor.

Önümde diz çöküyor ve kalçalarımı kavrayarak beni tam istediği gibi açıyor.

"Oh!...Oh Tanrım," diyorum yeni pozisyonda jet tam sinir uçlarımda birleştiği yere çarpıyor.

Suyun içine bakıyorum. Fıskiyeler görüşümü biraz bulandırıyor ama dipteki ışıklar bacaklarımdan arasından çıkan baloncukları görmeme yetiyor.

Uzanıp Kaenan'ın boynunun arkasını kavıyorum, böylece tutunacak sağlam bir şeyim oluyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu bebeğim?" diye soruyor.

Kafamı kaldırdığımda Kaenan'ın benimle birlikte jetlerin arasını izlemediğini görüyorum... onun yerine yüzümdeki ifadeye bakıyor.

Başımı salladım.

"Peki ya şimdi?" diye soruyor.

Kaenan aşağı uzanıp başparmağını klitorisime koyuyor ve yumuşak dönüşlerle daireler çizmeye başlıyor.

"Kaenan..." İnleyerek boynunun arkasına daha sıkı sarılıyorum.

Kaenan'ın ve jetlerin bana yaptıklarına karşı vücudumun verdiği tepkiye odaklanırken gözlerim tekrar kapanıyor.

Vücudumdaki uyarı iç çekişleri artarken klitorisimden bacaklarıma daha fazla karıncalanma vuruyor.

"Tanrım... çok güzelsin Isla," diyor. Gözlerimi açtığımda hâlâ beni izlediğini görüyorum. "Benim için gelecek misin?" diye soruyor.

Başımı salladım.

Zaten sınırdayım. Jetlerin titreşimi ve Kaenan'ın başparmağı merkezimi titreştiriyor ve çok yakın.

"O zaman iyi bir kız ol ve benim için arkana yaslan," diye talimat verir.

Boynum jakuzinin arkasındaki boyun desteğine çarpana kadar bana yardım ediyor.

Jette ne kadar önde oturduğum için sırtımı dayayabileceğim bir yer yok ama sırtım ona doğru kavisli bir şekilde ve elimi boynuna koyarak dengede durabiliyorum.

Kaenan mayomun üst kısmına uzanıyor. Sağ işaret parmağı üçgen kumaşa takılıyor. Hızlı bir hareketle kumaşı yana doğru çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Çıplak göğüs ucum gecenin serin havasına değdiğinde nefesim kesiliyor ve titriyorum.

Eğilirken onu izliyorum, sıcak ağzı göğsümle birleşiyor ve sıcak dili buz gibi tenime değdiği anda irkiliyorum.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, dili dönüp yaladıkça sıkıca tutunuyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, sert yumruyu emerken ağzı sertçe kenetleniyor. Karnımdan aşağı bir şimşek çakıyor ve klitorisime çarpıyor. Vızıltılı bir his bedenimi ele geçiriyor.

"Kaenan," diye inliyorum.

Saçlarını daha sert çekiyorum, yerinde kalması için yalvarıyorum.

"Saçımı çekmen hoşuma gidiyor. Bu yakın olduğun anlamına geliyor," diyor ağzını meme ucumdan çekerek.

Eksik ısıdan dolayı inliyorum ve o kıkırdıyor.

"Durma..." Neredeyse tutarsızca söylüyorum.

Başparmağı, kontrolsüzce ateşlenen bir sinir uçları demetine dönüşene kadar klitorisimi çalıştırmaya devam ediyor. Daha fazla sürtünmeye ihtiyaç duyan eline doğru sallanırken artık vücudumu kontrol edemiyorum.

Merkezde oluşan basınç o kadar güç kazanıyor ki, zirveye yaklaşan orgazmı istesem de durduramıyorum.

"Sadece çok kibarca sorduğun için," diyor, alçak ve ciddi bir sesle.

Beni tekrar eğdi.

Ama parmağı sağ göğsüme dönmek yerine kumaşın sol tarafındaki üçgene takılıyor ve sağ göğsümde yaptığı hareketi tekrarlıyor.

Benden istediğini alıyor, neye ihtiyacım olduğunu benden önce biliyor.

Şimdi göğsüm onun için tamamen açıkta ama belki de olması gerektiği gibi kendimi açıkta hissetmiyorum. Gözleri hayranlıkla her santimimde gezinirken kendimi arzulanmış ve güzel hissediyorum.

Boynumdaki ince bir iğnenin ve sırtımdaki bağın yanı sıra bikinimin yanlarımda kıvrılan kumaşıyla Kaenan'ın karşısında tamamen çıplağım.

Sonunda eğildi, dudakları sol göğsüme daha önce olduğundan daha sert yapıştı. Dişlerinin keskinliği meme ucumda kayıyor.

Acı ve coşku içinde çığlık atıyorum.

Merkezim kenetlendi ve sert ve hızlı bir şekilde boşaldım. Neredeyse hiç uyardıktan.

Geldiğini biliyordum ama acının beni öyle bir boşaltacağını bilmiyordum ki gözlerim geri dönüyor ve yıldızları görüyorum.

Bedenim doruğa ulaşırken elim saçlarını daha da sıkı kavırıyor. "Devam et bebeğim, seni tuttum," diyor usulca, beni izliyor.

Şok dalgaları yuvarlanmaya devam ederken kollarında yığılırken koruyucu bir kol beni tutmak için hala etrafıma sarılmış durumda.

Beni kucağına alıyor, çıplak göğüslerim göğsüne yaslanıyor ve kollarında benle birlikte küvetin kenarına doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, orgazm komasında. "İçeri. Burada hiç prezervatifim yok."

Önümüzdeki koltuğa çıktı ve bacağını yan tarafa doğru salladı.

Uzun bacakları beni kollarının arasına alırken kolaylıkla kenara oturuyor.

"Eşyalarımızı al," diye talimat veriyor, ahşap tik masanın üzerinden havluları ve bebek telsizini alabilmem için eğiliyor.

"İşimiz bitmedi mi?" Kalbim ondan daha fazla alma fikriyle hızla çarparak soruyorum.

Bu o değil.

Benden daha fazlasını
istiyor. "Yakınından bile
geçmiyor."

On Sekizinci Bölüm

Kaenan

Onun içine girmek için bir saniye daha bekleyemem.

Sikim rahatsız edecek kadar titriyor. Onun amını sıkmaya ihtiyacım var.

Bana olan ihtiyacının o tatlı kokusu sikimin her tarafını kaplamıştı.

İçini boşaltmam ve gözlerinin tekrar kafasının arkasında yuvarlanmasını izlemem gerekiyor.

Yüce İsa.

Onun benim için gelmesini izlemek, asla kurtulamayacağım bir bağımlılık.

Onu bu kadar çok istemek, dikkatimi dağıtacak her şeyden uzak durma yeteneğimi zehirleyebilir.

Ama bu gece panzehiri istemiyorum.

Onu evin arka tarafındaki cam Fransız kapılarına doğru taşıyorum ve elimi kapı koluna koyabilmek için yukarı kaldırıyorum.

Kapıyı kapatıp arkamızdan kilitlediğim anda doğruca mutfak tezgahına yöneliyorum.

Daha önce cüzdanımı orada düşürmüştüm ve içinde bekleyen bir prezervatif olduğunu biliyorum.

Mutfağa doğru attığım adımlar aceleye geliyor ama ahşap zeminde ıslak ayaklarıma dikkat etmem gerekiyor. Bu girişimi kaygan bir hale getiriyor.

İyi ki işim inanılmaz bir denge gerektiriyor.

Onu bırakmayacağım.

Kendime izin vermeyeceğim.

Anahtarlarımı ve cüzdanımı koyduğum mutfak adasına ulaştık.

Çıplak kışını mutfağa, önümüzdeki bar taburesinin üzerine koydum, cüzdanıma uzanırken düşmemesi için bir kolumu sırtına doladım.

Hala sıırıslıklam ve bar taburesinde kayabilir, ama benim gözetimimde değil.

Benimle güvende ve bunu bilmesini istiyorum.

Ona doğru eğildim, cüzdanı sağ elimle kavradım.

Bana doğru eğildi.

Göğüs kaslarıma yumuşak öpücükler kondururken dudakları göğsümle birleşiyor ve ardından köprücük kemiğime ve boğazımın dibine öpücükler bırakıyor.

Elleri karnımda geziniyor.

O giderken parmak uçları mutlu izlerimde geziniyor.

Ellerini üzerimden çekememesine bayılıyorum çünkü bu his karşılıklı.

Isla elini şortumun içine daldırıp parmaklarını sikimin etrafına doladığında hemen nefesimi tutup cüzdanımdan prezervatifi çıkarıyorum.

"Siktir..." Diyorum ki, göz kapaklarım bunu hissedince çırpınarak kapanıyor.

Eğer aletim hayatım boyunca hiç olmadığı kadar sert değilse bile, şimdi sert. Şu anda onun eline boşalmamak için odaklanmak zorundayım.

"Bunu benim üzerimde mi kullanacaksın?" diye soruyor, o çok seksi masum kirpiklerini kırpıştırarak.

Ama denemiyor. Bu onun kişiliğinin bir parçası.

Dışarıdan tatlı görünüyor ama onu arkasına yatırdığımda pis olmak istiyor.

"Bütün gece," dedim ona.

Cevabım üzerine gözleri büyüdü.

Sırılsıklam şortumu yere itiyorum.

Yüksek bir gümbürtü mekânın tonozlu tavanlarında çınlarken, eli hâlâ ereksiyonumun etrafında sıkıca sarılmıştı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Isla başını aşağı eğiyor ve dudakları sikimin etrafını sarmadan hemen önce sıcak nefesini hissediyorum.

"Lanet olsun..." Tıslıyorum, sıcak ağzına boşalmamak için kıcımın yanaklarını sıkıyorum.

Soğukkanlılığımı yeniden kazanıp ilk anlık orgazmı savuşturur savuşturmaz, onu izlemek için gözlerimi tekrar açıyorum.

Üzerime eğildi.

Dili beni yalamak için dışarı fırlıyor ve dudakları yavaşça ucumun üzerinde ileri geri kayıyor. Beni test ederken eli ağzıyla buluşmak için ileri geri kayıyor.

"Tadım nasıl?" Ben soruyorum.

Aletimi titreten gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ve taşaklarını geriliyor.

Onu üzerimde biraz daha aşağıya doğru yönlendirirken sağ elim saçlarına kayıyor.

Zorlamıyorum.

Beni istediği kadar derine götürebilir.

Onun ıslak ağzının sikimin üzerinde olması bile cennet gibi.

"İşte bu, bebeğim. İyi bir kız ol ve sikimi em." Onu övüyorum.

Öne doğru ilerliyor ve beni daha derine alıyor.

Parmaklarını saçlarına dolanıyor, o tatlı boğazına boşalmadan önce onu geri çekmeye hazırım.

Ön kapımdan içeri girdiğinden beri onun için biriktirdiklerimi boşalttığımda onun içinde olmak istiyorum.

Vegas'tan aldığım külotu sikime dolanmış halde banyomda mastürbasyon yapmadığımdan değil.

Çok hastayım ama söz konusu o olunca, yapacak bir şey yok.

Çıkardığı emme sesleri sikimi serbest bırakmak için yalvartıyor.

Dili ucumun etrafında dönüyor ve sonra bir pipet gibi emiyor.

Kafatasımın tabanında bir sinir uçları patlaması yaşanıyor ve anında tepki veriyorum, saçlarını nazikçe ama sıkıca çekerek onu sikimden uzaklaştırıyorum.

Emici dudakları sikimden çekildiğinde bir patlama sesi duyuldu. Prezervatifi ağzıma götürüp yırtarak açıyorum.

Olabildiğince hızlı bir şekilde içine girmem gerekiyor yoksa kucağına boşalacağım. "Yapmadın mı-"

Ama o cümlesini bitiremeden, ne kadar ıslak olduğunu hissetmek için parmağımı yarığında gezdiriyorum.

Eğildim ve dudaklarımı kulağının yakınına bastırdım.

Parmağım ıslak kıvrımlarından geçerken ön kolumu kavrayarak inliyor.

"Hoşuma gitti. Ama o sıcak ağzına boşalmak üzereydim ve boşalmak istiyorum.

tatlı amına. Hoşuna gider miydi?" "Çok isterim," diyor, sesi nefes nefese.

Uyarılmışlık damlıyordu.

O benim için hazır.

Sikimi emmek onu tahrik etti ve benim de hoşuma gittiği kadar onun da bana oral seks yapmaktan hoşlandığını bilmekten daha ateşli bir şey olamaz.

Prezervatifi taktım ve öne doğru bir adım attım, kendimi onun ortasına hizaladım ama o çok fazla öne eğildi.

"Adaya yaslan," diye talimat veriyorum.

İçine girmek için daha iyi bir erişim noktasına ihtiyacım var.

Bunu yaptığında, o mükemmel pembe amcığın benim için nasıl parladığını izliyorum.

Eğilirken sol elimi adaya dayıyorum, başım ona girene kadar sikimi yönlendiriyorum.

Gerildiğinde inliyor. Dudakları ayrılıyor ve hızlı bir nefes alıp veriyor. Göğsü hava ile doluyor ve sonra azalıyor.

Biraz daha derine itiyorum, ileri geri sallanıyorum, her itiş bana küçük bir inilti kazandırırken İsla'nın yüzünü izliyorum.

Uyarılmışlığı sikimi kaplamaya devam ederken dolgun göğüsleri ilerleyişimde zıplamaya başlıyor.

Arkasına uzanıyorum, bikinisini çözüyorum ve minimal malzemenin bar taburesinin etrafında yere düşmesine izin veriyorum.

İçine girdikçe ne kadar iyi hissettirdiğini görüp inliyorum.

Granit tezgahın onun için ideal olmadığını biliyorum ama tıpkı sikimi aldığı gibi onu da bir şampiyon gibi alıyor.

Kolumu geriye uzatıp onu sert ve soğuk kenardan korumak için granitle arasına koyuyorum.

"Sırtın iyi mi?" İçine daha sert pompalarken soruyorum. "Evet," diyor, gözleri kapalıydı. "Devam et."

Onu daha yakına çekiyorum ve elleri sırtımı bulana kadar kolları göğüs kafesime dolanıyor.

Ben ona sertçe vurmaya başladığımda onun cesaretlendirmesi beni daha da cesaretlendiriyor.

Islaklığı tekrar üzerimi kaplıyor ve sikimin onun sıkı kaslarının içinde titreşmesine engel olamıyorum.

Ben onu ne kadar sert sikersem, o da tutunmak için tırnaklarını etime o kadar sert geçiriyor.

Adımı inlerken sırtımı pençeliyor. O çok yakın, ve lanet olsun, ben de öyleyim.

Onun birinci olmasını istiyorum ama bir sonraki yarım saniyede gelene kadar bunun olacağını sanmıyorum.

"İsla..." Ben başlıyorum.

"Evet, istiyorum" diyor, aklımdan geçenleri okuyarak.

Biraz daha dayanmaya çalışırken çenem sıkılıyor ama bu gece yaptığımız onca şeyden sonra yapamıyorum.

Boşalırken homurdanıyorum, sahip olduğum her şeyi onun içine olabildiğince derin boşaltıyorum.

Spermier prezervatifi doldururken sikim titriyor.

Hepsini boşalttığima emin olmak için birkaç kez daha salladım. Ama onu bu şekilde bırakmayacağım.

Tek bir hareketle içinden çıkıyorum ve sonra dizlerimin üzerine çöküyorum. "Kaenan, sen ne-"

Kıçını bar taburesinin kenarına yaklaşıtııyorum, bacaklarını omuzlarıımın üzerine kaldırıyorum ve sonra dilimi kalçalarının arasına daldırıyorum.

"Kaenan! Oh Tanrım!" diyor ben amımı emerken ve sonra dilimi onun ortasına bastırırken.

Kendini sabit tutmak için arkasındaki adaya elinden geldiğince tutunarak yola çıkıyor ama asla endişelenmesine gerek yok.

Düşmesine asla izin vermeyeceğim.

On Dokuzuncu Bölüm

Isla

Kaenan'ın kanepesinde dev bir battaniyeye sarınmış halde yatarken, elektrikli şöminenin patlayıp sönmesini izlerken, bu gecenin az önce yaşandığına inanamıyorum.

"Bu gece için teşekkür ederim," diyor.

Uzun kanepede karşılıklı oturuyoruz.

Gözlerime düşmek üzere olan saçlarımı geriye itmek için parmağıyla şakağıma dokunuyor.

"Bence işin çoğunu sen yaptın," diye kaşlarımı oynatıyorum ona.

Kıkırdıyor ve işaret parmağının yan tarafını çenemde gezdiriyor. "Takım çalışması," diye öneriyor.

"Jakuzide yaptıklarını düşününce çok cömertsin." "Tekrar yapmak istiyorum," diye sırtıyor bana.

Evet!

"Çok isterdim ama bacaklarımı jöleye çevirdin ve yarın da antrenman yapmam gerekiyor."

"Kötülere rahat yok mu?" diyor ve sağ elini vücudumun yan tarafına uzatıp sıkıyor.

Ellerinde kıvraniyorum.

Çok gıdıklanıyorum ve bunu saklayamıyorum.

"Dur!" Kıkırdarak elini itiyorum ama beni bırakmıyor ve savuşturmak için çok güçlü.

"Neden? Gıdıklanman hoşuma gidiyor. Çok tatlısın."

"Hiç "Balla daha çok arı kazanırsın" diye bir söz duydunuz mu?"

Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Eğer düşündüğü buysa, gıdıklamak onu kalçalarımın arasına sokmaz.

"Kırarsan alırsın" diye bir söz duydun mu hiç?

Kıkırdamayı bırakıyorum ve gözlerim onunkilere takılıyor.

Yani beni o kocaman sikiyle kırarsa... beni satın alır mı?

Bu düşünce düşünmek için çok cazip.

Philip ve Newport Athletics ile... ve 24 saatten kısa bir süre önce Kaenan'ın mesafesini koruduğu gerçeği.

Eğer duygusal bir kırbaçlanma umuyorsa, iyi yoldadır. Ama bir yanımda umutla dolup taşıyor.

Ve bazen umut en tehlikeli duygudur. "Bu ne anlama geliyor?"

Dikkatlice soruyorum.

"Yarın konuşabileceğimiz bir şey. Uyuman gerek" diyor. Öne doğru eğiliyor ve alnımdan öpüyor.

"Şimdi gözlerini kapat," diye talimat verdi. Kapatıyorum.

Nefes alışının sesine ve parmaklarının omzumdan koluma, sonra tekrar geriye hafifçe dokunuşuna alışıyorum.

Bunu ne kadar süre yaptığını bilmiyorum, çünkü bu sırada uyuyakalıyorum.

Ta ki Kaenan'ın aniden doğrulup battaniyeyi üzerinden atmasıyla uyanana kadar.

Kaenan

"Baba?" Ne yaptığımı duyup duymadığımı merak ederek hemen uyanıyorum. Göz kapaklarım açılıyor ve zar zor uyanarak etrafıma bakıyorum.

Sabah güneşinin yükselmeye başladığı geniş cumbalı pencerelere doğru bakıyorum.

Pencereler sabah ayazından buz tutmuş, kuşlar c ı v ı l d ı y o r ve havada hâlâ biraz seks kokusu var.

"Baba?!" Bu sefer Berkeley'in çaresiz sesini duyuyorum.

Kızımın beni çağıran ılıklarını duyduğum anda korku terleri sırtımdan aşağı dökölüyor.

"Baba!" ılığını duydum.

Bebek telsizinden gelen hıçkırık sesleri. Kanepeye taşındığımızda yanımızda getirmiştim.

Normalde ben Berkeley'den önce uyanırım ama bazen o benden önce uyanır ve benim yatak odama gider.

"Kahretsin! Kahretsin!" Kızımın uyanıp beni aramaya geldiğini ve her zamanki gibi odamda olmadığını fark ettiğimde bağıyorum.

Bu sabah yatağımnda değildim, olmam gereken yerdeydim çünkü alt katta dadısıyla kığım çıplaktı.

"Ne... Sorun ne?" Isla'nın halsiz sesini duyuyorum ve bağıarak uyanıyorum.

Aramızdaki battaniyeleri kaldırıp koltuktan fırlıyorum, havluya yöneliyorum çünkü burada giyecek bir şeyim yok ve yüzme şortum hâlâ klorlu suyla ıslanmış durumda.

"Berkeley uyandı. Benim odamda. Beni bulamıyor," diyorum sesimdeki aciliyetle.

Dün gece jakuziye getirdiğim havluyu buluyorum ve etrafıma sarıyorum.

Sonra ikincisini Isla'ya doğru fırlatıyorum ama sadece kanepenin arkasına ulaşıyor.

İhtiyacım olan son şey Berkeley'in Isla ve beni birlikte çıplak görmesi ve onun benim önceliğim olmadığını düşünmesi.

"İyi olduğuna eminim. Bebek kapısı merdivenin üstünde. Muhtemelen senin nerede olduğunu karıştırıyordur," diyerek hızla koltuktan kalktı ve bütün gece birlikte uyuduğumuz battaniyeye sarındı.

Berkeley'li aşığı indirdiğimde gördüğü şeyin onu ömür boyu korkutmayacağından emin olmak için çevremde hızlı bir değerlendirme yapıyorum.

Isla'nın mayosunun üstünü elime alıyorum ve yalvarışları dinmeyen Berkeley'e ulaşmak için koridora doğru ilerlemeye başlıyorum.

Korkuyor ve neden olmam gereken yerde olmadığımdan emin değil. Berbat ettim.

Gözlerimi nceliğimden ayırdım ve şimdi Berkeley uyanık, üst katta ve onu terk ettiğimi düşünüyor.

Isla hızlı adımlarla kanepenin önünden aşığı iniyor ve sonra merdivenleri hızla çıkacakmış gibi etrafından dolaşıyor.

"Ben hallederim," diyerek elimi uzatıp mayonun üstünü ona uzatıyorum ve hemen Berkeley'e gitmek için dönüyorum. "Bu benim hatam. Daha iyi biliyordum."

"Daha iyi biliyor muydun?" diye soruyor, arkamdan takip ederek.

Onu göremiyorum ama hızlı ayak seslerini ve ona çok büyük gelen battaniyenin ayaklarının etrafında sallanışını duyabiliyorum.

"Seninle ilişkiye girersem böyle bir şey olacağını biliyordum." Merdivenlerden yukarı doğru ilk birkaç adımı atarken söyledim.

Söylediğim anda tamamen yanlış olduğunu anladım.

Ona benim gibi adamların her şeye sahip olamayacağını söylemeliydim. Ve kızımı Mia'nın annesine kaptırabileceğimi.

Ama belki de benden nefret etmesi en iyisidir.

Bunun tekrar olmasına izin veremem ve tarih, ellerimi ondan uzak tutamayacağımı gösteriyor.

"Benimle ilişkiye mi girdin?"

Artık beni takip eden ayak seslerini duymuyorum.

Bir an için omzumun üzerinden bakıyorum ve Isla'yı merdivenlerin dibinde, battaniyeyi göğsünün üzerinde daha yukarıya kaldırmış, kaşlarını aşağıya indirmiş ve dudaklarını ayırmış halde buluyorum.

Şimdi seni bir daha asla içeri almamasını sağlamak için takozu sür. "Seni bir daha becermeyeceğimi söylemiştim. Dün gece bir hataydı." "Baba."

Merdivenlerden yukarı baktığımda Berkeley'i merdivenlerin başındaki çocuk kapısında dururken buluyorum, gözyaşları yüzünden akıyor, küçük parmakları beyaz metal çite sarılmış.

Ona doğru son birkaç adımı atıyorum ve onu kapının üzerinden kaldırıp çıplak göğsüme bastırıyorum.

"Üzgünüm bebeğim. İyi misin?" Ona bakıp sırtını okşayarak soruyorum.

O iyi, tıpkı Isla'nın söylediği gibi ama yüzü ağlamaktan kızarmış.

Berkeley'le ikimizi giydirmek için kapıyı açıp içeri giriyorum. Ne zaman Merdivenlerden aşağı bakıyorum, Isla artık merdivenlerin dibinde beklemiyor.

Gitmiş.

Bir süre sonra Berkeley ve ben kahvaltı hazırlayabilmek için aşağı indik ama Isla da aşağıda değildi.

Mutfaktan salona doğru yürüdüm ve koşu ayakkabılarının yerinde olmadığını gördüm.

İyi oldu.

Kafamı toplamak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Isla, Berkeley ve ben girişte ayakkabılarını giyene kadar ortaya çıkmadı.

Mandalina turuncusu taytı ve ona uygun jilet sırtı, beline sardığı siyah kapüşonu ve at kuyruğu yaptığı saçlarıyla vücudu her zamanki gibi sıkı bir şekilde kapıdan içeri giriyor.

Dolgun göğüslerinin arasından ter damlıyor. Bu lanet bir işkence olacak.

Kapıdan girdiğinde bana bakmıyor ama Berkeley'e o güzel inci beyazı gülümsemesini gösteriyor.

Dün gece de bana aynısını yaptı. "Gitmeye hazır mısın Berky kızım?" Dedi.

"Lala!" Berkeley ayakkabılarını bağlayarak ayağa fırlıyor ve onun kollarına koşuyor.

Isla onu kucağına alıyor ve sonra bana sırtını dönerek olabildiğince hızlı bir şekilde evden çıkıyor.

"Babana el sallla," dediğini duyuyorum Isla'nın, Berkeley bana el sallayabilsin diye onu omzundan yukarı itiyor.

Isla'nın Berkeley'i Range Rover'ına bindirmesini kapıdan izliyorum ama Isla bir kez olsun bana bakmıyor.

Kaldırıma yanaşiyor ve sonra ikisi de yok oluyor.

Ve bir şekilde Isla'ya bunun bir hata olduğunu söylediğim için pişman olacağımı biliyorum.

Çünkü çok boktan hissettiriyor.

...sanki ikimize de yalan söylüyormuşum gibi.

Yirminci Bölüm

Kaenan

"Sana ne oldu böyle? Görünüşe göre bir puma ile kavga etmişsin," diyor Briggs.

Ne oluyor lan?

Brent, Briggs'e gülerek, "Puma değil... dadısı ondan daha genç," diyor.

Kahretsin... Dün gece onu adaya karşı becerirken tırnaklarını sırtımda hissettim.

 z bırakacağını bildiğim için bu duygudan zevk aldım. Beni işaretlemesini istedim, bir onur nişanı gibi. Eğer onu itmeseydim ve söylediklerimi s ylemeseydim soyunma odasında gururla takardım.

şimdi sahip olamadıklarımın bir başka hatırlatıcısı.

"Siktir git," diyorum omzumun üzerinden.

"En azından birimiz öyle," diye

 gneliyor Brent. Briggs yine kıkırdar.

Eğer hayat bana bir şey  ğrettiyse, o da her şeye sahip olabilecek bir adam olmadığımdır.

Babam beni yetiştirmeye değer bulmadı, Mia sadece yedek ebeveyn olarak iyi olduğumu düşündü ve yaşlandığım her gün spor muhabirleri ve hokey tahmincileri t kezlememi bekliyorlar.

Profesyonel spor dünyasında, değeriniz bir sonraki ma ınızdaki başarınızla ölçülür.

O yüzden par alasan iyi edersin.

Spor  antamdaki telefonumun titreşim sesini duyuyorum.

Koç Bex, bariz bir kural olması gerektiği halde, antrenmanlar için buz üzerinde cep telefonu bulundurmamıza izin vermiyor.

Bugünlerde  aylaklara her şeyi açık açık anlatmak zorundasınız.

Çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve antrenmanlar bugünlük bittiğinden ve fizik tedavimden önce zamanım olduğundan ve ardından bir spor podcast'inde yer alacağımdan, biraz zamanım var.

"Hey anne," diyorum ve çantamı omzuma atıp soyunma odasından  ıkıyorum.

"Selam, tatlım. Seni kontrol edip işlerin nasıl gittiğini görmek istedim. Bizim Berkeley ne yapıyor?"

"O iyi."

"Peki ya resitali? Kaçırdığım için çok üzgünüm ama Isla bana tütüsüyle çekilmiş en şirin fotoğrafını gönderdi. Çok büyümüş görünüyor."

Yola çıkmadan önce Berkeley ve Isla'yı banyoda hazırlanırken gördüğümü, onu kalabalığın içinden geçirirken Isla'nın elini elimde hissettiğimi ve Berkeley'i yatağa hazırlarken Isla ile kıkırdayan Berkeley'in sesini hatırlıyorum.

Her geçen gün Isla ve Berkeley daha da yakınlaşıyor ve Isla'nın Denver'a döndüğünde bırakacağı boşluğu doldurmak benim için çok zor olacak.

"O gösterinin yıldızıydı."

Annemin kıkırdadığını
duydum.

"O babasının ürünü."

"Bundan emin değilim," diyorum, Berkeley'i neredeyse korkusuz gösteren o şımarık cesareti kendimde göremeyerek.

"O yaşta tıpkı onun gibiydin. Çok alıngandın. Dünyayı ele geçirmeye hazırdın."

Annemin sözleri kulaklarıma çarpıyor ama ben onları sindiremiyorum. Sadece babamın kim olduğunu ve annemin hamile olduğunu öğrendiğinde beni terk ettiğini öğrendiğim o karanlık gençlik yılını hatırlıyorum.

Florida'da iki şirket merkezi arasında gidip gelen bir satış elemanıydı. Haftadan haftaya Knoxville Tennessee ve Jacksonville Florida'da çalışıyordu.

Annemin bilmediği şey, onun da Florida'da bir ailesi olduğuydu. Bir karısı ve üç çocuğu.

Üvey kardeşlerim var ama onlarla hiç tanışmadım.

Hamileliğini öğrendiğinde, gelmeyi bıraktı. Annem endişelenmiş ve Knoxville'deki ofisini arayıp onu sormuş. Resepsiyon görevlisi neler olduğunu anladığında anneme gerçeği anlatmış ve karısının telefon numarasını vermiş.

Annem hiç aramadı.

Başka bir kadının ve çocuklarının hayatını mahvetmek istemiyordu.

İyi olup olmadığımı kontrol etmek için hiç ulaşmadı. Ya da bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını. Ya da nasıl bir adam olduğumu öğrenmek için.

Mia'nın, kendim hiç baba olmadığım için baba olma cesaretine sahip olmadığımı düşündüğünü düşünmek beni kahrediyor. Hamile olduğunu öğrendiğimde doğru şeyi yapacağıma bu yüzden mi güvenmedi?

Onu yine de terk edeceğimi mi düşündü?

Babamın yaptığı gibi mi?

"Bundan pek emin değilim," diyorum ona.

"Öyleyim. Ve bir gün kendini yeniden bulacağını düşünüyorum." İçimi çektim ve o da bunu devam edeceğime dair bir işaret olarak algıladı.

"İyi haberlerim var! Teyzen Noel tatilinden Yeni Yıl'a kadar izinli, bu yüzden kocasıyla birlikte eve gelip annenle biraz vakit geçirecekler. Bu da benim Seattle'a dönüp tatili seninle geçirebileceğim anlamına geliyor," diyor.

"Bu harika, anne. Berkeley seni gördüğüne çok sevinecek ve Noel'de yanında olman tatilimizi çok daha güzel kılacak."

"Büyük bir dekorasyon yapmayın. Nasıl olsa her şeyi yeniden düzenleyeceğimi biliyorsun. Noel arifesi yemeğiyle ben ilgileneceğim, Isla'ya söyle telaşlanmasın. Sonra da stadyumda Noel brunch'ı yapacağız, değil mi?"

NHL yetmişli yıllarda oyuncuların aileleriyle vakit geçirebilmeleri için Noel arifesi ile Noel günü arasındaki maçları yasaklamış olsa da Bayan

Carlton

Noel Baba'yı oynaması ve tüm aileler için büyük bir yemek hazırlaması için bir yemek şirketi kiralar.

Phil Carlton Noel Baba kılığına giriyor ve karısının satın aldığı hediyeleri tüm çocuklara dağıtıyor.

Oyunculara gelmeleri için baskı yapmıyorlar ama bazen programlarımız bazı oyuncuların tatil için evlerine gitmelerine izin vermeyecek kadar sıkışık olabiliyor. Ya da bazı oyuncularımızın geri dönebilecekleri mutlu bir aile ortamı olmuyor. Hawkeyes ailesi buna ihtiyaç duyan oyuncuların yerini dolduruyor. Seattle'da tam zamanlı yaşayan bizler de bunu geleneğimizin bir parçası haline getirdik.

"Evet, stadyuma gideceğiz."

"O zaman her şey hazır. Uçağım Noel arifesinden bir gün önce gece yarısı inecek. Bir iyilik yap ve tavan arasındaki tüm Noel süslerini benim için indirdiğinden emin ol ki hemen başlayabileyim."

"Geleceğim. Bana uçuş bilgilerini gönder, gelip seni alayım."

"Saçmalama. Arabayla gelirim ve eve girmek için gereken şifreyi zaten biliyorum."

"Bana neden ihtiyacın var ki?" Alay ediyorum.

"Noel süslerini indirmek için tabii ki." Doğru... anladım.

"İki hafta sonra görüşürüz," dedim ona.

"İsla'yı Noel brunch'ına davet etmeyi unutma."

"Eminim başka planları vardır, anne."

Ve onun hayatıma zaten olduğundan daha fazla girdiğini görmeye ihtiyacım yok.

Sekiz hafta içinde Denver'a gidecek ve tam olarak bunu yapmasını istiyorum. "Kaenan Altman... Eğer o kıza düzgün bir Noel sunmazsan postunu bronzlaştır."

"Anne, bu neredeyse otuz yıldır beni korkutmak için işe yaramadı."

Isla'nın artık benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini ve Noel'i onunla geçirmenin durumuma pek de yardımcı olmayacağını bilmiyor.

"Çünkü dizlerimin üzerinde eğilemeyecek kadar büyüdüğünden beri bunu takip etmedim. Ama henüz ölmedim ve görüldüğümde çok daha güçlüyüm."

"Berkeley'in bunu nereden aldığını şimdi anlıyorum." Alay ediyorum. "O küçük kız benim kalbim ve ruhum."

"Biliyorum." Beni göremese de başımı sallıyorum.

"Sen... henüz bir şey duymadın mı?" diye tereddütle soruyor, sanki sorusu havadan gözaltı belgeleri getirebilirmiş gibi.

"Henüz değil."

"Belki fikrini değiştirmiştir." Sesindeki umudu duyuyorum.

Bundan şüpheliyim.

"Olabilir. Yakında görüşürüz."

Keşkeler hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece savaşa hazırlanmak istiyorum... Yapmayı bildiğim şey bu. Her gün, her maç günü buza adım attığımda yaptığım şey bu.

"O kıza benim için bir öpücük ver."

Tam "Hangisi?" diyecektim ki kendimi tuttum. Isla'yı öpmemi istemiyordu ama aklım oraya gitti.

"Yapacağım."

Sonra aramayı sonlandırıyor.

Isla'yı Noel brunch'ına davet etmek mi? Annemin gazabına uğrayacağım.

Çok daha az acı verici olacak.

Isla

"Seksi hokey oyuncusuyla işler nasıl gidiyor?" Serendipity's Café'de karşımda oturan Vivi soruyor.

Berkeley'i bıraktıktan sonra benimle erken bir öğle yemeği için buluştu ve sonra Kaenan'la karşılaşmamak için günün çoğunu evin dışında geçirdim.

"O senin müvekkilin, V."

"Ve bunu senin için yapıyor. Şimdi dök içini çünkü Vegas'tan döndüğümüzden beri burası Sahra Çölü gibi."

Dadı çalışanınıza birlikte yaşadığı "seksi" patronu hakkında soru sormak davranış kurallarının ihlali olmalı.

Vivi kendi kurallarını koymayı sever.

Kalın ve doyurucu dilimler halinde kesilmiş, günlük taze ekmeğin üzerinde kızartılmış avokadolu lezzetli bir sandviçin bulunduğu boş tabağı itiyorum.

"Dengesiz biri," diyorum.

"Yatakta en iyi olanlar genellikle öyledir."

"Gülmüyorum," diyorum yan gözle. "Bu bir şaka değildi."

Baharatlı chai fincanını dudaklarına götürdü. Gözleri, haksız olduğunu kanıtlamam için bana meydan okurcasına fincanın hemen üzerinde kısıldı.

Sol tarafına, onun geldiğini gördüğümde açık bıraktığım eskiz defterime bakıyor.

Açık bıraktığım sayfada bir Newport Athletic yaz çizgisi eskizi yok, bu yüzden onu gizlemekle ilgilenmedim.

"Newport Athletics eskiz defterine onun formasını mı çizdin? Senin için bu, günlüğünün her yerine Bayan Isla Altman yazmakla eşdeğer değil mi?" diye iğneliyor ve ben geri alamadan defteri masadan kaldırıyor.

Bazen beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum. Size bir hata olduğunuzu söyleyen birine karşı hislerinizden kaçınmaya çalışmak gerçekten sinir bozucu olabiliyor.

Bu sözler derinden etkiledi.

"Vivi," diye sinirli bir şekilde fısıldıyorum ona, olay çıkarmamaya çalışarak. Sayfaları daha fazla çevirmeye başladı.

Tamam... belki de gerçek işimden kaçıyordum ve karalamaya başladım. Aman ne önemli... Olur böyle şeyler.

"Aman Tanrım. Isla."

Gözleri büyür ve ağzı düşer. Harika, işte başlıyoruz.

Hawkeyes formasını yazlık bir elbise tarzına ve bir kadının vücudunu ortaya çıkaran daha dar gömleklere dönüştürdüğüm için benimle daha çok dalga geçiyorlar. "Tamam anladım... ama bende çizer tıkanıklığı vardı... ya da ne zaman hiçbir şey tasarlayamazsınız."

"Hayır, yaz için Newport Athletic ürünleri şimdiye kadarki en iyi çalışmanız olabilir... ama bu? Hawkeyes ürünleri için bu sevimli ceketler ve gömlekler... bu-"

"Bu inanılmaz! Lütfen bana bunları yaptığını söyle!" Vivi'nin arkasından Vivi'ninkinden daha tiz bir ses sesleniyor.

Eskiz defterine tekrar uzanmaya çalışıyorum çünkü o defteri genellikle hayatım pahasına korurum. O defterin içinde ne olduğu tam anlamıyla bir

ticari sırdır.

yaz programımız ve hatta ötesi için rezervasyon yaptırın.

Vivi elindekini tekrar çekiyor ve gözüm Vivi'nin omzunun üzerinden neye baktığını bilmediğim bir taslağa bakan yeni gelen kişiye takılıyor.

"Penelope!" En azından o olduğu için minnettarım.

"Merhaba Isla!" diye karşılık veriyor. "Bu senin mi?" diye soruyor, kim bilir neye bakarak.

Vivi bana sırtlıyor ve sonra Hawkeyes renkleri, logosu ve genel markasıyla tasarladığım sevimli rüzgarlığı göstermek için eskiz defterini çeviriyor.

"Evet... ama önemli bir şey değil. Sadece yeni yaz serisiyle uğraşıyordum ve dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı."

"Dikkat dağıtmak mı?" Tessa, Penelope'nin arkasından yaklaşarak şöyle diyor. "Bu sadece dikkat dağıtmak istediğinde yarattığın türden bir şey. Süper güçlerimizi takas edebilir miyiz?" diye soruyor.

"Bilmem, seninki ne?" Ben de kıkırdayarak soruyorum.

"Yetişkin hokey oyuncularını ağlatmak," diye araya giriyor

Penelope. Vivi başını geriye atıp gülüyor, sonra bana bakıyor.

"Bence bu teklifini kabul etmelisin. İşe yarayabilir." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Ama cidden, bir kadın ürünleri serisi başlatacaksın, değil mi?" Penelope soruyor.

Vivi ona eskiz defterini uzatır.

"V, bunun içinde hassas Newport maddeleri olduğunu biliyorsun."

Penelope, "Yaz koleksiyonuna bakmayacağım, söz veriyorum," diyor.

O ve Tessa birlikte sıkışıp, yaptığım eskizlerin sayfalarını çeviriyorlar. Bir köpek kazağı bile tasarladım, umarım görmezler ya da

Utançtan öleceğim.

"İsla..." Tessa başlıyor, kaşları kalkıyor ve bana Vivi'ninkine benzer bir tepki veriyor. "Bunlarla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Hiçbir şey. Bunlar sadece karalama çocuklar, gerçekten." Önümde duran üç kadından herhangi birinin bana inanıp inanmayacağını görmek için her birinin gözlerinin içine bakmaya çalışarak söylüyorum.

"Biliyorsun... babam Hawkeyes'in genel müdürü ve takım ürünlerinin lisanslanmasına karar veren kişiyle bir "bağlantısı" var. Bunun lisansını almak için bir talepte bulunabilirsin. Büyük bir spor giyim şirketinin tasarımcısı olduğunuzu düşünürsek, eminim iyi bir şansınız olur."

"Ruhsat mı? Bunu bilmiyorum-"

"Ne zararı olabilir ki?" Vivi sözümü kesti. "Belli ki böyle bir şey yapmakla ilgileniyorsun. Neden başka kapılar açmıyorsun?"

O haklı. İlgileniyorum.

Son birkaç aydır Hawkeyes kıyafetlerini tasarlarken Newport Athletics için tasarladığımdan daha fazla eğlendim.

"Bunu düşüneceğim. Buna ne dersin?" Penelope'ye söyledim. "Güzel, posta adresini alacağım."

Tessa ve Penelope öğle yemeklerini alıp stadyuma geri dönüyorlar.

Onlarla burada tekrar karşılaşacağımı düşünmemiştim ama karşılaştığıma sevindim.

Sadece kendime saklamayı düşündüğüm tasarımlar için duydukları heyecanı duymak beni dağıtım konusunda düşünmeye sevk etti.

Belki de bir yan projenin zamanı gelmiştir.

Kimse beni evlenmeye zorlayamaz.

Bölüm Yirmi Bir

Isla

Bu Noel arifesinde erkenden merdivenlerden iniyorum.

Sunny'nin dün gece geç geldiğini bildiğim için kimseyi uyandırmak istemiyorum. Aşağıda Kaenan'la Sunny'nin telefonda tartışıklarını duydum;

Kaenan, Sunny'nin gecenin bir yarısı araba kullanmasına izin vermiyordu.

Sese bakılırsa

o kazandı.

Bana bir mesaj gönderdi, çünkü bana bir hata olduğumu söylediği gecedən beri artık neredeyse hiç konuşmuyorduk.

Gerekirse iki haftalık çıplak metin mesajları, ki onlar bile çok azdır.

Konuşmamız gereken tek zaman takvimde bir değişiklik olması, ki bu da henüz gündeme gelmedi. Görebildiğim kadarıyla Kaenan programına sadık kalan bir alışkanlık yarattığı. Çok düzenli.

Berkeley, sabah koşularım ve eskiz yapmak şu anda hayatımın tek günlük gereksinimleri, bu yüzden hiçbir şeyi değiştirmeme de gerek yok.

Kaenan: Bu gece yarısından sonra Sunny'yi alacağım. Ben yokken Berkeley'i dinleyebilir misin?

Ben: Tabii.

Bana neden böyle tepki verdiğine dair daha fazla bilgi vermeye çalışmadı ve zaten umurumda da değil.

Erkeklerin beni istedikleri zaman kullanıp, istemedikleri zaman bir kenara atmalarından bıktım.

Merdivenlerden fazla ses çıkarmadan iniyorum.

Ama sonra tırabzanın Noel ışıklarıyla kaplı olduğunu fark ettim.

Oturma odasından sesler geliyor ve salonda "Grandma Got Ran Over By A Reindeer" şarkısının hafif melodisi çalıyor. Koridordan, iki oda arasında ortalanmış dokuz ayak uzunluğunda bir ağaç görüyorum. Sonra gözlerim bir taburenin üzerindeki bir kişiye takılıyor.

Güneşli.

Evin her tarafına yayılmış olan dekorasyona bakıp kıkırdıyorum.

Her düz yüzeyde kar küreleri, çeşitli boyutlarda ve temalarda fındıkkıranlar, cicili bicili her şey ve buna izin verecek her şey var.

Elektrikli şöminenin üzerinde bir şey gözüme çarpıyor.

Keçe üzerine siyah kalemle el yazısıyla yazılmış dört çorap asılı. Biri Berkeley için.

Biri Kaenan için.

Biri Mimi için.

Biri de Lala için.

Sunny beni de dahil etmeyi düşündüğü için kalbim biraz sıkıştı.

"Günaydın. Erken kalkmışsın," diyor Sunny ve beni yan yana dizilmiş dört çoraba ve gelecek yıl benimkileri asmayacakları düşüncesine bakmaktan alıkoyuyor.

Ve bunu düşünmek beni biraz üzüyor. Koşu takımlarımı incelerken ona dönüyorum.

"Erken mi kalktım?" Kıkırdıyorum. "Bunu yapmak için ne zaman vakit buldun? Sanki Noel Baba'nın atölyesi patlamış gibi."

Oturma odasındaki her koltuk ve sandalyede Noel yastıkları ve battaniyeleri var. Hatta fırının kulpunda Noel mutfak el havluları ve adada bir Noel Baba kurabiye kavanozu asılı.

Bu kadın her şeyi düşünmüş.

"Oh, saatlerim vardı. Buraya gelir gelmez başladım." "Yatağa gitmedin mi?"

"Hayır. Bu Noel büyü. Berkeley'in uyandığında tüm evi bir Noel Harikalar Diyarı'na dönüşmüş olarak bulması gerekiyor," diyerek el işçiliğine bir göz atıyor.

"Bütün bu eşyaları nereden buldun?" Ağacın etrafında duran birkaç kutuya bakarak ona soruyorum.

"Bir elf asla sırlarını ifşa etmez."

Bana kaşlarını oynattı.

"Burayı kapattığım gün her şeyi evime gönderdi." Arkamda beni neredeyse zıplatacak kadar derin bir ses duyuyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda Kaenan'ı görüyorum; üzerinde siyah bir Hawkeyes tişörtü ve Vegas'ta odasının kapısını çaldığımda giydiği basketbol şortu var. Bir omzunu koridorun girişine yaslamış, ellerini ceplerine sokmuş, Sunny'ye sırtıyor.

"İşte yine yapıyorsun. Ticari sırları döküyorsun. Biliyorsun... Noel Baba seni yaramazlar listesine koyacak," diye uyarıyor Sunny, önündeki dala bir süs asarken.

"Yaramazlar listesi umurumda değil," diyor.

Ona bir bakış fırlatıyorum, gözleri zaten üzerimdeyken karnımda bir çarpıntı hissediyorum.

Dikkatimi olabildiğince çabuk Sunny'ye yöneltiyorum.

Bunu söylerken neden bana baktığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama kafamı daha çok karıştıran şey, tüm bu olanlardan sonra vücudumun ona neden böyle tepki verdiği.

"Tennessee'den Washington'a on üç kutu Noel süsü göndermenin son derece aşırı olduğu yönündeki yorumumun arkasındayım," diye devam ediyor.

Duvarı itiyor ve yanımdan geçip mutfığa doğru yürüyor.

Kaenan'la daha fazla göz teması kurmak istemediğim için gözlerimi Sunny'den ayırmıyorum. Sanırım bu sabah günün geri kalanı için yeterliydi.

Mutfakta kahve makinesini çalıştırdığını duydum.

"Berkeley'in bizimle geçireceği ilk Noel için Noel süslerine ihtiyacın olacaktı. Sen onun yaşındayken sana yaptığım gibi ona da Noel büyüsünü getirmememi bekleyemezsin," diyor ağacın etrafını saran çelenkleri ayarlarken.

İkisi de bir şey söylemeyince, bunu buradan çıkmak için bir şans olarak görüyorum.

Kaenan'a zorunlu olandan daha uzun süre yakın olmak istemiyorum. Daha da önemlisi, o günkü koşumu tamamlamam gerekiyor.

"Harika görünüyor Sunny. Bırakayım da sen devam et. Benim koşuya çıkmam gerek."

"Kar yağacağını duydum," diyor Sunny. "Bu sabah dışarıda dikkatli olun. Buzlu olabilir."

"Teşekkür ederim," diyorum ve koridora geri dönüyorum. "Hey Isla?" Sunny soruyor.

Yarım bir dönüş yapıyorum ve onun hala ağacı ayarladığını görüyorum, bana doğru bakmıyor.

"Evet?"

"Oğlum seni Noel kahvaltısına davet etti mi?"

Kaenan'a hızlı bir bakış gönderiyorum, kendime göndermeyeceğimi söylememe rağmen. Elinde kahve fincanı asılı duran Sunny'nin arkasından bakıyor. Ağzı açık kalıyor ve şaşırılmış görünüyor.

Sonra bana bir bakış attı.

Burada bilmem gereken bir şeyler mi oluyor? Güç mücadelesi gibi mi?

"Noel brunch'ı mı?" Hakkında hiçbir şey bilmediğim için sordum.

"Noel sabahı stadyumda brunch var. Planın yoksa gelmeni çok isteriz." Gülümsüyor, sonunda başını çevirip bana bakıyor ama Kaenan'la bakışmıyor.

Planlarım var

mı? Genelde

evet.

Hem babamın hem de benim dahil olduğumuz kulüplerde Şükran Günü'nün ertesi gününden Noel sabahına kadar devam eden partiler var. Konuşulmayan tek bir gece bile yoktur.

Vivi genellikle Noel için birkaç arkadaşıyla Vale'ye gider ya da annesinin Kaliforniya'daki evine gider. Her yıl babamın isteğini geri çevirir, tatillerde babamın çevresinde çene çalmaktansa kanal tedavisi olmayı tercih edeceğini söyler.

Eminim Vivi istesem peşime takılmama izin verirdi ama Kaenan'la Noel'i ve bana ihtiyacı olup olmayacağını hiç konuşmadık.

"Planım yok ama-"

"Harika, misafirimiz olacaksın." Sanki mesele çözüme kavuşmuş gibi ağacına geri dönüyor.

Sunny ile tartışmak istemiyorum ve koşuya çıkmam gerekiyor. Sunny ve Kaenan'ın yapmak üzere oldukları konuşmanın benim dahil olmak istemeyeceğim bir konuşma olduğunu hissettiğimden bahsetmiyorum bile.

"Umm, tamam."

Başka sürprizlerle karşılaşmamayı umarak olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmak için dönüyorum.

Denver'a erkenden dönüp Philip'le evlenmeyi kabul etmenin Noel'i Grinch'le geçirmekten daha iyi olup olmayacağını merak etmeye başladım.

Ama yapacağım.

... Sunny ve Berkeley için.

Kaenan

"Anne, bu çok abartılı."

"Bu Berkeley'in Seattle'da babasıyla geçireceği ilk Noel. Onun için büyülü olmasını istiyorum."

"Öyle olacak. Noel'i her zaman özel kıldın," diyorum.

"Büyükanne ve büyükbabaların torunlarını şımartmasına izin verilir, ben de buradayım." "Buna bayılacak."

Boştaki elimi basketbol şortumun içine sokuyorum ve sevdiği şekilde hazırladığım kahveyi ona uzatıyorum.

"Çok tatlısın, değil mi?"

"Kime sorduğuna bağlı," diyorum, ilk evimizdeki ilk Noel'de aldığı melek ağacının tepesine bakarak.

"Belirli birinden mi bahsediyorsun?" Gözleri beni dikkatle izleyerek soruyor.

Başımı sallıyorum.

Tamamen süslenmiş ve bana çocukluğumu hatırlatan Noel ağacını tarıyorum. Yapmaması gerektiği halde bu zahmete katlanmasına sevindim. En azından otoyol soygununun ve her şeyi göndermenin kargo ücretini benim kartımla ödemesini sağladım.

Annem her zaman para konusunda anlayışlı olmuştur, ancak antrenman için ihtiyacım olan hokey ekipmanına sahip olduğumdan emin olmak için çok fedakarlık yaptı. Yerel buz pistimizdeki yaz kampları da ucuz değildi ama hayallerimden asla vazgeçmedi.

Şimdi, kazandığım parayla, ihtiyacı olan her şeye ve daha fazlasına sahip olduğundan emin oluyorum. Gerçi almasını sağlamak zor olabiliyor.

Evinin ödeme tutarını öğrenmek için bankasını kendim aramak zorunda kaldım. Bu sürpriz ilk başta hoşuna gitmedi.

"Berkeley uyandığında onu markete götürüp bu akşam için hindi ve tüm malzemeleri almak istiyorum," diye teklif ediyor ve ardından basamaklı tabureden inmeye başlıyor.

"Eminim bu hoşuna giderdi."

"Böylece Isla'yı Noel brunch'ına davet etmenin senin fikrin olduğuna ikna etmek için bolca zamanın olacak."

"Anne..." Sıkıntıyla ağırlığını değiştirerek söylüyorum.

"Bana annelik yapma. Bunu yapacaksın," dedi ve dönüp bana baktı. "Haftanın büyük bölümünde çocuğuna bakan kadın o. Biraz güneyli misafirperverliği gösterebilirsin." Talep ediyor.

"Gelmek istemiyor."

"Çünkü ben soruyu sorduğumda ona dik dik baktın." Saçmalık diyorum.

"Nereden biliyorsun? Ağaca mı bakıyordun?" Ben de öyle dedim.

Kafasının arkasında gözleri olmadığını çok iyi biliyorum. Üç yaşındayken bir kez kontrol etmiştim.

Her zaman benden nasıl hoşlandığını anlayamıyordum.

"Annelerin örümcek hisleri vardır," diyor ve kollarını iki yana açıp parmak ucundan parmak ucuna bir dalga hareketi yapıyor. "Çoğu kişinin hissedemediği şeyleri hissedebiliyoruz. Sizin hazır olmadığınız şeyleri."

"Neyi hissetmek?" Ben soruyorum.

Şifreli konuşmasından nefret ediyorum.

"Göreceksin... buna hazır olduğunda."

Sonra gülümseyerek kremalı kahvesinden bir yudum alıyor ve ağaca bakmak için arkasını dönüyor.

Isla'yı çağırırsam gelmeyeceğini zaten biliyorum.

Bana sessiz davranması ikimizin de yararına. Onunla tekrar yakınlaşmak bana pahalıya patlayacak... Bunu biliyorum. Ama bu yine de son iki haftadır onun için hazırladığım kahvaltıya dokunmadığı gerçeğini değiştirmiyor.

Bana hâlâ kızgın, o yüzden gelmeyi kabul etmesine imkân yok.

Ama reddedilmeyi kaldırabilirim.

Şimdiye kadar bu işte profesyonel olmalıydım.

Berkeley ve annem birlikte market alışverişine gittikten bir buçuk saat sonra Isla'nın henüz dönmediğini fark ediyorum.

Arka pencereden dışarı baktığımda karın artık zemine yapışmaya başladığını ve yere değdiğinde erimediğini görüyorum.

Saatimi kontrol ediyorum.

Koşu süresini ezbere bilmemeliydim ama biliyorum.

Son iki haftadır koşularını zamanlıyorum ama ona bundan bahsetmiyorum.

Her geçen gün geliyor.

Ayrıldığı zamana göre, şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Arabaya koşmadan önce birkaç dakika daha beklemeye karar veriyorum, her ne kadar ayaklarım onun gittiğini bildiğim yöne doğru gitmek için kaşınsa da. Berkeley kalktıktan sonra giyindim ve eğer birazdan ön kapıdan içeri girmezse kapıdan uçarak çıkmaya hazır olduğum için mutluyum.

Otuz dakika daha geçmesine rağmen hala kapıdan içeri girmeyince n pencereden dışarı bakıyorum. Arabası hala burada ama koşu ayakkabıları yok. Hava şimdi değişmiş, iri ve yağlı kar taneleri yağıyor ve çimlerin ve asfaltın her santimini kaplıyor. Komşuların çatıları bembeyaz ve bir şeyler doğru gelmiyor.

Nerede olabilir ki?

Hiç geç kalmazdı.

Hiç ona göre değil.

şu anda benden yeterince nefret etmesine rağmen telefonunu arıyorum, muhtemelen cevap vermeyecek, ama sonra st kattaki yatak odasında çaldığını duyuyorum.

Lanet olsun!

Ceketimi ve ayakkabılarımı giyiyorum, Isla'nın anahtarlığına astığı anahtarları alıyorum ve Isla'nın Range Rover'ına gidiyorum çünkü benim SUV'um kızlarla markette ve garajdaki spor arabam sadece nden çekişli ve karda bok gibi gidiyor. Aracı çalıştırıp geri vitesa takıyorum.

Rotasını biliyorum... Çoğunlukla, eğer değiştirmediyse. En azından başlamak için iyi bir yer.

Sokakta ilerlerken, sabahları onunla birlikte koşmaya başlamam gerektiğini biliyorum. En başta burada yalnız kalmasına asla izin vermemeliydim.

nce kapılı alanın içindeki rotayı kontrol ediyorum ama ondan bir iz yok. Bu gidişat hoşuma gitmiyor.

Durup gardiyana onu görüp görmediğini sorabilirdim ama duramayacak kadar yorgunum.

Eğer onu kendim bulamazsam geri geleceğim.

Sola dönüp dur işaretini geçiyorum ve şehir yoluna çıkıyorum, bir sonraki yolun onun döndüğü yere kadar yaklaşık dört mil olduğunu biliyorum.

Isla'nın kullandığı kaldırım boyunca bir bankta oturan bir kadın gördüğümde ancak bir buçuk mil gidebildim. Kar taneleri sarı at kuyruğunun ve ceketinin üzerine düşerken, dizlerini tutuyor gibi görünüyor.

Sonra
gördüm.

Kan.

Çok fazla değil ama dizinde derin bir yara var gibi görünüyor. Kahretsin.

Kenara çekiyorum ve tehlikelerimi atıyorum.

"Isla," diye sesleniyorum, sürücü kapımı kırbaçla açtığım anda.

Gözleri dizinden bana doğru kaydı.

Cipten atlıyorum, kapıyı arkamdan iterek kapatıyorum ve arabanın ön tarafına doğru koşuyorum.

Kapı arkamdan gürültüyle çarptı.

"Burada ne yapıyorsun?" Kaldırıma çıkıp ona doğru kırımını kaldırmamı izleyerek soruyor.

"Eve gelmedin ve hava daha da kötüleşiyor."

Etrafımızda birikmeye başlayan kara bakarak, "Biliyorum," diyor.

Görüş mesafesi kötüleşiyor, ıslak ve soğuk görünüyor.

"Dizine ne oldu?" Önünde durmak için son birkaç acele adımı atarak soruyorum.

"Görmediğim bir buzun üzerinde kaydım. Koşmaktan dolayı dizimde eski bir sakatlık var ama dizliğim olmadan gayet iyiydi... ta ki kayana kadar."

Önünde diz çöktüm, dizlerimin altındaki kar eridikçe kot pantolonum ıslanıyordu.

Soğuk beni rahatsız etmiyor ama etseydi bile sakatlığını analiz etmemi engellemezdi. Kariyerim boyunca yeterince diz sakatlığı gördüm.

ne kadar kötü olduğu hakkında.

Dizine uzandığımda, bakmama izin vermek için ellerini geri çekiyor. Ellerimi nazikçe iki yanına koyarak ona dokunmama izin veriyor.

"Üzerine ağırlık koyabilir misin?" Evime mi yoksa acil servise mi döneceğimizi anlamaya çalışarak soruyorum.

"Yapabilirim ama canım acıyor ve tüm yolu yürümek zorunda kalsam geri dönebileceğimi sanmıyorum."

Onu hemen eve götürüp yarayı temizlemem gerekiyor.

"Hadi o zaman," diyorum, elimi sırtına ve bir elimi de dizlerinin altına koyarak onu beşik gibi göğsüme doğru çekiyorum.

Onu jakuziden eve taşıdığım gibi.

Koşu pantolonu nemli, saçları ıslak ve keçeleşmiş, burnu Rudolf'un kırmızı burnu rengine ama yine de her zamanki gibi güzel.

Ona sarıldığımda burnuma mango kokusu geliyor. Muhtemelen şampuanından geliyordur, çünkü en son market alışverişine gittiğinde aldığı tropik saç ürününü gördüm.

"Beni taşımak zorunda değilsin."

"Bu havanın dışında daha iyi bakana kadar üzerinde yürümemelisin."

O kapı koluna uzanıp kapıyı açarken ben onu yolcu kapısına kadar taşıyorum. Sonra onu içeri bırakıyorum, daha kötü bir şey yerine onu bu durumda bulduğum için mutluyum.

Güvenli bir şekilde içeri girdiğinde, kapıyı kapatıp yanıma koşuyorum. Sürücü kapısını açıp içeri atlıyorum. Yolun ortasında bir kaltağa takla attırıyorum ve eve geri döndüğümüzde dörtlü flaşörlerimi kapatıyorum.

"Yine telefonunu getirmemişsin. Gelmezsem planın neydi?" diye sordum.

"Annen ve Berkeley'in markete giderken bana el salladıklarını gördüm. Geri döndüklerinde onlara el sallayacağımı düşündüm."

"Telefonun olsaydı beni arayabilirdin." Sağa dönüp mahalle kapısına doğru ilerliyorum.

"Arayacağım son kişi sendin," dedi başını bana doğru çevirerek.

Bizim için açılmakta olan kapıyı beklerken ona bakıyorum ama birkaç saniye göz göze geldikten sonra gözlerini kaçırıyor.

Hâlâ bana kızgın ama onun son çağrısı olduğum fikri direksiyonu daha sıkı kavramamı sağlıyor.

İstediğim bu olmalı. Onu

kol mesafesinde tutmak.

Ama şu anda tek istediğim onu yakınımnda ve güvende tutmak. Onu ilk arayan olmak istiyorum, son arayan değil. Başı belaya girdiğinde, onun için ortaya çıkacağımı bilmesini istiyorum. Nerede olursa olsun, ne zaman olursa olsun.

Kapıdan geçtik ve sokağın aşağısında başka bir kapıya asıldık.

Cevap olarak bir şey söylemiyorum. Neden onun son çağrısı olduğumu biliyorum ve bu yeri hak ettim. Hoşuma gitmese bile.

Sonunda eve varıyoruz ve Isla'nın genelde park ettiği kaldırım yerine garaj yoluna park ediyorum. SUV hala dönmemişti, bu yüzden ev boştu.

Arabasından atlayıp sürücü kapısını arkamdan kapatıyorum ve Isla kendi kapısını açıp tek başına çıkmaya çalışırken hızla ön tarafa doğru ilerliyorum.

"Bekle, seni almaya geliyorum," diyorum ona, ben bakana kadar daha fazla baskı yapmasını istemiyorum.

"Yürüyebilirim-" diyor, adımını atıyor ve sonra acı içinde homurdanırken neredeyse yere düşüyor.

Düşmeden önce onu tutuyorum ve sonra tekrar beşik tutuşuna çekiyorum.

"Gel hadi. Seni banyoya götürelim. Orada bandajlarım ve daha iyi bir ışık var. Step dansına başlamadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir göz atacağız."

Tek kelime etmiyor ama dudaklarında saklamaya çalıştığı küçük bir gülümseme var.

Yürüyüş yoluna çıkıp ön kapıdan geçiyoruz. Onu tüm merdivenleri sorunsuzca çıkardım.

Berkeley'in tuvaletinin önünden geçerken Isla'nın kaşları çatılıyor.

"Bandajların olduğu üst kattaki banyoya gideceğimizi sanıyordum."

"Öyleyiz. Banyomdalar," diyorum ona.

Elimde biraz sertleştiğini hissediyorum ama bir şey söylemiyor.

Koridordan aşağı iniyoruz. Yatak odamın kapısını açıyorum, onu Isla'nın odasındaki yatağa benzer kiraz ağacından yapılmış dört direkli kral yatağımın yanından geçiriyorum. Ben Montana'dayken Penelope ve Tessa bu evdeki her şeyi seçmişlerdi. Hepsi benim zevkime göre değil ama Berkeley'i geri getirmeden önce stokta olan ve teslim edilebilecek her şeyi tedarik etmek zorunda kalarak harika bir iş çıkardılar.

Onu ana süitin kapısından geçiriyorum ve çift kişilik makyaj masamın beyaz mermer tezgahına koyuyorum. Sadece bir kullanıcısı olan bir makyaj masası.

Banyonun etrafına bakıyor, geniş fayanslı duşu ve sadece buzla doldurduğumda kullandığım küvete bakıyor. Kaslarım için ısıya ihtiyacım olursa alt kattaki jakuziyi kullanıyorum. Ayrı bir banyoya açılan bir kapı var.

banyo ve sınırlı gardırobunun yaklaşık yüzde onunu dolduran büyük bir gömme dolaba açılan bir kapı.

"Bu çok güzel," diyor ama iltifat gözlerine ulaşmıyor. Yine... etkilenmemiş.

Dadım olmadan önce nasıl bir hayatı vardı? Yani, bu ev Taj Mahal değil ama ödediğim paraya göre, Isla'nın gözünde biraz parıltıdan zarar gelmezdi.

Üst kattaki havluları ve ilk yardım çantasını sakladığım gömme çamaşır dolabına dönüyorum.

"Teşekkür ederim. Sadece benim için ihtiyacım olandan daha fazla ama zaten evle birlikte geldi."

Dolabın kapağını açıyorum ve yarasını temizlemek için hidrojen peroksit ve pamuk pedleri sakladığım kutuyu çıkarıyorum.

"Eminim bir gün çok fazla oda varmış gibi hissetmeyeceksiniz" diyor.

Ona döndüğümde gözlerini çoktan yaralı dizine dikmişti. Düşündüğüm şeyi mi demek istedi?

Bu banyonun içinde bir kadın varken dolacağını mı?

"Bu evi şu anda içinde olanlardan başka bir şeyle doldurmak gibi bir planım yok," diyorum ona, şu anda onun da buna dahil olduğunu düşünmeden önce.

Başını sallıyor ama bu küçük ayrıntıyı fark etmemiş gibi görünüyor. İyi ki de öyle. Bu durum tahmin edebileceğimden çok daha karmaşık bir hal aldı.

Kabı raftan alıp ona doğru geri dönüyorum ve tezgahın üzerine, onun yanına koyuyorum.

Çöp kutusundan koyu kahverengi peroksit şişesini çıkardım ve düz bir pamuk ped aldım. Şişenin vidalarını açarak peroksit şişesini pamuğa doğru eğiyorum ve soğuk sıvının pamuğun içine ve parmak uçlarıma doğru emildiğini hissediyorum.

Hareketlerimi izliyor.

Şişeyi tekrar yerine koyuyorum ve Isla kapağı kapıp, ben bir elimi onun dizinin yanına koyarken üst tarafa geri vidalıyor.

Dizine yaklaşmak için eğildim ve temizleyici sıvıyı kanlı yaranın üzerinde gezdirdim.

Ped dizine değdiğinde irkiliyor ama bu hareketimi durdurmam için yeterli değil.

Dizini analiz ederken temizlemeye devam ediyorum.

"Muhtemelen günün geri kalanında kanepede oturmalı ve dizinize buz koymalısınız. Şişliği indirdikten sonra atel takmak muhtemelen iyi bir fikirdir. Ben olsam emin olmak için doktorunuzdan da bir randevu alırdım."

Doktor değilim ama buna benzer yeterince sakatlık gördüm. Sadece geçmişini ya da son sakatlığının ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum.

"Doktorum Denver'da."

Oh, doğru...

"Stadyuma gelin ve fizyoterapistten bir göz atmasını isteyeceğim. Alanının en iyilerinden biridir ve işini bilir. Berkeley'in dadısına bir iyilik yapmakta sakınca görmeyecektir," diye sırtıyorum, onu seansa getirmek zorunda kaldığımda masasının çekmecesinde onun için nasıl küçük çocuk sakız paketleri sakladığını düşünüyorum. Onun yaşlarında bir oğlu var, bu yüzden terapi randevumun çoğunda onlar hakkında konuşuyoruz.

"Herkes Berkeley'i seviyor, ha?" diye soruyor gülümseyerek. "Gittiği her yerde insanlar ona aşık oluyor gibi görünüyor."

Başımı sallıyorum. Berkeley'in insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Isla'da da var.

Berkeley'i beş saniyede, annemi ise beş dakikada kazandı.

Onu tanımam gerektiğini anlamam için asansör kapısının diğer tarafında onu görmem yeterliydi.

"Evet, öyle," diyorum, yarasını temizledikten sonra geri itiyorum.

Banyoya doğru yürüyorum ve tuvaletin kapısını açıyorum. Orada sadece bir çöp kutum var. Sık kullandığım bir şey değil, o yüzden sorun değil. Tanıştığımız ilk gecenin anısını aklımdan çıkarmak için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Bandajlar nerede?" diye soruyor.

Sesi az önce girdiğim küçük odadan biraz boğuk geliyordu.

"Soldaki en üst dolapta," diyorum ona. "Ama ben alabilirim."

Pamuğu tuvaletin yanındaki çöp sepetine atarken onun yavaşça tezgahtan kaydığını ve dolaba yöneldiğini duyuyorum. Yerde topalladığını duyabiliyorum ama muhtemelen üzerine ağırlık veremediği için değil, daha çok rahatlamak için.

Dolabı açtığını ve içeri karıştırdığını duyuyorum... ve sonra hiçbir şey yok.

Bandajları bu kadar çabuk mu buldu?

Kapalı banyodan çıkıyorum ve onu dolabımın önünde durmuş elindeki bir şeye bakarken gördüğüm anda ne olduğunu hemen anlıyorum.

Sikeyim.

"İsla..."

Bana dönüyor, parmağı Vegas'tan sakladığım çıplak iç çamaşırının yumuşak malzemesine sürtünüyor.

"Bu da ne?" diye soruyor, hâlâ elindeki külotuna bakarak.

Aradaki bağlantıyı kuramıyor mu?

Yoksa bu retorik bir soru mu? "Dinle,

ben-"

"Her yerde bunları aradım. Nereden buldun bunları?"

Kahretsin, bana itiraf ettirecek... ya da yalan söyletecek.

Her iki durumda da, hayatımın en iyi seksinden sonra bir kadının iç çamaşırını sakladım. Geleceği göremiyorum ama bunun benim için iyi sonuçlanmayacağını tahmin ediyorum.

Banyo zemininde ona doğru bir adım atıyorum.

Ben yaklaştıkça bana doğru yaklaşıyor, neredeyse korumacı bir şekilde yüzüme bakıyor ve ellerini önde tutarak Vegas'taki o geceden beri beni zar zor doyuran tek şeyi kavlıyor.

"Onları bulamadım." Söyledim. Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca Isla'ya sadece bir kez yalan söyledim. Ona bir hata olduğunu söyledim. Ona bir daha yalan söylemeyeceğim. Bu sabah gerçekten tehlikede olabileceğini düşündüğümde hissettiklerimden sonra olmaz.

"Eğer onları sen bulmadıysan, o zaman nasıl buradalar? Bunlar kesinlikle benim. Etiketini kestim," diyor ve iç çamaşırını açıp içini kontrol ediyor.

Lanet olsun, beni temize çıkaracak. En azından

ben söylerken bana bakmıyor.

"Onları senden aldıktan hemen sonra cebime koydum."

Alnı kırıırken ve kaşları birbirine düğümlenirken gözleri benimkilere dikiliyor.

"Bunları sen mi çaldın?" diye soruyor, gözleri cevabımı ararken dudakları şaşkınlıkla aralanıyor.

"Seni hatırlamak için senden bir şey almamın beni ikiyüzlü yaptığını biliyorum ama beni suçlayabilir misin? Senden saklayacak bir şeye ihtiyacım var."

Bir adım daha yaklaşıyorum ama o kıpırdamıyor.

Şokta olduğu için mi geri çekilmiyor yoksa benim onunkini istediğim gibi o da benim yakınlığımı istediği için mi bilmiyorum.

Kahretsin, onu yakınımda istiyorum.

Ne kadar denesem de bunu inkar edemem.

Bu sabah nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını bilmemek bana hak ettiğim bir ceza gibi geliyordu. Nerede olduğunu bilme hakkını ben kazanmadım.

"Seni suçlayabilir miyim?" diye sorumu tekrarlarlarken kaşları daha da derinleşiyor, tabii bu mümkünse.

Gözlerindeki yarıklardan bana bakıyor.

"Beni deli gibi hissettirdin. Bana en affedilmez suçu işlemişim gibi hissettirdin..."

"Kahretsin Isla, biliyorum," diyorum, ellerimi kollarına doğru uzatıyorum ama dokunulmak istemediğini göstermek için bir adım geri atıyor.

"Üzgün olduğunu söyleme Kaenan, çünkü sana inanmıyorum. Hikâyedeki kötü adam olmaktan bıktım. Kızının oyuncak ayısını çalan kleptoman. Jakuzide düzüştüğün ve sonra da senin pis hatan dediğin dadı. Eminim soyunma odasındaki erkekler bu hikayeye bayılmıştır."

Tarihimizi böyle görüyor.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı bu şekilde özetliyor ve onu suçlayamam çünkü bunun büyük bir kısmından ben sorumluyum.

"Sen benim pis hatam değilsin. Ve onlara bizim hakkımızda hiçbir şey söylemem."

Banyo kapısına doğru geri çekilmeyi bıraktı ve bana dik dik baktı. Daha fazlasını söylemeliyim...

Çok daha fazlasını söylemeliyim.

Ama ağzımı açıp ona söz veremeyeceğim şeyler söyleyemem. "Biz diye bir şey yok Kaenan. Sen varsın... ve sonra ben varım."

Elleri yanlarına düşer, iç çamaşırı gevşek bir şekilde parmaklarının arasındadır.

Görüşüm tekrar dizine doğru kayıyor ve işimi bitirmediğimi hatırlıyorum. Şimdi yarık temizlenmiş ve o üzerinde yürürken, yeni parlak kırmızı görünüyor. Kapatmak için bir bandaj gerekiyor.

"Sen çıkmadan önce bitirebilir miyim? İyileşmesi için hâlâ bir bandaja ihtiyacın var."

Yere bakar ve dizindeki yeni kan lekesini görür.

Bir iç çekip bir an tereddüt ettikten sonra tezgâha doğru yürüyüp tekrar yukarı tırmanıyor.

Ellerimi beline dolamak ve tekrar incitmemesi için onu dikkatlice yere yatırmak istiyorum ama benden yardım istemiyor ve ben de tokat yemek istemiyorum.

Acıtacağından endişelendiğim için değil. Her oyunda Isla'nın tokat atabileceğinden yüzlerce kez daha sert vuruluyorum.

Sadece bunu yapmak zorundaymış gibi hissedecek kadar tehdit altında hissetmesini istemiyorum. Dolaba dönüyorum ve Isla'nın külotunun çamaşırhanede yıkanırken durduğu yerin hemen önünde duran bandaj kabını buluyorum, sonra... kullan.

Bugün onları nasıl unuttum, bilmiyorum.

Kabı getirip bandajların arasından tüfikle geçiyorum. Isla gözlerini dizine dikmiş, doğru bandajı seçtiğimden emin olma zahmetine girmiyor. Bu noktada benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Dizinin tamamını kaplayacak büyüklükte bir bandaj çıkarıyorum ve ardından bandajın çoklu desteklerini çekip çıkarıyorum.

Bandajı iki parmağıma doğru çekerek mükemmel bir şekilde hizalıyorum ve yaranın tam ortada olduğundan emin oluyorum. Sonra yavaşça, bandajın ilk tarafını

Bandajın tamamen düz durduğundan emin olmak için işaret parmağımı alıp yapışkan bezin üzerinde gezdiriyorum.

"İç çamaşırını ne yaptın?" diye soruyor usulca.

Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin bandajın kenarından geçen parmaklarımı izlediğini görüyorum.

Bu kez malzemenin üst tarafını aşağıya yatırıyorum ve işlemi tekrarlıyorum, parmaklarımı yavaşça ve yumuşak bir şekilde üzerinde kaydırıyorum ve elimin parmak ucunun bir kısmı teninin üzerinde kayana kadar uzatıyorum.

"Vegas'tan ayrıldığımda seni düşünmeden edemedim. Bir not bile bırakmadan gittiğin için kızgındım, bir de zürafa, ama en çok da sadece gittiğin için."

Parmaklarım biraz daha yukarı çıkıp bandajın aynı kısmını üçüncü ve gereksiz bir kez daha sabitlediğinde küçük tüylerim diken diken olurken onu izliyorum.

"Bazı sabahlar çelik gibi sert uyanıyorum, o süitte benim için nasıl boşaldığını düşünüyorum. Ve sikimin etrafına sarıldığında ne kadar iyi hissettiğini."

Göğsünün inip kalktığını görmek için yukarı bakıyorum.

Sonra, kumaşın sol tarafını ve dizinin iç kısmını tenine doğru yatırdım. Parmaklarım teninin üzerinde kayıyordu.

"Bu yüzden banyoya geldim, dolaptan külotunu aldım, duşa girdim, aletime sardım, boşalana kadar tekrar tekrar kaydırdım."

Alt tarafı bitirmeden önce tekrar yukarı bakıyorum ve ona dokunmak için başka bir nedenim yok.

Göğsü kırmızı ve lekeli. Vegas'ta gergin olduğu zamanki gibi. Bu çok tatlı ve ben de onun bu halini saklayamamasından zevk alıyorum.

benden duygu.

"Peki ya şimdi ben buradayım?" diye soruyor.

O duvarın diğer tarafında uyurken ona kaç kez otuz bir çektiğimi itiraf edip etmemem gerektiğini düşünmek için dudağımı ısırıyorum.

"Seninle kavga ettiğimizde ya da seni aklımdan çıkaramadığımda, banyoya gidip külotunu alıyorum ve sonra biraz rahatlamak için duşa giriyorum." Bandajın alt tarafını yere serip parmağımı son kez üzerinde gezdiriyorum.

"Yine de mi?" diye soruyor.

Bandaj yüzünden görüşüm kesiliyor ve ona bakıyorum.

"Eğer yapmasaydım, yatak odanızın kapısını çalmaktan ve kalçalarınızın arasında uyumak istemekten kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum."

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendimi durduramıyorum.

Bunun için bana tokat atabilir, ama riski göze alacağım.

Elimi boynunun arkasına doladım ve eğilerek ağzını kendime doğru çektim.

İlk seferinde geri çekilmeyince onu daha sert öpüyorum, ellerim kıcının altından kayıyor ve onu kendime doğru çekerken her bir yanağını kavırıyor. Bacaklarını kalçalarımın etrafına sararken dizine çarpmamaya dikkat etmeye çalışıyorum.

Kııcı ellerimde, dudakları dilime açılıyor ve küçük inlemeleri bana bunu onun da istediğini söylüyor.

Alt katta mutfakta ön kapı sansürünün cıvıltısını duydum ve ardından ön kapının sertçe kapanmasıyla üst kattaki pencereler biraz sallandı.

Sonra kızımın neşeli ciyaklamasını duyuyorum. Eve gelmişler.

Isla da bunu duyuyor çünkü elleri göğsüme doğru kayıyor ve beni geri itiyor.

"Hayır," diyor.

"Hayır, ne?"

"Hayır... o son seferdi." "Ne için son kez?" diye sordum.

"Kaenan... Isla... biz geldik." Annem girişte bağıyor.

Isla beni daha fazla itiyor ve ben de bir adım geri çekiliyorum. Beni hareket ettirecek kadar güçlü olduğu için değil, belli ki geri adım atmamı istediği için.

"Çekil... lütfen," diyor.

"Az önce ne oldu? Bir dakika önce yaptığımız şeydeki değişiklik nerede?" diye sordum.

"Değişiklik yok. Sadece sen ve ben bir hata daha yapıyoruz."

Yavaşça tezgahı kayıyor, külotu hala elinde. Onu aşağı indirmeye yardımcı olmak için kalçasını kavriyorum.

"O öpücük bir hata değildi," diyorum ona, ama yorumum bir bakış bile kazandırmıyor bana.

Ayakları banyo zeminine değdiği anda dönüp yatak odama doğru yürüyor ve banyodan çıkıyor, hala diğer bacağından yana ama onun dışında dizi onu kucağıma aldığımdan beri daha iyi görünüyor.

"Karar verecek tek kişi sen değilsin."

Banyo kapısının sıkıştığı yerde durur ve önce sol tarafındaki makyaj tezgahına, sonra da sol elindeki iç çamaşırına bakar. Mermere doğru bir adım atıyor ve onu tekrar tezgâhın üzerine koyuyor, sonra da uzaklaşıyor.

"Al, sende kalsın... Tabii kapımı çalmana engel olacaksa."

Sonra dışarı çıkıyor, merdivenlerin başındaki bebek kapısını açtığını duyana kadar durmuyor ve sonra topallayarak merdivenlerden iniyor.

Az önce olanları düşünmek için bir saniye ayırıyorum ve alt kattaki diğer herkese katılmadan önce yarı tombulluğumun üzücü bir şekilde ölmesine izin veriyorum.

Nihayet aşağıya indiğimde, annemi sağ taraftaki mutfakta yiyecek paketlerini açarken görüyorum. Solda ise Berkeley ve Isla'yı kanepeye uzanmış, birlikte yüzüncü kez Güzel ve Çirkin'i izlerken görüyorum. Isla'nın dizi bir yastıkla desteklenmiş, üstünde bir buz torbası var ve Berkeley'in elinde bir kase Japon balığı var.

Kanepenin üzerine eğilip Berkeley'in başını öpüyorum ama Isla bunu görmezden geliyor. Her zamanki gibi hayata geri döndük.

Mümkün olduğunca birbirlerinden kaçmak. Aynı evde yaşayan hayaletler.

Yalnız, ileride değişecek olan bir şey var. Isla yalnız koşmayacak.

Yirmi İkinci Bölüm

Isla

Alarmıma susmasını söylemek için telefonumu tokatlıyorum. Noel sabahı bu kadar erken uyanmak mı?

Bu yüzden buna adanmışlık deniyor. Yağmurda, karda, sakat bir dizle ve hatta Noel sabahında bile koşarsınız.

Dün gece bacamdan Noel Baba inmedi, bu yüzden bu sabah ailemi bensiz Noel'in tadını çıkarmaları için yalnız bırakacağım. Rahatsız etmek istemem. Bugün arabama atlayıp güzel bir gezintiye çıkacağım ve minnettar olduğum şeyleri düşüneceğim.

Sıcak yatağımdan çıkmak düşündüğümünden biraz daha zor oldu, ancak sıcak yorgan örtüsü vücudumdan çıktığında ve ayağa kalktığımda, kaslarım o koşucu kafası için kaşınmaya başladı.

Bu sabah hava buz gibi ama bu sabah dizlikle koşmak zorunda kalacağım için şort giymeyi tercih ediyorum. Birinci kilometreye ulaştığımda fazlasıyla ısınmış olacağım ve aradaki farkı kapatmak için üstüme kat kat giyinebilirim.

Koşu kıyafetlerimin geri kalanını giyiyorum ve sessizce kapımı açıp aşağıya iniyorum.

Sunny dün gece yattıktan sonra Berkeley'in hediyelerini getirirken mutfağın ışığını açık bırakmış olmalı. Genellikle sabahları burası oldukça karanlık olur ve ben de çıkarken hiçbir ışığı açık bırakmamaya çalışırım.

Ön evin kapısını açmaya gidiyorum ama Kaenan dün gece kilitlemeyi unutmuş olmalı. Ya da belki Sunny bu sabah erkenden girip çıkıyor, arabadan bir şeyler getiriyordu?

Silkindim.

Sebebi ne olursa olsun, önemli değil. Bugün kafamı oyuna vermeliyim.

Kapıyı arkamdan kapatıp tuş takımındaki kilit düğmesine bastıktan sonra dönüp birkaç merdiveni koşarak iniyorum.

Neyse ki bu sabah kar yağmıyor, ancak hava hala dondurucu ve hala buzlanma olabilir.

Kaldırıma doğru yürürken birdenbire arabamın yanındaki kaldırımda birinin durduğunu fark ediyorum.

Bu mahallede sabahın erken saatlerinde koşan tek kişi ben değilim ama koşuya başlamak için dışarı çıktığımda genellikle Kaenan'ın evinin önünde durmuyorlar. O kişiyi hemen tanımam sadece bir saniye sürüyor.

Kaenan.

"Mutlu Noeller," diyor, ağzından soğuk havaya bir buhar püskürüyor.

Berkeley'in en sevdiği battaniyelerden birinin her şeyi örttüğü el arabasına bakıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" nnde ne olduğuna bakarak soruyorum.

Koşu arabasına benziyor.

"Artık yalnız koşmuyorsun. Berk ve ben seninle birlikte koşacağız."

Ne?

"Berkeley orada mı?" Yaklaşıp eğildim, kumaşı biraz ittim ve üzerinde yığılı battaniyelerle uyuyan bir Berkeley buldum.

"Evet," diyor kol saatindeki bir şeyle oynarken. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye onu temin ediyorum.

"Telefonunu taşımayacaksın ve ben de kardiyo yapabilirim."

"Kaenan-"

"Hadi gidelim. Rotanı saatimdeki uygulamaya girdim bile. Rotanızda nereleri geliştirebileceğinizi bize söyleyecek."

"Benim için bir koşu uygulaması mı indirdin?"

"zerinde fazla düşünme Isla. Sadece koşalım."

Burada benimle olduğunu bilmenin rahatlatıcı olduğunu söylemekten nefret ediyorum. Özellikle de dünkü olaydan bu yana ilk kez dizimin üzerinde koşacağım için. Çok fazla sorun yaşadı ve dünden sonra, ikimizin de sadece üzerimize düşeni yaparak yabancılara geri döneceğimizi düşündüm.

Dünkü öpücüğe aşırı tepki verip vermediğime hâlâ karar veremedim.

Dün arabamın yanaştığını ve Kaenan'ın arabadan atladığını gördüğümde, yüzündeki endişeli ifadeyi gördüğüm anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Beni kucağına alıp götürdü, kesiği temizlemek ve bandajlamak için zaman ayırdı.

Evde olmam gerektiğini bildiğinde, tıpkı bir koruyucu gibi beni aramaya geldi. İlk taşındığımda bana söyledikleri aklıma geldi.

"...artık burada yaşadığına göre, benim gözetimim altındasın."

Kaenan'ın bu şekilde ortaya çıkması, ilk kez birinin benim için gerçekten ortaya çıkmasıydı, ben istediğim için değil, sezgisel olarak buna ihtiyacım olduğunu bildiği için. Sanki başımın dertte olduğunu hissetmiş ve bana sorulmadan beni bulmaya gelmişti.

"Beş mil gidiş ve beş mil dönüş koştuğuna emin misin?" diye sordum.

"Ben profesyonel bir sporcuyum. Sadece yolu göster." Dedi, elini açtı ve Önünde koşmaya başlamamı işaret etti.

"Tamam, başlıyoruz" diyorum, kulaklıklarımı takıp en sevdiğim koşu çalma listesini seçiyorum.

İki saat sonra eve Kaenan'dan beş dakika önce dönüyorum ama onu garajda bekliyorum.

Gerçekten iyiydi ama sekizinci kilometrede biraz nefes nefese kalmaya başlamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bebek arabası da itiyordu. Tıpkı gerçek bir atlet gibi, zorlamaya devam etti.

Berkeley o sırada uyandı ve biz yanlarından geçerken tüm Noel süslemelerini izleyerek eğleniyordu.

Kaenan gelir gelmez Berkeley'i bebek arabasından çıkardım.

Tamamen bitkin düşmüştü.

Yine de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onu kırmızı yanaklarla bebek arabasını iterken ve nefesini tutmaya çalışırken gördüğümde, tam olarak neden kendini bu duruma soktuğunu hatırlıyorum. Beni korumaktan başka bir şey için değil.

Bunu iddia ettiği gibi kardiyoya ihtiyacı olduğu için yapmadı. Antrenmanlar ve haftada harcadığını söylediği koşu bandı miktarı arasında bol miktarda kardiyo alıyor.

Ve hiç kimse iki yaşındaki kızını uyandırıp onun için bir yatak sistemi oluşturmaz, böylece dadı çocukla ilgilenirken daha sonra koşabilecekken sabahın köründe koşabilirler.

Bunu benim için
yaptı.

Bu kadar basit.

Ne Philip ne de babam benim için hiç böyle bir şey yapmadı. "Bebek arabasını nereden buldun?" diye sordum.

"Dün gece sen dizini buzlarken mağazaya gidip aldım. Bunun için kırk küsur yaşında bir anneyle bilek güreşi yapmak zorunda kaldım ama buna değdi." Saatini yüzüne yaklaştırarak söylüyor.

"Hayır, yapmadın" diyorum, blöfünü görüyorum ya da en azından öyle umuyorum.

"Hayır, almadım. Kim Noel için kendine koşu arabası alır ki? Bu berbat bir hediye," diyor telefonunda bir şeyler okurken.

"Bence bu harika bir hediye. Teşekkür ederim," diyorum Berkeley kalçamdayken.

Bir an için başını kaldırıyor, gözlerimiz bir an için birleşiyor.

"Rica ederim," diyerek saatine bakar. "Dünden önceki güne göre bir dakika kırk beş saniye kısaltmışsın. Sen kaybolduğundan beri dünü de sayıyorum."

"Bu harika."

Garaj kapısının açıldığını ve Sunny'nin içeride durduğunu duyuyorum.

"Hey, siz üçünüz. Brunch'a gitmek üzere hazırlanabilmemiz için hediyeleri açmamız gerekiyor."

Kaenan bebek arabasını park ederken Berkeley ve ben içeri giriyoruz.

Yirmi dakika sonra Sunny bana bir fincan kahve veriyor ve Kaenan Berkely'nin hediyeleri karıştırmasına yardım ederken ben kanepeye oturuyorum çünkü Berkely henüz konsepti tam olarak oturtamamış gibi görünüyor ve her açtığı hediyeyle oynamayı yeni bir hediye açmaya tercih ediyor.

Kaenan, Sunny ve benim onun için aldığımız hediyeler arasında yenilerini nereye koyacağımızı bilemiyordum.

Yarın bir bağış kutusu açıp yer açmam ve diğer çocuklara vermem gerekecek.

Berkeley'in tüm hediyelerini bitirdik ve sonra sıra hediyeleri değiş tokuş etmeye geldi.

Sunny'ye Kaenan'la birlikte Berkeley'in fotoğraflarını Tennessee'ye döndüğünde her gün gönderebileceğimiz dijital bir resim çerçevesi veriyorum. Böylece geri dönene kadar mümkün olduğunca az anı kaçırarak.

Sunny bana küçük bir kutu uzattı, ben de açtım.

Sinek kuşunun renkli göğsünü oluşturmak için küçük mücevherler içeren minik bir elmas sinek kuşu kolyesi.

"Sinek kuşu kolyesi mi? Çok güzelmiş."

Çevremde Kaenan'ın Sunny'ye bir bakış attığını görüyorum.

"Altman ailesinde, büyük büyük annemle başlayan bir geleneğimiz var. Altman ailesine giren tüm kadınlar... uygun yaşta," diye ekliyor dikkatini vermeyen Berkeley'e bakarak. "...sinek kuşu kolyesi alırlar. Bu kolye hem biz kadınları nesiller boyunca birbirimize bağlayacak hem de ailemizdeki kadınlara, çok zayıf olduğumuzu ve kendi başımıza yapamayacağımızı düşündüğümüz zamanlarda bile güçlü, vahşi ve kuvvetli olduğumuzu hatırlatacak. Düşündüğünüzden daha yeteneklisiniz ve tek yapmanız gereken kanatlarınızı çırpıp küçük sinek kuşu ve harika şeyler yapacaksınız."

"Anne..." Kaenan neredeyse uyarıyor gibi görünüyor.

"Ben bir Altman değilim ama. Büyük büyük anne üzülür mü?" Kolyeyi geri vermek istemediğimden ama haddimi de aşmak istemediğimden soruyorum.

"Kan bağı ya da soyadı seni aileden biri yapmaz sevgilim. Sana en çok ihtiyacımız olduğu anda bu aileye katıldın ve şu anda bu odada bulunan ailenin en kıdemlisi olarak seni onursal üye ilan ediyorum."

Küçük bir göz kırpıyor.

Gözlerinin hızla Kaenan'a kaydığını ve sonra tekrar bana döndüğünü görüyorum.

"Çok güzel," diyorum, pırlanta kaplı kolyeye bakıp başparmağımı tasarımın üzerinde gezdiriyorum ve bir sinek kuşunun temsil ettiği her şeyi düşünüyorum. Olmak istediğim her şeyi. Kendim göremesem de Sunny'nin bende gördüğü her şey.

Kaenan'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ama ona dönüp bakmıyorum. "Kaenan, kalk ve onu giymesine

yardım et," diyor Sunny.

Kaenan onun isteği üzerine ayağa kalkıyor ve benim oturduğum kanepenin arkasına doğru yurüyor.

Kolyeyi ve zinciri kadife mucevher kutusundan cıkarıp ona geri veriyorum.

Kolyeyi alırken parmak uçlarımız birbirine değiyor ve sonra kolyeyi başımın üzerinden kaldırıp boynuma doluyor.

Tokayı takıyor, parmakları ensemde geziniyor, parmak uçlarının tenimle birleştiiği yerde tüylerim diken diken oluyor. Zinciri usulca göğsümün üzerine bırakıyor.

Sonra kulağımın yanına eğildi.

"Sana çok yakışmış."

Ailesinin kadınları tarafından paylaşılan bir sembolü taşımamı onaylaması, dikkate alınmaktan gurur duymamı sağlıyor.

Kaenan ve ben duş alıp brunch için hazırlandıktan sonra hep birlikte stadyuma doğru yola cıktık. Daha önce hiç gitmediğim için görmek için heyecanlıyım.

Oyuncunun park alanına giriyoruz.

"Burada çok fazla araç var," diyorum.

"Oyuncular ve aileleri her yıl Hawkeyes geleneğini dört gözle bekliyorlar. Buzun üzerine kurulan masalarda brunch veriyoruz ve çocuklar buzun üzerinde gönüllerince kayıyor," diyor Sunny.

Kaenan Berkeley'i araba koltuğundan çekip göğsüne yaslariken Sunny de çocuklara dağıtmak üzere aldığı hediyelerden oluşan bir çanta taşıyor.

Arabadan inmeme bekliyor ve sonra park yeri buzlu olduğu ve topuklu ayakkabı giydiğim için tutunmam için kolunu uzatıyor.

Kapıya doğru yöneldiğimizde Hawkeyes forması giymiş bir adam stadyumun kaldırımından bize ışık tutuyor.

Hayran mı?

Kaenan biraz temkinli adımlarla ona yaklaşıyor ve Berkely'yi tutmam için bana uzatıyor. Bizi engellemek istercesine önümüzde uzun adımlar atıyor ama görebildiğim kadarıyla herhangi bir tehdit yok gibi görünüyor.

"Kaenan Altman, imzanızı alabilir miyim? Büyük hayranınızım." Adam diyor ki. "Evet, tabii dostum," der Kaenan, ama sonra adam bir zarf çıkarır

ve Kaenan'a uzattı. "Bay Altman, size servis yapıldı."

Servis
mi?

Ne?

Kim
tarafında
n?

Adam zarfı Kaenan'a verir ve aceleyle oradan ayrılır. "Ailemin önünde mi?" Kaenan'ın adama mırıldandığını duyuyorum.

"Üzgünüm Bay Altman. Ben gerçekten bir hayranınızım. Bu sezon için iyi şanslar" dedikten sonra arkasını dönüp ters yöne doğru hızla uzaklaştı.

"Noel sabahı mı?!" Sunny arkasından bağılıyor. "Annen utanırdı."

Ama adam yavaşlamadı ya da omzunun üzerinden arkasına bakmadı. Gitti ve az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bu da neydi böyle?" Arkamızdan gelen bir ses.

Berkeley hâlâ kucağımdayken omzumun üzerinden bakıyorum. Çifti tanıdım.

Vegas'taki asansörden Brent ve kahve dükkanından Tessa.

Doğru ya... Kardeşinin adının Brent olduğunu ve sokağın aşağısında oturduklarını söyledi.

Kaenan ona doğru yürüyor, sanki Berkeley'in duymasını istemiyormuş gibi, onun neler olup bittiğini anlayacağını sanmıyorum. Gerçi çocuklar söylediklerinden daha fazlasını anlarlar.

Kaenan ona "Daha yeni hizmet aldım," diyor.

"Kahretsin... Az önce gördüm. Noel sabahı bunu yapmak çok boktan bir şey. Kalpsizlik," diyor Brent.

Tessa onlara yer açarak bana doğru yürüyor ve Berkeley için ellerini uzatıyor.

"Merhaba güzel kız," diyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor bana. "Evet. Sadece ne olduğundan emin değilim."

Brent ve Kaenan'ın konuşmalarını izliyorum.

"Dinle... içeri gelmek zorunda değilsin. Sam ve Phil'e açıklayacağım. Anlayacaklar. Bunun olacağını biliyorduk." Neyin geleceğini?

"Evine git ve ailenle ilgilen." Kaenan başını sallar.

Kaenan, "Bunu tam Berkeley'in önünde yaptı," diyor.

Brent elini Kaenan'ın omzuna koyar. "Bunu kazanacaksın. Gerekirse tüm Hawkeyes ailesi o mahkemeye gelecektir. Berkeley daha iyi bir destek sistemine sahip olamazdı ve sen de mahkemeye her şeyi hallettiğini göstermek için gerekenleri yaptın," diyor Brent.

Berkeley için destek sistemi?

Onun bununla ne ilgisi var?

"Her şey yoluna girecek. Sabah avukatı ararız. O da bunu bekliyordu," diyor Sunny Kaenan'ın sırtını sıvazlayarak.

Kaenan zarfı elinde rulo haline getirip sıkıca kavırıyor. Kalın bir zarf ama Kaenan'ın elleri parmak uçlarının beyazlığı dışında etkilenmiş görünmüyor.

"İstersen kalabiliriz." Sunny diyor ki.

"Hayır, eve gidelim. Avukat parayı alınca gece gündüz aramamı söyledi. Yarın gelmemi isteyecek." Neyi anladın?

Sunny başını sallar ve ardından Kaenan onun yanından geçerek Berkeley'i kollarına alır ve başının üstünden öper.

"Sonra görüşürüz," diyor Tessa ve sonra Brent ve Tessa stadyuma girmeden önce bir süre bizim gidişimizi izliyorlar.

Kaenan kolunu tekrar bana doğru uzatıyor ve daha önce yaptığımdan daha sıkı sarılıyorum.

"Az önce ne oldu?"

"Eve gittiğimizde sana anlatırım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kaenan

Annemin Berkeley'i uyuması için yukarı çıkarmasını bekliyorum ve sonra Isla'nın yanına oturuyorum, aramızda bir kanepe minderi kadar boşluk var.

"Berkeley'in büyükannesi Berkeley'in tam velayeti için beni mahkemeye veriyor."

"Ne? Bunu nasıl yapabilir?" Isla soruyor.

"Mia hastanedeyken Berkeley'in geçici velayetini aldı ve sonra mahkeme Mia'nın cenazesine kadar iki hafta daha uzattı. Şimdi ise Mia'nın bana Berkeley'den bahsetmediği çünkü bir baba olarak bana güvenmediği, sabıka kaydım olduğu ve ona güvenli ve destekleyici bir ortam sağlamak için işim gereği çok fazla seyahat ettiğim gerekçeleriyle Berkeley'in tam velayetini almaya çalışıyor."

Mia'nın annesinin, Mia'nın kendisine benim baba olmaya uygun olmadığını söylediğini gerekçe gösterdiğini teyit eden avukat evraklarını görmek beni çok etkiledi.

Mia'ya duyduğum öfke büyümeye devam ediyor.

Yapmak istediğim son şey bunu Isla'ya açıklamak. Mahkemelerin kızımı gerçekten de eski ürkek büyükannesine verebilecek kadar kusurlu olduğumu görmesini istemiyorum.

Bu benim hakkımda ne söylüyor?

"Onun için harika bir hayat yarattınız. Biyolojik babasıyla birlikte büyüyen iki yaşında mutlu bir kız çocuğu. Mahkemeler bunu göremiyor mu?"

"İşte bunu kanıtlamak zorundayım. Bu yüzden annem Tennessee'ye dönmek zorunda kaldığında bir dadı tutmak zorunda kaldım. Sen de burada devreye girdin. Başka hiçbir dadı hizmeti beni kabul etmediği için başka kimseye gidemedim ve Berkeley'in seninle başarılı bir geçmişe sahip olması için seni eve yerleştirmem gerekiyordu."

"Bu yüzden Sunny beni gezdirirken kalmam için yalvardı."

Kızımı kaybetmemek için Isla'yı kalmaya ikna etmek zorunda olduğum hissiyle sertçe yutkunuyorum. İşler asla bu noktaya gelmemeliydi.

"Evet."

"Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın?" diye sorar.

"Kapımın önündeki siz olduğunuzda hazırlıksız yakalandım. Ve sonra belki de bunun bir önlem olduğunu ve sonunda gerçekleşmeyeceğini umdum."

"İşte bu yüzden benim dikkat dağıtıcı olmamdan endişe ediyordun." Başımı salladım.

"Şu anda yapabileceğim tek şey bu. Berkeley benim dünyam ve onu kaybedemem," diyorum.

Mahkemenin onu kollarımdan çekip almasını ve başka birine vermesini izleme düşüncesi midemi bulandırıyor ve yumruklarımı sıkmana neden oluyor.

"Yapmayacaksınız. Davayı kazanmak için yapmamız gereken her şeyi yapacağız. Berkeley hiçbir yere gitmiyor." Diyor, yaklaşıyor ve elini

kalçama koyuyor.

Eline bakıyorum.

Onu içime alıp yukarı çıkarmak istiyorum.

Ama şimdi, her zamankinden daha fazla, bu davayı kazanmaya odaklanmalıyım. Onu ne kadar çok istersem, bir şekilde o kadar çok hata yapabilirim.

"Sadece bunu üstlenecek yerim var. Seninle hiçbir şeyin peşinden koşamam," diyorum, boynundaki sinek kuşu kolyesine bakarak ve her şeyin farklı olmasını dileyerek.

Sekiz hafta içinde Isla gitmiş olacak ve duruşma tarihi de aynı zamana denk geldiği için, ortalık sakinleşmeden gitmiş olacak.

Onu kaybedeceğim ama başka seçeneğim yok.

"Şimdi anlıyorum," diyor Isla, elini kalçamdan çekerken ve onu bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Ona Vegas bir yıl önce gerçekleşmiş olsaydı, bunu yapabilecek kapasiteye sahip olacağımı söylemek istiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, söylemek istediğim her şey yerine.

"Yardım etmek için ne yapabileceğimi bana bildirin," diyor ve sonra koltuktan kalkıyor.

Konuşmamızdan sonra bu kadar çabuk gitmesi hoşuma gitmiyor ama kendisi için yapması gerekeni yapmasına izin vermeliyim.

"Biraz uzanıp dizime buz koyacağım. Tekrar şişmeye başladı."

"Evet, yapmalısın," diye onaylıyorum. Bu sabahki koşumuz yüzünden dizinin iltihaplandığına şüphe yok.

Odadan çıkıp mutfığa doğru yürüyor. Buz torbasını çıkarışını dinliyorum ve sonra merdivenlerden odasına doğru attığı ağır adımları duyuyorum. Kapısının kapandığını duyduğumda gözlerim kapanıyor ve derin bir nefes alıyorum.

Bu velayet savaşını kaybedemem.

Kanepede uykuya dalmadan önce düşündüğüm son şey bu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Isla

Noel gününden bu yana neredeyse beş hafta geçti, Kaenan askere gitti ve sonra bana benimle hiçbir şeyi sürdüremeyeceğini söyledi.

"Lake'in bu oyunda kaç dakika süre alacağına kim bahse girmek ister?"
Tessa, eski erkek arkadaşını buzun dışına attığı için kendi erkek arkadaşından bahsediyor.

Kaenan'a karşı suç duyurusunda bulunan adam.

Belki de bu dövüşten olması gerekenden daha fazla keyif aldım. Lake'in ona hizmet ettiğini görmek, Lake'in hepimiz için ödeştiğini hissettirdi, ancak onu oyundan attılar ve neredeyse ceza alıyordu.

Geçtiğimiz ay boyunca Tessa, Penelope ve Briggs'in kız arkadaşı Autumn beni Penelope'nin dairesindeki oyunlara ve Serendipity's Café'deki öğle yemeği randevularına davet ettiler.

Autumn, Berkeley'le ilk maçımıza gittiğimizde tanıştığım grubun sonuncusu. Ela yeşili gözleri ve omuz hizasındaki açık kahverengi saçları Conley formasının üzerinden akıyor. Gülümsemesi sıcacık ve sanki onu yıllardır tanıyormuşsunuz gibi hissettiren "ilkokuldan beri en iyi arkadaş" hissine sahip.

Hokey dünyasında beni nelerin beklediğini, sporun ve franchise kurallarının nasıl işlediğini anlamama yardımcı olabilecek arkadaşlarımın olması çok güzel. Bundan daha da önemlisi, bu güçlü ve bağımsız kadınlar benim için daha önce hiç sahip olmadığım rol modelleri oldular.

Tessa'nın sert ve sadık ruhu.

Penelope'nin dışa dönük ve neşeli ruhu.

Autumn'un canlı hedefleri ve kariyer arzuları.

Hayatımda Vivi dışında, kendileri için neredeyse hiç evde olmayan zengin bir kocadan, tasarımcı soyundan köpeklerden ve şu anda gerçekten somut bir şeyden yoksun hissettiren bir hayatın sosyal medyaya hazır fotoğraflarından daha fazlasını isteyen böyle bir kadın olmadı.

Üç hafta içinde böyle bir hayata adım atacağım ve beni ayakta tutan tek şey işimi hayatım haline getirebilmek. Kendimi meşgul etmek ve kontrol edemediğim ev hayatımdan uzak tutmak için işe balıklama dalıyorum.

Philip'in yaptığı şey bu.

Belki Seattle'da geride bıraktığım dünyayı düşünmezsem. Ya da her şeyi güzel bir rüya olarak düşünürsem, babamın benim için tasarladığı dünyada yaşayabilir ve tüm hayatım boyunca olduğu gibi onun kuralları çerçevesinde oynayabilirim.

Bu düşünceler beni çok bunalttığında sinekkuşu kolyesine sarılıyorum ve Sunny'nin bana söylediği sözleri hatırlıyorum.

"Benim için bahis yok. Son maçlarda beni sildin süpürdün," diyor Penelope, televizyonun önünde halı kaplı zeminde birlikte otururlarken Berkeley'e mavi bir yapı taşı uzatarak.

"Ve kaybetme serimden sonra seninle bahse girmeyecek kadar akıllıyım. Ama Briggs, Cincinnati'nin sağ kanadına karşı Brent'ten 2 dakika istiyor. Sanırım aralarında husumet var." Autumn, iyi bir kız arkadaş gibi Brigg'in bahsine kilitlendiğini söylüyor.

"Kolay para. Bahsi kabul ediyorum. Büyük sponsor bu gece maçı izlemek için evde. Sam bana bu sabah söyledi. Herkesin en iyi şekilde davranması gerekecek." Tessa şeytani bir sırıtişla.

"Kahretsin... çok iyisin," diye gülüyor Penelope ve Berkeley'e, biz ziyarete geldiğimizde oyuncakları olsun diye aldığı bir blok daha uzatıyor, ki bu artık daha düzenli bir şey haline geldi.

Maçı izliyoruz ve daha fazla oyunu ve hakemin kararlarını anlamaya başlasam da, tüm hokey jargonu hala biraz zaman alıyor. Pakı bir taraftan diğerine takip ediyorum ama çevre birimlerim Kaenan'ın buzun neresinde olduğunu her zaman biliyor.

Elimde değil, artık otomatik.

Her zaman buzun neresinde olduğunu bilmek istiyorum.

Kaenan kalede Reeve'i savunurken rakip takımın yetmiş bir numaralı oyuncusunun Kaenan'ı omuzdan kontrol edişini dikkatle izliyorum.

Önce Kaenan yere düşer ve ardından yetmiş bir numara da Kaenan'ın hemen soluna düşer.

Kaenan kayma tahtalarına doğru kayar ve onu kontrol eden adam Kaenan'a çarpar.

Sağımda oturan Autumn içgüdüsel olarak bileğimi kavıyor ve hepimiz bu darbeye irkiliyoruz.

Stadyumdaki herkesin bu darbenin ne kadar kötü olduğunu biliyormuş gibi bir ses çıkardığını duyabilirsiniz ve yan tahtaların yakınındaki insanlar Kaenan'ın iyi olup olmadığını görmek için ayağa kalkar.

Kaskı tahtalara çarpmasına rağmen bayılmadı. Anında omzunu kavradı, jakuzide mesajlaştığım omzunu, ve ardından yan tahtalara vuran aynı omuz ilk darbeyi alır.

Oh hayır... Bu gece eve geldiğinde çok ağrıyacak.

Sağlık görevlileri ona doğru kaymaya başlar ama Lake ve Brent ondan önce davranıp kalkmasına yardım eder.

Yardım almadan kendi patenleriyle buzdan kayıyor, ancak ne Lake ne de Brent onu kutuya götürene kadar yanından ayrılmıyor.

Kaenan buzdan çıkar, eli omzunu kavrar ve Hawkeye'ın fizyoterapisti ve bir sağlık görevlisi hemen oradadır, soyunma odasına doğru yürürlerken ona sorular sormaya başlamışlardır bile.

Saniyeler içinde Kaenan buzdan çıkar ve yedeği oyuna girer.

Onu şu anda arama içgüdüm yanlış. Maç sırasında telefonunu kontrol etmiyor, bu yüzden maç bitene kadar telefonuna bakmayacaktır. Takım otobüsünden Hawkeyes jetine doğru yola çıktığında Berkeley'i kontrol etmek ve her zaman yaptığı gibi evde her şeyin nasıl gittiğini öğrenmek için arayacağını biliyorum.

Bu gece eve geleceği için rahatladım.

Bu en uzun süreli gidişi ve Berkeley'in onu bu kadar çok istemesi çok tatlı. Ama aynı zamanda birkaç güne ihtiyacı olacak.

Bildiğimden daha kötü değilse, o vuruştan sonra telafi etmek için.

Maç sırasında soyunma odasına gitmesinden nefret ediyorum. Onu göremiyorum ya da neler olduğunu bilmiyorum ama beklemek zorundayım.

Birkaç saat sonra bana mesaj attığında nihayet rahatladım. **Kaenan: Jete doğru gidiyorum. Berk'i yatırmak için eve gitmeyi umuyorum. Eve geliyor.**

Kaenan

Sonunda eve gidiyorum ve Berkeley'i kollarımla sarma ve Isla'nın gülümseyen yüzünü görme beklentisi şu anda en çok ihtiyacım olan terapi. Birkaç buz torbası ve ardından Isla ile bir sıcak küvet seansı ile birlikte.

Ama artık sadece buz torbası alıyorum.

Elimden geldiğince mesafemi korudum. Sabahları üçümüz için kahvaltı hazırlarken ona dokunmak için uzanmamak ya da sabah koşularımızda yeni bir kişisel rekor kırdığında zıplayıp aşağı inmemek zor. Ama en zoru, onu kucağında Berkeley ile saçlarını örerken gördüğümde ya da Isla ona tekerlemeler söylerken kızımın küvetteki mutlu ciyaklamaları. Ya da Berkeley kötü bir soğuk algınlığı geçirdiğinde ve uyuyamayacak kadar rahatsız olduğunda, Isla bütün gece onu sallayarak uyudu ve sonunda bayıldı.

Isla bize uyuyor ve burada bizimle olduğu sürece, üç hafta sonra ayrılırsa Berkeley ve benim ailemizde doldurulması zor büyük bir boşluk olacağı hissini daha fazla göz ardı edemiyorum.

Isla'ya bunların hiçbirini anlatmıyorum çünkü onu kendime bağı tutamıyorum. Bencilce ondan Denver'a geri dönmemesini istiyorum ama karşılığında ona kendimden bir şey verebilecek durumda değilim.

Yirmi dakika kadar önce Hawkeyes uçağından indikten sonra SUV'uma geri döndüm ve eve doğru yola çıktım.

Berkeley'i eve getirdiğımden beri hiç bu kadar uzun kalmamıştım. Beş gün yokluk için çok uzun bir süre, özellikle de bu üç haftanın onunla geçireceğim son hafta olup olmadığını bilmeden. Ancak yardım etkinlikleri ve sponsorluk anlaşmaları derken iş beni çağırdı ve cevap vermekten başka seçeneğim yok. Davama yardımcı olmak için hala finansal istikrar göstermem gerekiyor, bu yüzden hokeyi bırakamam ve sicilimde zor biri olduğumun ya da bir takım oyuncusu olmadığının yer alması da mahkemede bana herhangi bir iyilik kazandırmayacak.

Isla'ya bu akşam Berkeley'i yatırmak için eve gitmeye çalışacağımı söyledim. Ancak pistin bir bölümünü kaplayan bir göçmen kaz sürüsü vardı ve onlar temizleyene kadar kalkış için güvenli değildi. Cincinnati'den beklediğımden daha geç ayrıldık.

Aracımın dokunmatik ekranında saatin ilerleyişini izliyorum, en az yirmi dakika önce çoktan yatmış olmalıydı ve bu eğer savaşımadan yattıysa geçerli.

Her geçen gün velayet duruşmasının tarihi biraz daha yaklaşıyor ve bununla birlikte kızımın daha kaç yatma vaktim olacağını bilemiyorum. Her biri için orada olduğumdan emin olmak istiyorum, sonuncusu olma ihtimaline karşı.

Avukatım Berkeley'e sağlam bir ev hayatı vermek için elimden gelen her şeyi yaptığını söylüyor. Şimdi iş yargıca kaldı. Konseyin bize atacağı her türlü falsolu topa karşı hazırlıklı olmamız gerektiğini söylüyor ama ne gibi falsolu topları olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Mahkeme ne gibi açıklar bulabilir?

Berkely'nin öz babasının velayetini ona verecek bir şey mi? Trisha Logan'ın Mia'nın kendisine benim iyi bir baba olamayacağımı düşündüğünü söylediğini belirtmesiyle, benim de doğru olduğunu düşündüğüm şeyle tekrar yüzleştim. Mia benim ne kendisi ne de kızımız için yeterince iyi olduğumu hiç düşünmedi.

Bana hazırlanmamı söyledi çünkü genellikle son dakikada size bir şey daha atmaya çalışırlar, bu yüzden hazırlanamazsınız.

Son beş hafta deplasman maçlarıyla ve Phil Carlton'ın biz oyunculardan birkaçını, şirketlerinin adını stadyumun yan tarafına yazdırmak için büyük paralar ödemeye hazır olan büyük bir sponsorla görüşmeye göndermesiyle doluydu.

Bu bizim için tesislerimizde son teknoloji ürünü iyileştirmeler, daha fazla destek personeli ve yeni sözleşmelerimizde olası ücret artışları anlamına gelebilir.

Phil, çocuğu olan oyunculardan biri olarak, aile imajının kendileri için önemli olduğu bu mega şirketin sahibi ve CEO'su ile yaptığı toplantıların çoğunda kendisine eşlik etmemi istedi. Bir hokey franchise'ı için risk almak onlara kar payı olarak geri dönecektir, ancak kötü basın takımı takip ederse, bu milyar dolarlık şirketleri için sorun anlamına gelebilir.

Cincinnati'de oynadığımız son maç beni mahvetti. Rakip oyuncunun çelme takması ve yan tahtalara doğru yelken açması yüzünden omzum beni öldürüyor.

Hawkeyes uçağıyla eve dönerken herkes bir şeyleri buzluyordu. Zor bir maçtı ve her gol için savaştık ve galibiyeti zar zor eve getirdik. Aldığımız her galibiyet bizi Stanley Kupası zaferine daha da yaklaştırıyor ki bunu çok azımız kariyerimiz boyunca başardığımızı söyleyebiliriz. Ama bu takım bunu başarma ihtimaline en yakın hissettiğim takım.

Eve girmeden hemen önce saatimi kontrol ediyorum.

Hâlâ uyanık olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyorum ama kızımı

yatağında güvenle yatarken görmek yaralarımı onarmamda çok yardımcı olacak. Kızım.

En azından zihinsel olanları.

Girişе doğru yürürken ev sessiz ama elektrikli şöminenin titrek ışıklarıyla oturma odasının ısıltısı beni içeri davet ediyor.

Evin o kokusu var.

Kendine özgü bir koku.

Evin her yerinde bulunan tarçınlı duvar prizi gibi kokuyor. Sonra hafif bir mango ve vanilya kokusu var. Burada yaşayan güzel dadının da eklentisi.

Üç hafta içinde, Isla Denver'da onu bekleyen hayata doğru yola çıkarken bu koku da kaybolacak.

Oturma odasına girdiğimde Isla'yı bir battaniye ve bir kitapla kanepede otururken buluyorum.

"Merhaba," diyor bana bakarak.

"Uyuyor mu?"

Başını sallıyor. "Zavallı küçük asker bütün öğleden sonra Penelope'nin dairesinde koşturmaktan gözlerini açık tutamadı."

Isla'nın diğer oyuncuların kız arkadaşlarıyla arkadaş olması hoşuma gitti. Buraya ait olmasının bir başka nedeni de bu.

"Denver'da ne var?" Ben soruyorum.

Orada sahip olduğu hayattan vazgeçmek istemediğini biliyorum ama onu burada tutmanın bir yolunu bulursam neyle karşı karşıya kalacağımı bilmem gerekiyor. Burada bizimle kalmak ister miydi?

Yeterli olur muyum?

Hayatımda bunun cevabı çoğu zaman hayır oldu.

Yine de, eğer sormazsam, hep merak edeceğim.

"Bundan farklı bir hayat mı?" diyor. "Ne tür bir hayat bu?"

"Çok detaylı bir şekilde planlanmış bir plan."

Keşke tüm bunların ne anlama geldiğini bana söyleseydi. Keşke onun planlı programlı hayatıyla rekabet edip edemeyeceğimi bilseydim.

Tek istediğim o battaniyeyi çekip açmak ve onunla birlikte altına girmek. Berkeley'in yaptığı gibi parmaklarını saçlarımda gezdirmek ve uykuya dalarken bana şarkılar mırıldanmak istiyorum.

Gerçekten bilmek istediğim soruyu sormaya kalkışmadan önce, "Arkada seni bekleyen biri var mı?"

Bebek telsizi mırıldanıyor.

Berkeley uyanıyor ve bu benim onunla birlikte uzanıp iyi geceler deme şansım.

Isla ayağa kalkmak için battaniyeyi

bacaklarından çeker. "Ben hallederim.

Sen sadece rahatla."

Spor çantamı büyük odanın girişinde yere bırakıyorum ve merdivenlere doğru yöneliyorum.

Vücudum ağrmasına rağmen merdivenleri hızla çıkıyorum.

Kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde gıcırdatarak açıyorum ve Berkeley'in gözlerinin önce açılıp sonra kapandığını görüyorum.

Gözlerini ovuşturuyor ve oturamayacak kadar

yorgun. Kapıyı açık bırakarak odasına girdim.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldıyorum ve sonra yavaşça yatağına doğru yürüyorum. Uzun bacaklarımı yatağının dışına uzatıp yanına uzanıyorum.

"Baban geldi."

Birkaç saniye içinde tekrar uykuya dalıyor ve sonra ben de uyuyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Isla

Bebek telsizinden Kaenan'ın Berkeley'in yanında yatışını izliyorum. Güçlü kolu küçük miniğinin etrafını sarmış.

Duvardaki Güzel ve Çirkin grafiğindeki benzerlik o kadar çarpıcı ki kalbimi sızlatıyor.

Bell ve Canavarı.

Tekrar kitaba odaklanmaya çalışıyorum ama onları bir arada görmek için gözümün sayfadan daha sık kaymasına engel olamıyorum. Mia, Kaenan'ın olabileceği babayı görebilseydi, onu asla reddetmezdi. Çok şey kaçırdı ve bu benim için üzücü.

Kaenan'ın birine sunabileceği çok şey var.

Berkeley'in odasından inilti duydüğümde kitabıma odaklanmaya çalışıyorum. Kaenan'ın omzu onu rahatsız ediyor ve uykusunda inliyor. Şişliği indirmek için omzuna buz koyması gerekiyor yoksa daha da kötüleşecek.

Battaniyeyi üzerimden attım ve kitabı lambanın yanındaki küçük sehpanın üzerine koydum. Bebek telsizinin bir kemer klipsi var, bu yüzden onu kalçama takıyorum çünkü onsuz olmayı sevmiyorum.

Berkeley'in odasına doğru giderken, sanırım yanımda buz torbaları getirebilirdim.

Yatak odasının kapısını biraz daha itiyorum ve Berkeley'i uyandırmamak için Kaenan'ın adını usulca fısıldayarak içeri giriyorum.

"Kaenan..." Fısıldıyorum.

"Ha?" diye tutarsızca mırıldanıyor.

"Burada uyuyamazsın. Omzuna buz koymalısın," diyorum ona.

Gözleri irkilerek açılıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Evet... doğru," diye yüzünü buruşturarak yataktan kalkıyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Önce bir duş almak istiyorum."

Genelde maçıktan sonra duş aldıklarını biliyorum ama belki de sakatlandıktan sonra almamıştır.

Her iki durumda da adam isterse ikinci bir duş alabilir.

"Sen git bunu yap, ben de sana buz torbası getireyim."

Başını sallıyor ve sonra yatak odasından çıkıyoruz.

O koridordan sağa döndü, ben de sola dönüp merdivenlere yöneldim.

"İsla," diyor.

Döndüğümde onu koridorda durmuş gömleğini çıkarmaya çalışırken görüyorum. "Yardıma ihtiyacım var. Omzum gömleğimi başımın üzerine kadar kaldırabilir." Doğru... onun yarası.

"Tabii ki."

Onu yatak odasına kadar takip ettim ve sonra banyoya girdim. Burada son kez birlikte olduğumuzda, bana külotumla ne yaptığını söyledi ve sonra beni öptü.

Ben de onu öptüm.

Ben ona doğru yürürken yüzünü bana dönüyor.

Parmaklarım yavaşça gömleğinin eteklerine uzanıyor. Seyahat ederken sık sık giydiği Hawkeyes tişörtünün turkuaz pamuğuna. Berkeley ile yatmadan önce giydiği kapüşonlu tişörtü atmış olmalı.

Gömlek vücuduna sımsıkı oturuyor ve fantezilerimde yaşayan adamın hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Tişörtü yavaşça yukarı kaldırıyorum, altındaki yontulmuş karın kaslarını ortaya çıkarıyorum Daha fazla kaldırıyorum, tişörtü başının üzerine çekecek kadar uzamak için ayak parmaklarımın ucunda yukarı itmek zorunda kalıyorum.

Başını kurtardıktan sonra kollarını tekrar aşağı indiriyor ve gömleğinin geri kalanını çıkarıyor. Önümdeki mükemmel vücuda aval aval bakmamaya çalışıyorum ama onunla ilgili her şey çok iyi görünüyor.

"İyi duşlar," diyorum ona, Kaenan'ı yarı çıplak görünce meme uçlarım sertleşmeye başlamıştı bile.

Banyodan çıkmak için dönüyorum ama parmakları bileğime dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" "Evet, buna ihtiyacım

var."

Eğiliyor, çenemi kavıyor ve dudaklarımı kendine doğru çekiyor. Dolgun dudakları yastık yumuşaklığında, düşünmem gerekenden daha fazla düşündüğüm bir şey.

Beni döndürdü ve duşun yanındaki duvara yasladı. Sonra bana doğru itti. Ağzı beni çekiyor ve emiyordu. Dili beni tatmak için içeri daldı.

Alt dudağımı emiyor ve ısırıyor. Buna ne kadar ihtiyacım var diye inliyorum.

Onun dokunuşunun vücudumun arzuladığı tek şey olduğunu ve onsuz delirecekmişim gibi hissettiğimi.

Şu anda bana bir şey teklif edemeyeceğini söylediğini biliyorum ama beni her zaman hayal ettiğim gibi isteyen tek adamla birlikte olmadan Denver'a gidemem.

Philip bana asla böyle sarılmayacak, beni böyle öpmeyecek ya da beni böyle sikmeyecek.

Ellerimi aramızda kaydırıyorum ve elimi bel kemerinin arkasına gömüyorum. Bunu bir sonraki seviyeye taşıyanın ben olduğumu biliyorum ama o başlattı ve ikimiz de bitirene kadar durmak istemiyorum. Aleti çoktan sertleşmiş ve dokunmamı bekliyor. Eşofmanını aşağı itiyor ve yana doğru fırlatıyor. Önümde tamamen çıplak ve tek yapmak istediğim onunla kendimi kaybetmek

Bu gece.

Elimi sikinin etrafına sardığım anda, ilk temasta ağızma doğru bir tıslama sesi çıkarıyor.

Başparmağım ucunda hafifçe geziniyor. Onunla ilgili her ayrıntıyı hatırlamak istiyorum. Ereksiyonu boyunca uzanan derin damarın başparmağıma nasıl hissettirdiğini hatırlamak istiyorum, kolanını ve uzunluğunu hatırlamak istiyorum

ama en çok da ona dokunduğumda ne kadar çaresiz göründüğünü hatırlamak istiyorum.

Alt dudağımı emip yalarken öpücükleri daha umutsuz bir hal alıyor. Gömleğimin eteğini kavırıyor ve ben de ona izin vererek öpücüğüne başımı sallıyorum. Üstümü çıkarıyor ve bir an için aşağı bakıyor. Göğüslerimi ellerinin arasına aldı.

"Sıçıp batırdım bebeğim. Çok büyük sıçtım," diyor ağzıma karşı.

"Nasıl?" Elim hâlâ onu kavrarken soruyorum.

Elim onunkini nazikçe pompalarken çenesi sıkılıyor.

"İkisine birden sahip olamayacağımı söylediğimi biliyorum ama denemek zorundayım. Kendimi kontrol edemiyorum. Sana ihtiyacım var, Isla. Üç hafta içinde gitmeni izleyemem. Başka birine ait olmanı izleyemem." Başının ucunun bir damla prekum ile parladığını izlerken alnını benimkine doğru eğerek söylüyor.

"Sen de bana ihtiyacın olduğunu söyle," diyor. "Bana şu anda ihtiyacın olduğunu söyle." Alnına doğru başımı sallıyorum, "Sana ihtiyacım var... şimdi."

Kaenan duşa uzanır ve suyu açar.

Cüzdanının bulunduğu eşofmanına uzanıyor ve içindeki prezervatifi çıkarıyor.

Sonra başparmakları pijama şortumun bel bandına takılıyor ve şortumu sonuna kadar indiriyor.

Duşu açıyor ve sonra kolunu ortama dolayarak beni de kendisiyle birlikte içeri alıyor.

Duş kapısını kapatıyor ve yerine kilitliyor.

"Şimdi arkanı dön," diye talimat veriyor.

Birlikte dönüp duşun girişine bakıyoruz.

Uzanıp duş başlığını, az önce içinden geçtiğimiz cam kapıya doğru açı yapacak şekilde ayarlıyor. Kapının içinden geçtiği kauçuk parmaklık

tüm suyu içeride kapalı tutar.

Bir adım daha atıyor ve beni hafifçe cam kapıya doğru itiyor. Avuçlarım başımın yanında düzleşiyor ve sonra göğüslerim soğuk cama bastırarak tüylerimin kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı akmasına neden oluyor.

Kaenan uzanıyor ve ellerini bileklerime doluyor. Sağ eli hâlâ prezervatifi tutuyor ve bileğime bastırıyor.

Vücudunu arkamdan bana doğru bastırarak beni yerimde tutuyor.

Aletini aşağıya doğru ayarlıyor ve yanaklarımdan arasına yerleşiyor.

"Kendine bir bak bebeğim," diyor saçlarıma karşı.

Makyaj masasının aynası tam karşımızda duruyor. Göğüslerimin cama düz bir şekilde yansması ve areolalarımın koyu halkaları beni bile tahrik ediyor. Ama gözlerim arkamdan beni izleyen Kaenan'ın yansısıyla birleştiğinde, daha önce hiç deneyimlemediğim bir erotik seviyeye ulaşıyorum.

"Şimdi ikimiz de izlerken seni becereceğim."

İçinde folyo ambalaj olan sağ elini geri çeker.

Aynadan, paketi dişlerinin arasına alıp yırtarak açmasını izliyorum.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve prezervatifi

takıyor. "Benim için bacaklarını aç ve kıcını biraz dışarı çıkar." İstedğini yapıyorum.

Altıma girmek için hafifçe çömeliyor ve sonra kendini açıklığımla hizalıyor.

Başını açıklığımda hissederek inliyorum.

Ucunu içime bastırıyor ve sonra her güvenle biraz daha içime girerken ileri geri sallanıyor.

Gözlerimiz aynada kilitlenirken, siki onun büyüklüğüne uyum sağlamak için esnememi talep ediyor. Her zamankinden daha sıkı hissediyorum ama belki de pozisyonundandır... ya da en son birlikte olduğumuzdan beri daha da büyümüştür.

Tutunacak hiçbir şeyim yok ve bu pozisyonda onun merhametine kalmış durumdayım ama bu hoşuma gidiyor.

İkimiz de onun içime doğru her ilerleyişinde göğüslerimin camın üzerinden kayışını izliyoruz.

"Uzun zamandır seni böyle becermenin hayalini kuruyordum."

Kalçalarıyla pozisyon değiştiriyor ve gözlerimin başımın arkasına kaymasına neden olan bir noktaya vuruyor.

"Yer burası, değil mi?" diye soruyor.

Bu gerçek bir soru değil. Cevabımı gördü.

Kalça rotasyonunu değiştirdi ve tekrar vurdu.

"Kaenan," diye fısıldıyorum.

"Evet bebeğim, bu benim adım. Tekrar söyle," diyor ve aynı noktaya üçüncü kez vuruyor.

"Aman Tanrım!" Diyorum, ayaklarımın altımdan kayıp gitmesini engellemeye çalışırken başım öne düşüyor.

"Bu benim adım değil," diyor. "Benim adım ne?"

Son bir kez daha itti, sonunda vücudum o kadar sert titriyor ki bir şeyler gevşiyor ve merkezimin onun horozunun üzerinde spazm geçirdiği bir orgazma serbestçe düşüyorum.

"Kaenan!" Haykırıyorum.

"Beni çok iyi kavırıyorsun," diyor boynuma karşı.

Orgazmımın verdiği hisle inlerken sesinde bunu duyabiliyorum.

Sonunda o da daha fazla dayanamayana kadar ritmini sürdürüyor.

Bir kez daha kükrüyor ve boşalırken boynumun kıvrımına doğru inliyor.

Aşağı inmemiz birkaç dakika sürüyor ve sonra Kaenan duşun kapısını açıp bize iki havlu getiriyor. Ben duş halısının üzerine çıkıyorum ve o da büyük, kabarık beyaz bir havluyu üzerime çekiyor.

Bana saçım için ikinci bir tane veriyor ve kuruyana kadar saçımın etrafında bir anlığına kurtarıyorum.

Beline uygun bir havlu sarıyor ve beni banyodan çıkarıp yatağa doğru çekiyor.

"Bunu her sabah koşumuzdan sonra yapmamız gerektiğini düşünüyorum." Diyor.

Plan yaptığı fikrine gülümsüyorum ama bunun daha önce de olduğunu hissediyorum.

Çarşafı kendi tarafına doğru çekiyor ve ben de ona da yer kalacak kadar içeri kayıyorum.

Yatağa girdiğinde beni göğsüne yatırdı.

Buraya daha önce iki kez geldik ve daha öncekiler hiç işe yaramadı. Bu sefer işe yarayacağından emin olmalıyım.

"Koşumuzdan sonraki sabahlar derken neyi kastediyorsun?"

"Eğer sabaha yirmi dakika erken başlarsak, ben antrenmana gitmeden önce duş alıp sabah seksi yapabiliriz."

"Önümüzdeki üç hafta boyunca mı?" O anda söylediklerini dinledim ama duyduğunu duymam gerekiyordu.

Konuşmadan önce gözleri bir saniye benimkileri arıyor. "Üç hafta içinde gitme. Burada kal. Benimle kal."

Kaenan'la bu dadı işine başlayacağımı ve işlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. İşlerin bu şekilde başlayacağını asla tahmin edemezdim.

Evet demek istiyorum ama beni daha önce incitti.

"Fikrini tekrar değiştirmeyeceğini nereden bileceğim?" Gözlerim bana kullanabileceğim bir cevap vermesi için yalvarırken soruyorum.

Derin bir i eker.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama gitmene izin veremem. Sana kalman için bir sebep vermeden olmaz."

"Sen kalmak için bir nedensin."

"Neye karşı yarışıyorum? Bu adil bir dövüş m?"

"Mesele Denver'ın daha iyi olması değil. Sadece eğer bu kapıyı kapatırsam, bu kadar... Bir daha asla bana açık olmayacak."

"Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Yavaş gitmek istiyorum ama bakalım bu gerçek mi? Eğer sen ve ben bu davayı kazanmaya çalışırken önümüzdeki üç hafta boyunca bu işi yrtebilirsek."

"Ve eğer bunu başarırsak..." diye başlıyor.

"O zaman Denver'a dönmeyeceğim ve o kapıyı kapatacağım." Bunu düşünmek bile acı verici.

Babam kusurlu olabilir ama o benim babam ve bana maddi anlamda isteyebileceğim her şeyle dolu bir hayat sağladı.

"Yine de sevişebiliriz, değil mi?" diye soruyor.

"Aslında..."

İnliyor ve beni kendine doğru daha sıkı çekiyor.

"Cinsel kimya bizim sorunumuz değil. Ama geçmişte sorunlarımızın başlıca nedeni buydu."

"Sorun seks değildi."

"Biliyorum ama ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet... tamam... seks yok," derken neredeyse kaşlarını çatıyor olsa da kabul ediyor. "Yine de çıkıyoruz, değil mi?"

"Evet, sanırım öyleyiz."

Kaenan'la çıkma düşüncesi karnımı beklenmedik bir şekilde şişirdi. Onunla çıkma unvanının işleri ne kadar sağlamlaştırdığını fark etmemiştim.

"Yani seks yok, ama seni öpebilir miyim?"

Ona gülümsedim. "Bu çok hoş olurdu."

"Benim yatağında mı uyuyacaksın?" diye soruyor.

"Bekleyelim... belki de Berkeley için duruşmadan hemen önce çok fazla değişiklik iyi değildir."

Başını salladı. "Tamam, haklısın."

Yanında uyumamı istediğinde ona hayır demekten nefret ediyorum ama seks yapmama kuralı birlikte uyumadan da yeterince zor olacak. Şimdilik kendi yataklarımızda kalmalıyız. Bu aptal kuralları koyduğum için kendi kıcımlı tekmelemek istesem de.

Üç hafta, seks yok ve sonunda bir karar vermek zorundayım.

Denver'a geri dönüp, bir yandan şirketimi korurken bir yandan da tasarlandığım hayatı mı yaşayacağım?

Ya da Seattle'da kalıp şirketten vazgeçeceğim ama beni mutlu eden her şeye sahip olacağım. Berkeley, Vivi ve yeni arkadaşlarım Sunny ve tabii ki Kaenan gibi.

Hangisinin en mantıklı olduğunu zaten biliyorum... Ama vedalar zordur.

Yirmi Altıncı Bölüm

Isla

Velayet duruşmasından bir gün önce ve Sunny duruşma için ve Berkeley'le biraz vakit geçirmek üzere birkaç günlüğüne şehre dönüyor.

Kaenan'ı mutfakta buldum.

Cep telefonunu kapatıyor ve adanın üzerine koyuyor. Ellerini granite dayamış ve eğilmiş.

"Neydi o?" diye sordum.

"Avukat, Trisha Logan'ın avukatından bir teklif aldığını söyledi," diyor düz bir şekilde, sanki bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi hiçbir şeye bakmadan.

"Bir teklif mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve sonra bakışları bana dönüyor ve durduğum yere doğru yürüyor. Uzanıp bir saniyeliğine kolumu okşuyor ve sonra eğilip dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor.

"İçeri gelip ofisinde konuşmak istiyor. Sen ve annem Berkeley'i okuldan alıp baleye götürebilir misiniz? Sanırım kaçıracağım." Gözlerinde onun herhangi bir şeyini kaçırmaktan duyduğu hayal kırıklığını görüyorum ama bu önemli bir şeye benziyor.

"Elbette yapabiliriz," diye onu temin ediyorum.

Son üç haftadır tam bir sekiz yaptı. Dikkatli ve tatlıydı ve Berkeley ile birlikte ekstra kaliteli zaman geçiriyorduk. Parka gidiyoruz, onu izlemek için bale stüdyosuna birlikte gidiyoruz ve onu üç kişilik bir grup olarak okula götürüyoruz.

Kaenan son üç haftadır çoğunlukla iç saha maçları oynadığı için şanslı, Berkeley ve ben de her birine katılıyoruz. Tessa, Penelope ve Autumn ile birlikte ev sahibi tribününe giriş kartlarımız var. Ama birkaç deplasman maçımız da oldu. Kaenan için bizden ayrılmak her zaman zor olmuştur ama duruşmaya yaklaştıkça ayrılırken daha da üzgün görünüyor.

Onu böyle görmek içimi parçalıyor.

Her zaman bizimle birlikte olmak için olabildiğince hızlı bir şekilde eve geliyor ve ikimizin de istediği fiziksel bağlantıya sahip olmamak için yeniden bir araya gelmeler gittikçe zorlaşıyor.

Yarın duruşma var ve ardından takvimdeki 90. gün.

Babama mesaj attım ve birkaç güne daha ihtiyacım olduğunu ama cevabımla birlikte evde olacağımı söyledim... ve eşyalarımı toplamasını istedim. Gerçi bunların hepsini ona söylemedim. Yakında eve döndüğümde öğrenecek.

"Şimdi onun ofisine mi gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Onlara cevap vermek için gün sonuna kadar vaktimiz var, yoksa ofis masadan kalkacak."

"Ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, ama sesinde bir şey var... iyi görünmüyor. Yarınki duruşmadan önce gidip öğrenmem gerekiyor."

"Doğru, evet, o zaman yapmalısın." Kabul ediyorum. Eğiliyor ve beni tekrar öpüyor.

"Toplantıdan çıktıktan sonra seni arayacağım, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve o da geri dönüp telefonunu tezgahdan alıp ön kapiya yöneliyor.

Bekleme oyunundan nefret ediyorum.

Tek umudum, teklif ettiği ortak velayetin makul olması.

Belki de ayda sadece birkaç gün Seattle'da kalmak istiyordur. Ya da Berkeley'in her üç Noel'de bir ziyaret etmesini ister. Böyle bir şey idare edilebilir ve herkesin bir şeyler almasını sağlayabiliriz.

Herkes istediği bir şeyi alır.

Keşke benim kararım da aynı potansiyele sahip olsaydı.

Kaenan

Marc beni önceki odaya geri getiriyor ve Corrin ile Sherry de beni bekliyor.

"Bu öğleden sonra davacının hukuk müşavirinden aldığımız mektubu görüşmek üzere geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Odaya baktığımda Sherry ve Corrin'in sanki patlamaya hazır bir bombaymışım gibi bana baktıklarını görüyorum.

"Mektubu okumadan önce, bu mektubun çok yaygın olmasa da daha önce ofisler tarafından pek çok kez görüldüğünü söyleyerek başlamak istiyorum. Velayet duruşmaları genellikle iki ebeveyn arasında gerçekleşir, dolayısıyla bu tür teklifler çocuğun ebeveynleri ve büyükanne ve büyükbabaları arasında daha az görülür."

Corrin, bu tür teklifler onu fiziksel olarak üzüyormuş gibi bir hırıltıyla, "Ama ne yazık ki yok değil," diye ekliyor.

Sherry ve Marc başlarıyla onaylıyorlar.

Kahretsin, biri şunu söyleyecek mi artık?

Marc eğiliyor ve Trisha'nın avukatından gelen mektubun bir kopyasını avukatıma itiyor.

Üstünü okudum ve sonra numaraya kadar göz gezdirdim. "Şimdi bu değil-" Marc deniyor.

"Lanet olsun, bu duruşmaya katılmamak için bir milyon dolar mı talep ediyor?" Ayağa kalkıp bir delik açmaya hazır bir şekilde

Alçıpan.

Bunun yerine, mektubu o kadar sert kavıyorum ki ellerimde buruşturuyorum. "Kaenan-" diye başlıyor Marc.

"Bu gasptır!" Bağırıyorum ve gazeteyi alıyorum. "Bunu yargıca götüremez miyiz?" "Mahkeme dışında yapılan tekliflerin kanıt olarak sunulmasına izin verilmez."

Corrin diyor ki.

"Ama bir milyon dolar? Deli mi bu kız?"

"Hukuk konseyi Berkeley on sekiz yaşına gelene kadar ödenecek nafaka ve Mia'nın Berkeley'den sana bahsetmediği yıllardan kalan nafakayı baz alıyor. Sen yüksek gelirli olduğun ve o da tam velayet istediği için, bunu temel alıyorlar," diyor Corrin, çoktan almış olması gereken notlarını okuyarak.

"Nafaka iadesi mi? Mia'nın avukatından telefon gelene kadar Berkeley'in varlığından bile haberim yoktu," diyorum.

Marc, "İzlemek istediğiniz rota buysa, bu rakamlar hala müzakere edilebilir" diyor.

"Sence bunu kabul etmeli miyim?"

Gözlerim Marc'ın üzerinde ama Corrin'in yavaşça başını hayır anlamında salladığını görüyorum.

Kararı vermesi gereken kişinin ben olduğumu biliyorum ama Berkeley'i tutmanın tek yolu bu olduğu için mi bunu almam gerektiğini düşünüyorlar?

Bunu kazanma şansım yok mu?

"Sizin yerinize karar veremeyiz. Bence elimizde sağlam bir dava var ama yargıcın kararını tahmin edemeyiz," diyor Marc. "Kararı vermesi gereken kişi sizsiniz."

Önümdeki mektuba bakarak, "İşte bu yüzden babalık testi istemedi," diyorum.

Marc, sadece DNA testi yapılmasını önererek, babanın iddiasının meşruiyetinden en azından bir soru çıkarılabilecek bir davada bunun olağandışı olduğunu söylemişti.

Marc, "Bunun olabileceğini hissediyordum ama emin değildim," diyor. "Kaç kişi anlaşmayı kabul etti?" Ben soruyorum.

"Yaklaşık yarısı, ama para genellikle bu kadar yüksek değil. Ve velayet talepleri biraz daha karmaşık" diyor Marc.

Corrin, "Ve bazı insanlar sadece kesin bir şey ister," diye ekler. Marc ona başını sallar.

Ben de kesin bir şey istiyorum ve Berkeley'i elimde tutmak için gözümü kırpmadan bir milyon dolar öderim. Milyonlarca dolarlık kontratımın tamamını öder, evi satar ve yatırımlarımı tasfiye ederek Berkeley'i elimde tutmak için her şeyimi veririm. Ancak kendi torununu güzel bir maaş günü için teminat olarak kullanmaya çalışan birine ödeme yapmak hastalıklı bir durum.

Bu sorunun ortadan kalkması için para harcama seçeneğinin cazip olduğunu kabul ediyorum, ancak bundan kurtulmasına izin veremem.

Berkeley için daha iyiyim ve yargıcın bunu göreceğine ve torununu bir skor için satacak bir kadını göreceğine inanmak zorundayım.

"Anlaşma yok. Söyle ona, onunla mahkemede görüşeceğim."

Corrin bazı notlar yazarken biraz gülümsüyor ve Marc kararına katılıyormuş gibi başını sallıyor.

Marc masanın etrafından dolaşıp elimi sıkarak, "Yarın mahkemede görüşeceğimizi onlara bildireceğiz," dedi.

Sonra beni kapıya kadar geçiriyor, Corrin'le sabah nerede olacaklarını ve onunla nerede buluşacağımı söylüyor.

Cipime bindim ve aramak istediğim ilk kişi eskiden olduğu gibi değişti. Şimdi sadece Isla'nın sesinin öfkeli sinirlerimi yatıştırdığını ve son üç haftadır yaptığı gibi bunu da birlikte atlatacağımızı söylediğini duymak istiyorum.

"Selam," diyorum cevap verdiğinde. "Merhaba, nasıl gitti?"

"Cehenneme gitmek için bir milyon dolar istiyor."

"Ona bir milyon dolar ödemeniz ve davadan vazgeçmesi için size bir teklif mi gönderdi?"

"Avukatıma onunla yarın görüşeceğimi söyledim... mahkemede."

İç çektiğini duydum. Sesinden, eve mahkeme salonunu gerektirmeyen bir çözümle döneceğimi umduğunu duyabiliyorum ama Mia'nın yaptığı buydu. Tüm bu boktan durumdan sorumlu tutulması gereken biri varsa, o da Mia'dır.

Asla bir çözüm bulamayacağım tek kişi o. Ona bunu neden yaptığını ve beni neden çocuğumuz için Trisha'yla savaşmak zorunda bıraktığını asla soramayacağım. Madem annesinin Berkeley'e sahip olmasını istiyordu, neden bana bunları yaşattı?

Berkeley'i kaybedersem, bunun için Mia'yı asla affetmeyeceğim.

İyileşme ve devam etme diye bir şey yoktur... tam olarak yoktur. Asla gerçekten iyileşemezsiniz ve asla hayatınıza devam edemezsiniz. Sadece insanların size yaşattığı acılarla yaşamayı öğrenirsiniz.

Ama hayatımda ilk kez her şeyi geçmişte bırakmak istiyorum. Isla beni yeterince iyi hissettiriyor. Sanki her şeyi elde eden adam ben olabilirmişim gibi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kaenan

Bugün velayet duruşmasının olduğu gün.

Mahkeme salonu Hawkeyes ailesiyle dolu, Isla ve annem de hemen arkamdaki bankta oturuyor.

Mia'nın avukatı da burada ve Mia'nın isteklerine tanıklık ediyor. Bu noktada yapabileceğimiz her şeyi yaptık.

Trisha Logan'a ve Mia'nın kız kardeşine bakıyorum. Mia'nın ona çok benzeyen ikizini görmek garip. Mia'nın ikizinin daha sert görünmesi dışında, sanki hayat ona zor gelmiş gibi. Sanırım hayatınızı başkalarını becererek geçirdiğinizde böyle oluyor... iyi yaşlanmıyorsunuz.

İkisi de taş gibi soğuk bakıyor ve benimle göz teması kurmaya çalışmıyorlar.

Marc, üç tanıktan bir baba olarak karakterimle ilgili bir ifade okumalarını istedi ve ardından Mia'nın avukatı karakterimle ilgili kendi değerlendirmesini ve Mia'nın Berkeley için niyetine dayanarak hala en iyi seçenek olup olmadığını söyleyecekti.

İlk olarak Sam Roberts söz aldı ve karakterim hakkında söyledikleri çok şey ifade ediyordu. O bitirip Ryker Haynes mektubunu okumak üzere kürsüye çıktığında Mia'nın avukatı Marc'a bir mektup uzattı.

Ryker'ın sözlerine odaklanmaya çalışıyorum ama Marc'ın açmaya başladığı mektupta adımın yazılı olduğunu görüyorum.

Marc mektubu hızlıca okur ve sonra sırtır. Mektubu Corrin'e uzatır ve o da okuduktan sonra gülümseyerek avukata geri verir.

Corrin ve Mia'nın avukatı konuşurken ağızlarını kapatıyor ama ikisi de bir şeye kafa sallıyor gibi görünüyor.

Ryker sözlerini bitirdiğinde ona minnettarlığımı ifade eden bir baş selamı verdim. Sam ve Ryker bana büyük bir iyilik yaptılar ve mektupları benim için onların bilebileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyor. Şimdi sıra Isla'da ve bir baba olarak beni en çok gözlemleyen dadı olarak Marc onu en önemli karakter tanığı olarak sona saklamak istedi.

Ancak Isla ayağa kalktığında Corrin ona tekrar oturması için nazik bir hareket yapar ve Marc başını sallayarak Isla'nın podyuma çıkmayacağını onaylar. Mia'nın avukatı onun yerine ayağa kalkar ve podyuma doğru ilerler.

Isla, annem ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz ama soru soracak zamanımız yok. Marc ve Corrin ne yaptıklarını biliyorlar, bu yüzden onlara güvenmek zorundayım.

Ellerim, takım elbisemin arduvaz grisi pantolonunun içinde kalçalarımın iki yanında geriliyor. Ne söyleyeceğini bilmiyorum ve bu beni huzursuz ediyor.

"Sayın Yargıç. Son üç aydır Berkeley'in dadılığını yapan ve onunla harika bir iş çıkaran harika bir kadından haber almanız gerekiyordu." diyerek Marc ve Corrin'in okuduğu mektubu açtı.

"Ancak dikkatimi çekti ki, bugün dinlemeniz gereken belki de en önemli kişi için bir karakter tanıklığı mektubumuz var. Bu kadın, hayatı çok genç yaşta sona ermeden önce güzel bir ruh olarak tanıdığım biriydi. Kızı için dileklerini korumak üzere bana geldi ve Berkeley'i aldığı gün Kaenan'a vermem için bana verdiği mektubu okumak istiyorum. Ancak mektup Kaenan'a hiç ulaşmadı." Avukat Trisha'ya bakar ve bir an için ters ters bakar. Mektubu Berkeley'nin bavulundan Trisha mı çıkarmıştı? "Neyse ki mektubu daktilo eden bendim ve masaüstümde basılı bir kopyası vardı. İzninizle, şimdi size okumak istiyorum."

Yargıç devam etmesi için başını sallar.

Kaenan-

Eğer bunu okuyorsanız, bunun nedeni hastalığımın artık vücudumun mücadele edemeyeceği bir hal almış olmasıdır. Bu da muhtemelen dünyanın gelmiş geçmiş en tatlı küçük kızlarından birine sahip olduğunuz anlamına geliyor.

Berkeley May Altman'ımız.

Tanrım... Şu anda bana ne kadar kızgın olduğunu tahmin edebiliyorum ve bunu hak ediyorum. Öfkeni hak ediyorum, ama lütfen bil ki seni incitmek için buluşmadım.

Birlikte geçirdiğimiz o iki kısa haftada, hayatımda aşka inanmamı sağlayan ilk şey sendin. Kocaman kalbin, koruyucu ruhun, çocukluk travmaları beni neredeyse sevmeyecek kadar ürkek yapan bir kızı sevebilme yeteneğin. Ama sen tutundun ve ben seni son nefesime kadar seveceğim, çünkü bana sadece o kısa an için bile olsa buna layık olduğumu gösterdin.

Kalbini kırdığımı biliyorum ama lütfen bunu seni korumak için yaptığımı bil. Annemi ve kız kardeşimi bizimle Seattle'a getirmeyi teklif ettiğin an, seni sevseydim... seni gerçekten sevseydim, seni beni büyüten kadından koruyacağımı bildiğim andı. Onun ruhu seninki gibi altın değil ve niyetleri, bağımlılıklarını beslemek için seni sömürerek alabileceği her doları tüketmenin bir yolunu bulacaktı.

Hamile olduğumu öğrendiğimde anneme yalan söyledim ve babasını bilmediğimi söyledim. Kalbim bir süredir kötüye gidiyordu ve Berkeley'i hedef olmaktan korumak istiyordum. Annem Berkeley'in babasının profesyonel bir sporcu olduğunu bilseydi, nafaka ödemelerini alabilmek için velayet için savaşaacağını biliyordum.

En büyük korkum, güzel kızımızı annemin yetiştirmesi ve onun da benim gibi büyümesi. Son arzum ve vasiyetimin size tüm ebeveynlik haklarını açıkça verdiğinden emin olmak için büyük çaba sarf ettim.

Onun için savaşın ve tıpkı sizin gibi güçlü ve korkusuz olması için

onu yetiştirin. Sonsuza dek ve daima, Mia

Omzumun üzerinden annemin kucağında oturan Berkeley'e bakıyorum. Mia Berkeley'i koruyacağımı biliyordu ama keşke ona yardım etmeme de izin verseydi. Keşke Trisha'nın bize attığı her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğumu bilseydi. Ama artık Mia ile aramızdaki şeylerin farklı bir şekilde sonuçlanmasını dileyemem çünkü o zaman Isla'ya sahip olamazdım.

İşlerin bu şekilde gelişmesini kabullenmeli ve Mia'yı affetmeliyim. Yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Kısa bir aradan sonra yargıç geri geldi ve benim lehime karar verdi. Berkeley'i eve götüreceğim ve Trisha eve eli boş dönecek.

Berkeley kollarımda, Isla'nın eli benim elimde adliyeden çıkıyoruz. Marc ve annem mahkeme salonunun kapısının dışında bir dakika konuşmak için duruyorlar. Isla'dan istediğim cevabı almanın tam zamanı.

Onu da kendimle birlikte adliye merdivenlerinden aşağıya, büyük bir meşe ağacının altına çekiyorum.

"Bugün kazanan bir karar aldık," diyorum, eli elimde ona bakarken.

"Şimdiye kadar güzel bir gün oldu," diyerek Berkeley'e gülümsüyor.

"Bugün başka birinin de bana bir cevap borcu var. Seattle'da kalmakla ilgili bir şey belki?" Onu doğru yöne iterek soruyorum.

"Oh doğru, ben-"

"Isla?" Arkamda bir erkek sesi duyuyorum ve ardından hızlı ayak sesleri bize doğru geliyor.

Isla ilk önce kişiyi görür ve yüzü neredeyse hayalet beyazına döner.

"Philip... burada ne yapıyorsun?" diyerek elimi bırakıyor ve benden daha uzakta buluşmak için hızla ona doğru yürüyor.

Şık bir takım elbise giymiş adamı tanıyor.

Boy olarak benden çok daha küçük ama adam önemli bir şeyi yönetiyor gibi görünüyor.

"Seni bulmaya geldim. Artık mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermiyorsun" diyor ve kız arkadaşına karşı kullandığı üsluptan hoşlanmıyorum.

Berkeley'i anneme teslim etmeyi tercih etmeme rağmen elimde tutarak yukarı çıkıyorum ama o hala Marc'la birlikte merdivenlerin tepesinde.

"Hey! Ona karşı kullandığın ses tonuna dikkat etsen iyi olur," diye tehdit ediyorum. "Kaenan... bir dakika konuşabilir miyiz?" Isla elini benimkinin üzerine koyarak soruyor.

Sanki beni itiyormuşsun gibi.

"Kaenan Altman, Hawkeyes'in sol defans oyuncusu," diyor takım elbise. "Tamam... Sen benim kim olduğumu biliyorsun... Sen de kimsin?"

"Kaenan, lütfen! Bana beş dakika ver," diye yalvarır.

"Philip Westfall..."

Isla'nın gözleri tekrar ona dönüyor ve yalvaran bir bakış atıyor.

"Philip, bir yere gidelim ve konuşalım."

Ama o da dinlemiyor.

"... Isla'nın Denver'dan nişanlısı. Sanırım sana henüz benden bahsetmedi."

"Nişanlın mı?!" Ben soruyorum.

Bir başkasının Isla'yı unvanıyla sahipleneceği düşüncesi ensemdeki tüyleri diken diken etti.

O sırada annem neler olduğunu duymuş olmalı ki Berkeley'i kucığımdan aldı.

"Bunca zamandır bir nişanlın vardı. Bu yüzden mi Denver'a dönmek zorunda kaldın?" Yüzüm ona dönük, ellerim kalçalarımda soruyorum.

"Kaenan, lütfen bunu başka bir yerde konuşabilir miyiz?" diye soruyor, bana doğru bir adım atıyor ve koluma dokunmak için elini uzatıyor.

Bana dokunmadan önce geri çekiliyorum. Önce cevaplara ihtiyacım var.

"90 gün içinde Denver'a neden dönüyordun? Evlenmek için mi?" Tekrar kandığım düşüncesiyle damarlarımdaki kanın kaynadığını hissedebiliyorum.

"Biz nişanlı değiliz. Ona bittiğini söyledim... ama,"

Her zaman lanet amalarla...

"Umurumda değil Isla. Bahananeni duymak istemiyorum," diyorum ve Berkeley'i annemin kollarından çekip çıkararak arabaya doğru uzun adımlarla ilerliyorum, Isla'yı bu gece onu sikmek için sabırsızlandığım topuklu ayakkabılarımla geride bırakıyorum.

Asla öğrenemeyeceğim, değil mi?

"Babam, Kaenan. Babam Philip'in babasıyla bir iş anlaşması yaptı. Şirketimi elimde tutmak istiyorsam onunla evlenmem gerektiğini söyledi... ama bunların hiçbirisi gerçek değil," diyor ama söylediği hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor.

"Babama her şeyin bittiğini söyledim. Seninle olmak istiyorum. Seni seçtim."

Paralı otoparkta olduğumuz ve kaldırımın ucunda elleri cebinde bu alışverişin bitmesini bekleyen Philip dışında kimsenin bizi takip etmediği için dönüp ona bakıyorum.

"Beni seçtiğin için onur duymalı mıyım? Sana Vegas'ta evli olup olmadığını sordum-"

"Ben değilim." Sözümü kesti.

"Nişanlıydın ve son üç ayını ona geri dönmeyi planlayarak geçirdin, bu arada da beni becerdin. Senin için zaman geçirebildiğime sevindim."

Berkeley'in önünde söylediklerim için kendimle gurur duymuyorum ama elimde değil. Isla'nın her zaman ona geri dönmeyi planladığını bilmek fiziksel acı veriyor.

"Kaenan, bekle... lütfen, hikâyenin tamamını anlamıyorsun." diyor bana doğru bir adım daha yaklaşmaya çalışarak.

"Sadece bir sona ihtiyacım var. Ve şimdi bende. şimdi eşyalarını toplayabilir ve bir saat içinde gidebilirsin. Annemden başka doldurulmuş zürafayla kaçmadığından emin olmak için orada olmasını isteyeceğim." Diyorum ve sonra boynundaki sinek kuşu kolyesine bakıyorum.

Noel'de aldığından beri boynundan çıkarmadığı kolyenin aynısı. Onu her gün boynunda görmek, bana o n u n ve benim bu işi yürütebileceğimize dair umut verdi.

Arkamı döndüm ve cipe doğru yürüdüm.

Beni takip etmeyi bıraktı ve bu beni daha iyi hissettirmesi gerekirken, hissettirmiyor.

Yirmi Sekizinci Bölüm

İki hafta sonra - Denver

Isla

Üç küçük restoranın rahatça çalışabileceği büyüklükte tasarlanmış ticari boyuttaki mutfağa giriyorum.

Tamam, bu biraz abartı olabilir ama çok da uzak değil. Babam, Liddy'nin hayalindeki mutfak için hazırladığı istek listesinde çılgına dönmesine izin verdi. Yine de hiçbir Şey, Şehir kulübündeki arkadaşlarınıza Őefinizin istediği her türlü mutfak canavarını tasarlamasına izin verecek kadar zengin olduğunuzu söylemek kadar para çığlıkları atamaz.

Yine de hakkını vereyim, her santimetrekaresini kullanıyor.

Taze pişmiş ekmek kokusu havaya yayılıyor ve ben en güzel çocukluk anılarıma geri dönüyorum.

Evler deęiŐmiŐ olabilir. Üvey anneler gelip gitmiş olabilir. Ama kokular... sarımsak, biberiye ve taze pişmiş ekmek kokuları deęiŐmeyen tek Şey. Bunlar ve Liddy, tabii ki.

Liddy, dünyaca nl İtalyan sosisli kremalı tortellini orbasının içine fesleğen parçaları atarken, "Bana Şu sevdiğin çocuktan bahset," diyor.

Babam bu akşam yemeği için en sevdiğim yemeği istedi ve akşam yemeği partisini iptal etti. Muhtemelen dünkü tartiŐmamızdan sonra bir bariŐ teklifi. Bu tam bir ateŐkes değil ve Őemenlerine karşı bir Şekilde yüzünü kurtarmak zorunda kalacağını biliyorum, ama Şimdilik evlatlıktan reddedilmedim.

Bunu daha önce yaptığı bir zamanı hatırlamıyorum ama bu gece yapıyor. "nemli değil. Her Şeyi berbat ettim," diyorum ona.

Yaptığı işi bırakıp buzdolabını açıyor, aromalı bir maden suyu alıyor ve önüme koyuyor.

"O bir erkek. Kinlerini o kadar uzun süre tutmazlar. O uzun kirpiklerini ona doğru sallarsan sana karşı koyamaz," diye sırtıyor, gözlerinin etrafında gülümseme çizgileri oluşuyor.

"O zaman Kaenan'ı tanımıyorsun," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Liddy babamdan birkaç yaş büyük ve benim yaŐımdayken kişisel Őef

olmadan önce yaşadığı hayat kıskanılacak bir hayat. O

Avrupa'da yemek pişirdi, aynı anda üç Fransız erkeğe aşık oldu ve dört okyanusa da çıplak daldı.

Bu gülümseme çizgileri yaşamış ve umarım bir gün aynı yaşta mutfakta oturup onun yemeklerini yeniden yaptığımda ben de gülümseme çizgilerimi hak etmiş olurum.

"Çıkar ağzındaki baklayı Isla. Bu adam için şirketinden vazgeçtin. Çuvalın içinde bir hayvan olmalı," diye kıkırdıyor.

"Liddy!" Gülüyorum, babamın onu duymadığından emin olmak için arkamdan mutfak kapısına bakıyorum. "Ve ben onun için şirketinden vazgeçmedim. Mutlu olabilmek için şirketinden vazgeçtim. Arada büyük bir fark var. Bu, onun bir anda ortaya çıkacağı ve yağmurda öpüşeceğimiz bir aşk romanı değil. " Ona söyledim. "Ondan bir şey sakladım ve şimdi bana güvenemeyeceğini düşünüyor."

"Yapamaz mı?" diye soruyor.

"Evet! Tabii ki yapabilir. Onu incitmek istememiştim ve bir daha asla ondan bir şey saklamayacağım, onu seviyorum-"

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum.

Bu duyguları içime atıyordum, kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyordum ama işte oradalar. Liddy zaten biliyordu. Dudaklarındaki Cheshire kedisi gülümsemesini görebiliyorum.

Bu anın ve az önce ağzımdan kaçırdığım sözlerin bir an için aklına yerleşmesine izin veriyor. "Peki... şimdi... bana adamından bahset," dedi tekrar, bana bakmadan ama çorbayı karıştırıyorum.

"O... zaman zaman huysuz ve canı ne zaman isterse o zaman zor biri. Bir şeyin güvenlik sorunu olduğunu düşündüğünde ikna edilemez. Koruyucu ve güçlüdür. Ama sadece güçlü kaslı bir şekilde değil. O sanki

Bu büyük deniz feneri... Fırtına için bir sığınak ama aynı zamanda eve dönüş için bir işaret. Ve her kusuruyla tamamen mükemmeldir."

"Ona Isla de."

"Diyemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü cevap vermezse, bir gün beni affedeceği umuduyla bir arada tutulan kırık bir kalpten gerçekten ölebilirim," diye itiraf ediyorum uzun bir nefesle.

Vay canına, tüm bunları kendime itiraf etmek gerçekten de terapi gibi geldi. Konu Kaenan olunca kendimi bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyorum.

Ama en çok da bu konuda yapabileceğim bir şey olmamasından nefret ediyorum.

Ona aşığım ve Philip'le artık birlikte olmasak bile beni görmek istememesi için her türlü nedeni var.

Neden üzgün olduğunu anlıyorum ama keşke bunu telafi etmeme izin verseydi. Keşke açıklamama izin verseydi.

Liddy iki küçük kase hazırlıyor ve kremalı çorba karışımının içine büyük bir dilim ekmek atıyor ve sonra ikisini de adaya, bana doğru götürüyor.

Kaplara hızlı erişim için adada tuttuğu metal kutudan iki kaşık alıyor ve birini bana uzatıyor.

"Henüz akşam yemeği için hazır değil. Biraz daha kaynaması gerekiyor ama şimdi sıcak çorbaya ihtiyacın var." Kaselerden birini bana doğru iterek söylüyor.

"Kalp onarıcı tortellini?" Ben soruyorum.

"Adını böyle değiştirmeliyiz. Kalp kıran çorbası."

"Kulağa lezzetli geliyor," diyorum alaycı bir şekilde ve ikimiz de gülüyoruz.

Kaşığını kaldırıyor ve dalmadan önce birlikte tokuşturuyoruz.

Liddy ile mutfakta yaptığımız konuşmalar, annemin beni gitmem için zorladığı tüm terapi seanslarından daha iyi.

Otuz dakika sonra karnım doydu ve kalbim bir şekilde biraz daha hafifledi.

Odama geri döndüm ve tekrar çizmeye başladım.

Vivi'nin ofisinden postayla bir kabul mektubu aldım ve satın alma işlemimden gelen parayla yeni şirketimi kurmak için ihtiyacım olandan daha fazlasına sahibim. Yaratıcılığım daha önce hiç olmadığı kadar güçlü ve tüm tasarımlarımı beynimden çıkmadan önce yazıya dökmek istiyorum.

Yarın erken bir gün geçireceğim ve yarış için check-in işlemleri sabah erken saatlerde başlayacak. Yatağa gittiğimde çizim yapamayacağım.

Telefonumdaki saate baktığımda, yatakta olmak istediğim saati yaklaşık bir saat geçmişti, ancak üç yeni forma tasarımı ve onlarla uyumlu ceketler buldum.

Deri tasarım kitabımı odanın diğer tarafındaki masanın üzerine koymak için yatağımdan kaldırdığımda bir sayfa düşüyor. Berkeley'in formasını tasarlamak için kullandığım sayfa.

Onu ellerimin arasında tutuyorum ve Kaenan'a aşık olduğumu bilmeden önceki günlerimi hatırlıyorum. Philip ortaya çıkmadan ve evde beni bekleyen bir nişanlım varken Kaenan'ın onu kullandığını düşünmesine neden olmadan önceki günleri. Günlerimin, babamın beni gezdirdiği her yerde şarap bakışları ve sosyete kulübü üyelerinin tıkırtıları yerine tatlı kıkırdamalar ve evin içinde koşturan iki yaşındaki bir çocuğun sesiyle dolu olduğu zamanları.

Berkeley'i ve onu ne kadar özlediğimi düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Çizimlerimi kaldırdım ve pijamalarımı giydim. Sonra makyaj temizleyicimi sürdüm ve yatmadan önce dişlerimi fırçaladım.

Orta boy yatağa uzanıyorum ve yemin ederim ki televizyon odanın diğer ucundan bana bakıyor. Maçı açmaktan kaçınıyordum. Hawkeyes'in Florida'da deplasmanda oynadığını ve maçın televizyonda yayınlandığını biliyorum ama sırf onu görmek için açmayacağıma dair kendime söz verdim.

Ne de olsa hokey dünyası artık bir bakıma benim dünyam, değil mi? Artık takımlar için kadın ve çocuk kıyafetlerinden oluşan bir seri yaratma hakkına sahibim.

Derin bir nefes alıyorum ve bu kadar büyük bir bebek olmamaya karar veriyorum.

Televizyonu açıyorum ve maçın oynandığını bildiğim kanala giriyorum. Ekranın değişmesi sadece bir saniye sürüyor ve sonra buzun üzerinde kayan turkuaz ve beyaz formaların karışımıyla yüz yüze geliyorum.

Önce Ryker'ı görüyorum, diğer takımın arasına giriyor. Pakı uçarak Briggs'e gönderiyor. Briggs, pakı hokey sopasıyla dikkatlice tutarak kaleciye doğru tüm hızıyla ilerliyor.

Kaleye yaklaştığını görebiliyorum, atışını yapmak üzereyken Florida'dan bir oyuncu hızla içeri giriyor. Bir anda Kaenan kayarak Florida'lı oyuncuyu engelliyor ve iki Florida'lı oyuncunun birbiriyle çarpışmasına neden oluyor ve ardından Briggs atışı yapıyor!

Kalabalık çılgına dönüyor ve ben de yatağımın üzerinde zıplayarak tezahürat yapıyor ve aşağı yukarı zıplıyorum.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, bir Florida oyuncusu gelip Kaenan'ın kaskının önüne yüksek bir sopa yapıyor.

Güç Kaenan'ı sırt üstü yere düşürüyor ve kaskının koruduğu başının sert buza çarpışını izliyorum.

Bu acıtmış olmalı.

Geldiğini görmedi ve oyundan sonraydı.

Önemli değil. Yüksek sopa yasadışıdır.

Ryker ve Brent hemen oraya kayar ve Kaenan'ı buzdan çıkarır. Ryker elini Kaenan'ın kaskının arkasına koyuyor ve eğiliyor, Muhtemelen iyi olup olmadığını soruyordur.

Kaenan Ryker'in sorduğu her şeye evet anlamında başını sallar ve ardından Brent Kaenan'ın omzunu sıvazlar.

Hakem anında dışarı çıkıyor ve ben bataklık gibi hissettiren hafızalı köpüğümün üzerinde ayakta durduğum pozisyondan televizyona bağırırken düdük çalıyor.

"Bu yüksek sopa hakem! İki dakika penaltı!" Sanki hakem beni duyabiliyormuş ve işini nasıl yapması gerektiğini hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi bağırıyorum.

Florida'lı oyuncu hak ettiği iki dakikayı aldı ve hakem kararına eşit miktarda tezahürat ve yuhalama yapıldı.

Hokey taraftarlarının, penaltıyı alan sizin takımınız olsa bile hakem kararını nasıl yuhalayabildikleri beni aşıyor. Bu sadece yasadışı değil, aynı zamanda birilerini gerçekten incitebilir.

Orada durup Kaenan'ı buzdan çıkarmalarını izliyorum. Spiker, beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olmak için Kaenan'ı buzdan çıkardıklarını söylüyor.

Spiker "Bu sadece bir önlem." diyor.

Keşke bu maçta Florida'da olsaydım.

Keşke soyunma odalarına gidip onu kendim kontrol edebilseydim ama aramızda binlerce kilometre var ve beni görmek istemeyecektir.

Ona mesaj atmamam gerektiğini biliyorum.

Bu benim zayıflığım, anlıyorum, ama yine de önemsiyorum ve cevap vermese bile, vurulduğunu gördüğümü ve iyi olduğundan emin olmak istediğimi bilmesine ihtiyacım var.

Adını açıyorum ve iki hafta önce ayrıldığımdan beri onun tarafından okunmamış on iki mesaja bakıyorum. Onları okumamış. Beni görmezden

geliyor.

Yine de ona mesaj atmazsam uyuyamayacağım.

Başparmaklarımı yerine oturtuyorum ve hızla mesajlaşmaya başlıyorum.
Bunu uzun süre düşünürsem, yapamayacağım.

Isla: Vurulduğunu gördüm. Umarım iyisindir.

Telefonumu yere bıraktım, ondan bir mesaj almayacağımı ve hatta açmayabileceğini düşünmemek için umutsuzca çabaladım.

Bir ışık gibi s ö n m e m uzun sürmüyor ama sabah saat bir civarında telefonum alarm veriyor.

O kadar hızlı oturuyorum ki neredeyse başım dönecek.

Telefonumu yatağımın **b a ş u c u n d a k i** sehpadan öyle bir heyecanla çekiyorum ki şarj aletini duvardan söküyorum.

Kaenan:

Teşekkürler.

Teşekkürler mi?

Hepsi bu mu?

Kendime cevap vermek zorunda olmadığını hatırlatmak zorundayım. Bu bir gelişme ve en azından metni okuduğu için minnettarım.

Birkaç saat sonra alarmım çalıyor ve heyecanla uyanıyorum. Bugün yarış günü.

Yorganımı üstümden fırlatıp yataktan atlıyorum.

Bu gün, son birkaç aylık eğitimin amacıdır.

Bölüm Yirmi Dokuz

Isla

Liddy beni park yeri bulmam için bıraktıktan sonra check-in sırasını buluyorum. Koşucuları kontrol eden en az yirmi gönüllüyle birlikte benim de sıraya girmem uzun sürmedi.

"Isla Newport," diyorum check-in masasının diğer tarafında duran kadına.

"Arka duvarı" oluşturmak için imza masasını oluşturan altı açılır çadır boyunca uzanan büyük pankarta bakıyorum. Dört yıl önceki bitiş çizgisinin bir fotoğrafı. Tanıdım çünkü o yıl ben de oradaydım.

Babamın benden beklentilerine, gelişen bir işin yeni iş yüküne ve Philip ile yeni bir ilişkiye kapılmadan önce koştuğum son yıld.

Ama şimdi nihayet geri döndüm ve ilk kez kendim için bir şeyler yaptığımı hissediyorum.

Heyecandan sinirlerim tepeme çıkmaya başladı. Bu kadar uzun bir koşuya katılmayalı çok uzun zaman oldu ama geri dönmek iyi hissettiriyor.

Kazanmayı ya da yaklaşmayı beklemiyorum, sadece bitirmek istiyorum.

O da gülümsüyor, kısa at kuyruğu coşkusuyla birlikte hareket ediyor.

"Merhaba Isla, hadi seni içeri alalım," diyerek bana karşılık veriyor.

Birkaç dakika içinde bana paketimi uzattı ve koşu sırasındaki duraklar ve bazı güvenlik bilgileri hakkında hızlı bir özet verdi.

Uzaklaşırken paketi çıkarıyorum ve koşu numaramı çıkardığım anda midem boğazıma düğümleniyor.

081

Ciddi misin sen?

Biri benimle dalga mı geçiyor?

Check-in masasında oluşan kalabalığa bakıyorum ve **c h e c k - i n** gönüllülerinden hiçbiri bana doğru bakmıyor.

Bu gerçekten bir tesadüf olabilir mi?

Sanırım konu ben ve Kaenan olduğunda, bazı şeylerin kaderde olduğu fikrini kabullenmem gerekiyor.

Kaenan'la tanışmak hayatımın en büyük kalp kırıklığına, kaçıp giden adama dönüşmüş olabilir ama bana öğrettiklerinden asla pişmanlık duymadım ve

Bana verdiği güç. Berkeley ile geçirdiğim zamandan asla pişmanlık duymadım.

Onları sonsuza dek seveceğim... Bugünden sonra ne olursa olsun. Ve bir gün hangi kadın onlara benim diyecek olursa olsun.

Başlangıç çizgisine doğru ilerliyorum ve buraya çoktan gelmiş olan büyük bir koşucu grubu görüyorum. Bazıları esneme hareketleri yaparken bazıları da numaralarını tişörtlerine iğnelemek için yardım alıyor.

Etrafıma bakıyorum ve paketin içinden geçip Liddy'yi beklemek için iyi bir yer buluyorum. Bacaklarım ve kaslarım huzursuzlanmaya başlıyor. Adrenaline ihtiyaç duyuyorlar. Uzun bir koşu boyunca itilme ihtiyacı.

Sesini duymam uzun sürmez.

"Ne dönüş ama, ha?" Etrafındaki tüm yarışmacılara bakarak söylüyor.

"Evet, eyaletin en büyüklerinden biri," diyorum ve büyük zarfı açıp üzerime yapıştırması için numaramı çıkarıyorum.

81'i ikinci kez görmek göğsümdeki yanmayı azaltmıyor. Keşke onu kaybetmenin acısının ne zaman hafifleyeceğini bilebilsem.

Liddy'ye numarayı veriyorum ve ardından ceketimin fermuarını açarak sırt çantamın yanına atıyorum. Liddy'ye arkamı dönüyorum ve uzun atkuyruğumu omzumun üzerinden çekerek onun yoluna çıkmasını engelliyorum.

Kolaylıkla gömleğimin arkasına iğneledi.

"Her şey hazır tatlım. Git onları öldür" diyor ve sonra omzumu sıvazlıyor.

Etkinlik görevlilerinden biri başlangıç çizgisinin önüne doğru yürüyor ve insanlar çizgiye doğru yürümeye başlıyor. Yarış başlamak üzere ve benim de yerimi almam gerekiyor.

Omzumun üzerinden ona "Burada benimle olduğun için teşekkür ederim," diyorum.

Yarışı bitirene kadar benim için saklayacağı eşyalarımı toplamak için çoktan eğildi.

Sırt çantam, ceketim ve evraklarım elinde olduğu halde tekrar eğildi.

"Her zaman senin yanında olduğumu biliyorsun. Ne olursa olsun," diyor.
"Şimdi git. Diğer tarafta seni bekliyor olacağım."

Uzanıp ona sarılmayı düşünüyorum ama bunu daha önce hiç yapmadık. Liddy bana her zaman şefkat göstermiştir ama bu beni beslemek ve benim için ortaya çıkmak şeklinde olmuştur. Fiziksel dokunuş hiçbir zaman ona göre olmadı ve bu benim için sorun değil. İnsanlar sevgilerini her türlü şekilde gösterirler.

Başımı sallıyorum ve sonra geri dönüp başlangıç çizgisine doğru ilerliyorum.

Yerimi aldıktan birkaç dakika sonra korna çalıyor ve yarış başlıyor.

Üzerinde koşu uygulamam olan kol saatimi kontrol ediyorum. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için kontrol ediyorum. Hızım, kalp atış hızım, her şey olması gerektiği yerde ve kendimi iyi hissediyorum.

Etrafımdaki koşucular hızlarını ve ritimlerini buluyorlar. Bazıları hiçbir şey olmamış gibi beni geçerken, diğerleri geriye düşüyor. Herkes yarışı kazanmaya çalışmıyor, bazıları sadece ne kadar uzağa gidebileceklerini görmek için burada ve bazıları da sadece kişisel en iyilerine karşı yarışıyor.

Diğer yandan ben mi? Hayatımı geri almak için buradayım. Kendime ait bir dünya yaratmak ve artık doğduğumdan beri babamın benim için yarattığı dünyada kalıcı bir demirbaş olarak yaşamamak için.

Bu yarı maraton benim için.

Yeni giyim markam benim için.

Koşmaya devam ediyorum, aklım hızımda ve zamanımda. Kişisel rekorumu kırmama gerek yok, sadece bitirmem gerekiyor. Bugün için tek hedefim bu.

Kaenan

"Vivi, ben Kaenan," diyorum onun ofis telefonunu açtığını duyduğum anda. "Kaenan... bu bir sürpriz. Berkeley iyi mi? Annen iyi mi?" "Hayır... Yani evet, herkes iyi. Nerede olduğunu biliyor musun diye sormak için aradım.

Isla'nın yarışı

bugün." "Onun yarışı mı?"

"Doğru."

"Bir maç için Florida'da olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi ama son maçımız dün geceydi. Yarışının Colorado'da hangi şehirde olduğunu bilmem gerekiyor."

"Kaenan... Ben... Sana söylememi isteyeceğinden emin değilim." "Lütfen, yardımına ihtiyacım var."

"Onu incittin ve bugün yaptığı şey onunla ilgili olmalı. Eğer ortaya çıkar ve tüm bu duyguları ateşlerseniz, yıllardır kendisi için yaptığı bu tek şeyi ondan alma riskiyle karşı karşıya kalırsınız."

Kahretsin, onu incittiğimi biliyorum. Neler olup bittiğini ve kendi ailesinden nasıl bir baskı gördüğünü fark etmemiştim.

Onu bundan koruyacak adam ben olmalıydım. Bunun yerine, arkamı döndüm ve onlarla gitmesine izin verdim.

Kurtlar kapıyı çaldı ve ben onun içinde bulunduğu sıkıntıyı göremedim çünkü çok bencildim, beni terk edeceğine dair ilk ipucu ortaya çıktığında kendimi korumak için çaresizdim.

Bir şeyden kaçtığını biliyordum. Asansörün kapıları açıldığında onu gördüğüm andan beri içimde bir yerlerde Isla'nın korunmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Onun adına konuşacak birine ihtiyacı vardı ve o adam ben olmalıydım.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Ve beni görmek istemezse onu suçlamam.

Ama bencil bir pislik olduğum için onun bitiş çizgisini geçtiğini görmek zorundayım. Onu buraya getiren eğitimin bir parçasıymışım gibi hissediyorum.

"Ben sadece onun bitiş çizgisini geçtiğini görmek istiyorum. Bulunduğu yerde iyi olduğunu görmek istiyorum. Mutlu olduğunu görmeliyim. Sonra arkamı dönüp gideceğim. Ona yaklaşmayacağım. Söz veriyorum. Sadece lütfen... İyi olduğunu görmem lazım ki gitmesine izin verebileyim."

Vivi diğer hatta oyalanıyor.

"Peki," diye dramatik bir şekilde iç geçirir. "Bilgileri sana mesaj atarım. Ama bana yardım et, eğer bunu onun için mahvedersen-"

"Yapmayacağım. Yemin ederim. Biter bitmez gideceğim." Daha çok, onu Philip'le görür görmez gideceğim.

Onun hedeflerini ve hayallerini desteklemek için orada olduğunu görmeliyim. Onu her şeyiyle sevdiğini görmeliyim. Daha iyi bir adamla birlikte olduğunu bilmeye ihtiyacım var, her ne kadar daha iyi adamın ben olmadığımı kabul etmek imkansız olsa da.

Telefonum bir bildirimle çalıyor.

Telefonu kulağımdan çekiyorum ve Vivi'nin yarışla ilgili web sitesi bilgilerini içeren mesajını görüyorum. İhtiyacım olan her şey orada olmalı.

Başlangıç saatleri... adres... her şey.

"Sana borçluyum, Vivi. Teşekkürler," diyorum Denver'a uçmak için havaalanı bileti gişesine koşarken.

"Hey, gitmene izin vermeden önce..." bir an duraksıyor. "Öyle mi?"

"Bunu size söylemeli miyim emin değilim ama Isla NHL'den kontrat kazandı."

"Öyle mi? Bu Seattle'a geri döneceği anlamına mı geliyor?" Haftalardır sahip olmadığım kadar umutla söylüyorum.

"Yapmasını istiyorum ama yapacağını sanmıyorum."

"Neden olmasın? Hem sana hem de Penelope, Autumn ve Tessa'ya daha yakın olur. Ayrıca Hawkey'lere de daha yakın olur."

"Çünkü kaybettiği adamla aynı şehirde yaşayabileceğini düşünmüyor."

"Ben mi? Ben miyim?" Kalbim bu bilgi karşısında bir mil hızla çarparak soruyorum. Eğer bu doğruysa, o zaman her şey değişir.

"Bunu onun için mahvetmemen konusunda söylediklerimi unutma." "Sana yapmayacağımı söyledim"

"Hiç kimseyi kendisi için seçmedi. Her zaman ona verileni ya da ondan bekleneni aldı. Bu sefer kararları onun vermesine izin verin. Bırak kararı o versin. Eğer senden özür dilemek ve Seattle'a geri dönmek istiyorsa, dönecektir."

"Peki ya yapmazsa?" Cevabını bilmek istemesem de soruyorum. "O zaman en azından sonunda kendisi için bir hayat yaşıyor."

Durdum ve az önce söylediklerini düşünmek için bir saniye ayırdım. Bırak başka bir şey seçsin.

Bundan nefret ediyorum ama o haklı. Isla'nın karar vermesine izin vermeliyim. "Teşekkürler, Vivi."

"İyi şanslar."

Üç saat sonra, yarışa giden bir araçtayım. Saate bakılırsa yarış çoktan başlamıştı. Onu başlangıç çizgisinde göremeyeceğim ama oraya gitmeye ve bitiş çizgisini geçtiğini görmeye kararlıyım.

Bitiş çizgisini geçmeyi başardığında yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum.

Aracım beni kapılara en yakın yere bırakıyor ama burası otoparkın sonunda, check-in masalarının önünde ve çeyrek mil uzakta.

İnternette okuduğum kadarıyla yarış uzun bir döngüden sonra burada sona eriyor.

Park yerindeki hoparlörlerden anonsçunun sesini duyabiliyorum. Koşucular görüş alanımda ve ilk koşucu birazdan bitiş çizgisini geçecek.

Isla'nın yarışın sonuna ne kadar yakın olduğunu bilmiyorum ve onu kaçırmak istemiyorum.

Hızımı artırıyorum ve otoparktan geçip diğer gözlemcilerin yarışın sonunu görmek için koştuğu açık kapılara doğru koşmaya başlıyorum.

Sonunda kapıları geçtim ve "Bitiş Çizgisi" tabelalarını takip ettim.

Yavaş hareket eden insanların etrafından dolanarak ve neredeyse bir çocuk arabasına takılarak insan üstüne insan geçiyorum.

Bitiş çizgisine kadar geldim ve koşucuların gelmesini engellemek için kenarda duran büyük bir kalabalığın yanında durdum.

aracılığıyla.

Biraz daha aşağıda insanlar kucaklaşıyor, birkaç kişiye folyo battaniyeler dağıtılıyor ve elektrolit suları şeker gibi dağıtılıyor.

Etrafı araştırdım ama onu henüz göremedim.

Eğer onu kaçırdıysam ve o çoktan gittiye, uçağa binme kararını daha erken vermediğim için her zaman pişmanlık duyacağım.

Ama sonra onu fark ettim.

Hâlâ yolun aşağısında ama çok uzakta değil. Çizgiye doğru koşarken sarı at kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Gözleri çizginin üzerinde asılı duran "Finish" tabelasına takılı olduğu için beni henüz fark etmedi.

Yorgun ama kararlı görünüyor.

Yarışı bitirene kadar pes etmeyecek. İşte benim kızım.

"Devam et, bebeğim. Bunu başarabilirsin." Sanki bir şekilde biraz daha zorlamak için tek ihtiyacı olan benim cesaretlendirmemmiş gibi yüksek sesle fısıldıyorum.

Spiker kulelerinin yanındaki mega ışıklı panoda listelenen saate bakıyorum.

Zamanını geçecek.

Hedefine ulaştığını görmek göğsümü gururla doldurdu. Yarışı bitiremeyeceğini düşündüğümünden değil. Hatırlamak istemediğim kadar çok gün beni geride bıraktı ama Philip'in onu buraya gelmekten alıkoymamasına sevindim.

Bitiş çizgisini koşarak geçmesini izliyorum. Nefes almakta zorlanıyor ve tişörtüne ter sızıyordu.

Birkaç adım daha koşuyor ve sonra ilk adım için yavaşlayarak koşmaya başlıyor. Elleri yukarı kalkıyor ve kalçalarına dayanıyor.

Sonra bir kadının ona doğru geldiğini görüyorum. Yaşlı bir kadın Isla'ya üzerinde Newport Athletics logosu olan bir su şişesi uzatıyor. Bu onun dünyası ve onu içinde görmek her şeyi çok daha gerçek kılıyor.

Kabullenmesi ne kadar zor olursa olsun, ait olduğu yer burası.

Diğer kadın sırt çantasını karıştırırken Isla uzun bir yudum alır. İçinde granola bar gibi bir şey olan bir tür kilitli poşet çıkarıyor ve Isla bu jeste gülüyor.

O kadını daha önce hiç görmemiştim ama yine de Isla'nın Denver'daki hayatı hakkında çok az şey biliyorum.

Bu Isla'nın annesi olabilir mi?

Mümkün ama ben kadının İtalya'da yaşadığını ve Isla'nın onunla nadiren konuştuğunu sanıyordum.

Philip hangi cehennemde?

Onu kaçırmış olmalıyım diye düşünerek bir an etrafıma bakındım. Bunu kaçırmasına imkan yok.

Onu hiçbir yerde göremiyorum. İlk içgüdüm rahatlamak oldu. Isla'nın mükemmel vücudunu onu benden alan adama bastırmasına, adamın onu kollarına alıp tebrik etmek için öpmesine tanıklık etmek zorunda olmadığım için rahatlıyorum. Ama sonra o sik kafalının buna şahit olmak için burada olmadığını düşünüyorum.

Isla'nın yanına gidip onunla ne kadar gurur duyduğumu göstermek için ağzımı onunkine bastırarak bu adamın eksikliklerini gidermeden önce, bunu yapmayı daha iyi düşünüyorum.

Beni burada istemiyor, bundan eminim. Ona son mesaj attığımda, Berkeley eve gelmeden gitmesinin iyi olacağını söyledim.

Aslında onu evimden kovdum. Her şeyi

berbat ettim ve şimdi yarış dışı kaldım.

Kazandığını gördüm ve şimdi Vivi'ye yapacağımı söylediğim şeyi yerine getirmeliyim. Isla'yı kendi kararlarını vermesi için bırak.

Dönüyorum ve ismimin seslenildiğini duyduğumda mekânı terk etmeye başlayan diğer müşterilerle birlikte ters yönde yürümeye başlıyorum.

Kalabalıkta birinin adımı seslenmesine alışkınım ama bu ses... Bu sesi herhangi bir kalabalık odada tanıyabilirim.

Rüyalarımda duyduğum ses.

"Kaenan?"

Isla'nın adımı söylediğini duydum ve olduğum yerde durdum. Onu duymamış gibi davranıp yoluma devam edebildim.

Belki durmaz ve arkamı dönmezsem beni yanlış tanıdığını düşünecek ve ben de kaçıp Vivi'ye verdiğim sözü tutabileceğim.

Ama sonra arkamdan koşan ayak seslerini duymaya başladım.

"Kaenan, sen misin?" Duydum ve artık onu görmezden gelemedim.

Peşimden koşarken olmaz.

Arkamı dönüyorum ve gözlerimiz buluştuğu anda gözleri şokla parlıyor ve ağzı açık kalıyor.

Sanırım beni beklemiyordu.

Otuzuncu Bölüm

Isla

Liddy bana çocukken koşarken yaptığı en sevdiğim ev yapımı granola barları getirdi.

Hatırlamasına bayıldım ve bu bana onu kaç tane yarışa sürüklediğimi hatırlattı.

Ama biz geçmişi yad edemedem, gözlerim ters yönde yürüyen Hulk büyüklüğünde bir adama takılıyor.

Neredeyse...

Olabilir gibi görünüyor...

"Kaenan?" Bağıırıyorum ama adam arkasını dönmüyor.

O koyu çikolata rengi saçları ve neredeyse herkesin üzerinde yükselmesi.

Ama Florida'da olmalı. Ya da en azından eve dönüyor olmalıydı. Burada olmamalıydı. Ne sebebi olabilir ki?

"Kaenan!" Tekrar bağıırıyorum, ayaklarım kendi kendine hareket ediyor. Çok yorulдум.

Vücudumun her parçası bitti.

Ama Kaenan'ın burada, Colorado'da olduğu fikrinin yarattığı dopamin etkisi, onu ezmek için kaslarımı son bir kez daha zorluyor.

Adam bu sefer arkasını döner.

Bu o.

Aman Tanrım, bu gerçekten o.

Kaslarım üzerime sımaya çalışıyor ve neredeyse yere yığılmadan önce zar zor başarıyorum ama Kaenan uzanıp düşmeden önce beni kendine doğru çekiyor.

"Vay canına, iyi misin?" diye soruyor, bana bakıyor, kaşları gerçek bir endişeyle birbirine dolanıyor.

"Buradasın..." Basitçe söylüyorum, neredeyse gördüklerime inanamıyorum.

Daha fazla insan bitiş çizgisini geçtikçe kalabalık alandan çıkmaya başlarken arkamızdan yürüyen insanlara bakıyor.

"Ne arıyorsun?" Ben soruyorum.

"Nişanlın." Kalabalığı son bir kez daha taradıktan sonra bana bakarken çenesini sıkıyor.

"Nişanlım mı?" Ben soruyorum.

"Sanırım pisliğin adı Philip," diyor, tam olarak çalışır durumda olduğumdan emin olmak istercesine yan tarafımı tarıyor.

Benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor mu?

Gözlerim dışında her yere bakıyor.

"Neden onu arıyorsun?" Yüzündeki boş ifade bana bir şey söylemese de, yüzüne bakarak soruyorum.

Her zaman korumalı.

Ve sanırım bunun bir kısmı için ben suçluyum.

"Bitiş çizgisini geçtiğini görmek için burada olması gerekmiyor mu?" diye soruyor, kolunu etrafımda serbest bırakıyor, beni kendi ağırlığımı almaya zorluyor, artık ona yaslanmak için kullanmıyor.

Bu kadar erken çekip gitmesinden nefret ediyorum.

"Ben daha çok neden burada olduğunla ilgileniyorum. Dün gece Florida'da maçın yok muydu?"

"Evet..." diye başını sallıyor, kollarını iki yanına indiriyor.

Görüşüm ön kolundaki derin damarın üzerinde kayıyor.

Onlara sarılmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve şimdi bunu hissetmek için her şeyimi verirdim.

"O zaman neden Colorado'dasın?"

Gömleğime iştirilmiş güvenlik numarasına bakıyor.

"081." Gözlerini neredeyse kısarak rakamlara bakıyor.

"Bunu benim için seçtiklerini söylesem bana inanır mıydın?"

"Şansımız varsa... evet." Gözleri hâlâ göğsümde yazılı olan numarada, diyor.

"Soruma cevap verecek misin?" Başka biriyle tanıştığını ve onun da bu yarı maratonda koştuğunu söylememesi için dua ederek tekrar soruyorum.

Mutlu olmasını istesem de onu başka biriyle görmek beni öldürür.

"Neden buradayım?" diye tekrarlıyor sorumu, gözleri bitiş çizgisi pankartına dikilmiş.

Lütfen "başkası için" demeyin.

Yutkunuyor, gözleri hâlâ pankartta.

"Bitiş çizgisini geçtiğini görmeye geldim ve şimdi geçtiğime göre, hayatına geri dönmene izin vereceğim," diyor ve gözleri bir an için benimkilere kayıyor.

O sıcak bal-kahverengi irisler benimkilerle birleşince çok hüzünlü görünüyor.

Sonra dönüp benden bir adım uzaklaşmaya çalışıyor ama ben bileğinden tutuyorum.

"Bekle! Bu kadar mı? Sadece bitiş çizgisini geçmemi izleyip gidecek miydin?" diye soruyorum.

Başını omzunun üzerinden geriye çeviriyor ama bana doğru dönmüyor.

"Bu yarış koşmak senin için çok önemliydi. Çizgiyi geçtiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istedim."

Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor.

Sadece bitiş çizgisini geçtiğimi görmeye geldi.

Bana burada olduğunu bile söylemeyecekti.

"Buraya benim için gelen tek kişi sensin." "O bir aptal."

"Bu doğru olabilir ama babamı beni Newport Athletics'ten çıkarması için ikna etti."

"Seni satın mı aldı? O şirketi sevdiğini sanıyordum?"

"Onu saklamak bana çok pahalıya mal oldu." "Sana neye mal oldu?"

"Sen."

Bir süre bana bakıyor ve sessizlik çok fazla olduğunda dikkatimi dağıtıyorum.

"Lisans onayını aldım," diyorum ona.

"Duydum." Buraya geldiğinden beri ilk kez gözleri parlıyor.

"Eski dikişçilerim yeni tasarımlarıma sahipler ve yeni bir proje için heyecanlılar. İki hafta içinde üretime başlıyoruz ve web sitemiz birkaç gün içinde ön siparişler için hazır olacak."

Her şeyin bir araya gelişi karşısında heyecandan çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bunu yapacağını biliyordum." Bana gülümsüyor, parmakları boynumun arkasına dolanırken başparmağı çene çizgimin üzerinde kayıyor.

Kirpiklerim onun dokunuşuyla usulca titriyor.

Boynuma doladığı eline doğru uzanıyorum ve bileğini kavriyorum, sözsüz olarak bırakmamasını rica ediyorum.

Gözleri tenini saran parmaklarıma kayıyor.

Boynuma doladığı eline doğru uzanıyorum ve bileğini kavriyorum, sözsüz olarak bırakmamasını rica ediyorum.

Gözleri tenini saran parmaklarıma kayıyor. "Peki ya Newport Athletics?" diye soruyor.

"Philip babamı beni satın alması için ikna etti." "Öyle mi yaptı?" diye soruyor, kaşları birbirine çarpıyor.

"Bu ikisi birbirleri için daha iyi zaten." Kıkırdıyorum. "Ve şimdi yeni işime başlamak için fazlasıyla yeterli finansmanım var."

"İşi Colorado'da mı yürüteceksin?"

"Duruma göre değişir..."

"Neye göre değişir?"

"Seattle sizin şehriniz ve ben ayrıldığımda benimle konuşmadınız. Seni ezmek istemiyorum-"

"Eve gel, Isla. Aptalın tekiydim. Seni dinlemeliydim. Gitmene asla izin vermemeliydim," diyor, bir adım daha yaklaşarak, diğer eli sağ kalçanın üzerinden geçip sırtımın alt kısmına dolanıyor.

"Evin mi?" Seattle'dan benim de evim diye bahsetmesine bayıldığım için soruyorum.

"Newport Athletics'in ne kadar değerli olduğunu biliyorsun, sana şu anda sahip olduğundan daha iyi bir finansal durum sunamam," diyor gözlerime bakarak. "... ama sana yatağımın sol tarafını, sana ihtiyacı olan küçük bir kızı ve sensiz yaşamak istemeyen bir adamı sunabilirim."

"Bensiz yaşamak istemiyor mu?"

"Seni seviyorum, Isla Newport."

Ona yaklaşıp kollarımı boynuna doluyorum ve parmak uçlarımda yükseliyorum.

"O zaman beni eve götür Kaenan Altman."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.